

Edgar Rice Burroughs

John Carter, pán Marsu VIII

Mistři meče na Marsu

SWORDS OF MARS

Copyright © 1934, 1935 Edgar Rice Burroughs, Inc.

Translation by Jan Kantůrek

Copyright © 2000 Edgar Rice Burroughs, Inc.

Illustrations by Zdeněk Netopil

Copyright © 2000 Edgar Rice Burroughs, Inc.

Layout by Pavel Štefan

Copyright © 2000 Edgar Rice Burroughs, Inc.

All rights reserved

BARSOOM™ and JOHN CARTER, WARLORD OF MARS™
are trademarks owned by EDGAR RICE BURROUGHS, INC.
and used by permission

ISBN 80-7185-275-9

Obsah

Prolog	3
RAPAS ULSIO	7
FAL SIVAS	18
V PASTI	30
SMRT V NOCI	41
MOZEK	48
LOŽ	55
TVÁŘ VE DVEŘÍCH	62
PODEZŘENÍ	68
NA BALKÓNĚ	75
JAT OR	81
V GAR NALOVĚ DOMĚ	89
„OBA MUSÍME ZEMŘÍT!“	97
PRONÁSLEDOVÁNÍ	104
SMĚR THURIA	111
NA THURII	117
NEVIDITELNÍ NEPŘÁTELÉ	124
KOČÍČÍ MUŽ	130
ODSOUZEN K SMRTI	139
OZARA	149
POKUS O ÚTĚK	157
V DIAMANTOVÉ VĚŽI	167
V TEMNÉ KOBCE	174
TAJNÉ DVEŘE	180
ZPĚT NA BARSOOM	193

Prolog

Měsíc vystoupil nad okraj kaňonu nedaleko pramenů Malého Colorada. Zaplavil svým měkkým svitem vrby, které lemovaly břehy horské říčky, a skupinu topolů, pod nimiž stál malý srub. V tom srubu jsem tady, v bílých arizonských horách, už několik týdnů tábořil.

Stál jsem na malé verandě a obdivoval hebké krásy oné arizonské noci. Jak jsem tak do sebe nasával klid a mír celé scenérie, zdálo se mi téměř nemožné, že uběhlo teprve několik let od chvíle, kdy na stejném místě, před tímto srubem, stál krutý a nemilosrdný Geronimo a jeho divocí válečníci, nebo že před mnoha generacemi v tomhle zdánlivě pustém kaňonu žila rasa dnes už dávno vyhynulých lidí.

Pátral jsem ve zbytcích jejich měst po tajemství původu oné rasy a ještě větším tajemství jejího zániku. Jak jsem si přál, aby ty lávové útesy mohly promluvit a dokázaly mi vyprávět o všem, co viděly od chvíle, kdy se vylily v podobě žhavého magmatu ze sopečných kuželů, které se teď chladně a mrtvě tyčily v rovinaté krajině za kaňonem.

V myšlenkách jsem se vrátil ke Geronimovi a jeho sverřepým Apačům a ty pochmurné vzpomínky mi připomněly zápisky kapitána Johna Cartera z Virginie. Jeho mrtvé tělo leželo dlouhých deset let v jedné z dávno zapomenutých jeskyní kousek na jih od místa, kde jsem stál – v jeskyni, v níž hledal úkryt před rudochy, kteří ho pronásledovali.

Mé oči sledovaly cestu mých myšlenek a pátraly po noční obloze, až nakonec spočinuly na rudém oku Marsu, pomrkávajícím v modročerném nekonečnu; a tak se má mysl zabývala Marsem, ještě když jsem se obrátil a vstoupil do srubu. Začal jsem se připravovat k nočnímu odpočinku pod šumícím listím topolů, jejichž uklidňující a uspávající ukolébavka se mísila se šploucháním a bubláním vod Malého Colorada.

Nebyl jsem ospalý, a proto jsem se jen odstrojil, upravil knot petrolejky u hlavy kavalce a s potěšením jsem se ponořil do čtení gangsterského příběhu plného zákeřných vražd a únosů.

Můj srub má dvě místnosti. V té menší vzadu mám ložnici. Větší přední prostor slouží ke všem ostatním účelům, tedy jako kuchyně, jídelna a obývací pokoj. Z kavalce do první místnosti nevidím. Ložnice je od ní oddělena slabou přepážkou, postavenou z hrubě opraco-

vaných prken, která mezi sebou mají díky postupnému vysychání široké škvíry. Kromě toho dveře mezi oběma místnostmi málokdy zavírám, a tak přestože dopředu nemohu vidět, slyšel bych všechno, co by se tam dělo.

Nevím, zda jsem citlivější k vnějším podnětům než jiní lidé, ale gangsterské historky se mi vždycky zdají mnohem napínavější a barvitější, když je čtu o samotě a během tichých bezesných nocí.

Právě jsem v příběhu dospěl k místu, kde se k oběti únosu plíží vrah, když jsem zaslechl, jak se venkovní dveře srubu otevřely a zavřely – a pak se ozvalo tiché cinknutí kovu o kov.

Pokud jsem věděl, v širokém okolí pramenů Malého Colorada nikdo jiný netábořil, a rozhodně ne nikdo, kdo by měl právo vstoupit do mého obydlí bez zaklepání.

Posadil jsem se na kavalci a sáhl pod polštář, kde už mnoho let ze zvyku ukládám svůj kolt ráže .45.

Petrolejka částečně osvětlovala ložnici, avšak nejsilnější záře dopadala na mě. Přední místnost byla temná, což jsem snadno zjistil, když jsem se nahnul z kavalce a nahlédl do ní otevřenými dveřmi.

„Kdo je tam?“ zeptal jsem se, odjistil revolver a spustil nohy na zem. Pak, aniž jsem vyčkal odpovědi, jsem sfoukl lampu.

Z vedlejší místnosti ke mně dolehl tichý smích. „Ještě že je ta tvoje stěna samá škvíra,“ zazněl hluboký hlas, „jinak bych mohl snadno přijít k úrazu. To byla dost ošklivá zbraň, co jsem zahlédl, než jsi zhasil lampu.“

Ten hlas jsem znal, ale nedokázal jsem ho zařadit. „Kdo jste?“ otázel jsem se znovu.

„Zapal knot a já vejdu dovnitř,“ odvětil můj noční host. „A jestli jsi nervózní, můžeš mířit na dveře, ale prosím, nemačkej spoušť, dokud si mě pořádně neprohlédneš.“

„Sakra!“ zaklel jsem polohlasem, když jsem se snažil znovu rozsvítit lampu.

„Cylindr je ještě horký?“ dotazoval se hluboký hlas z vedlejší místnosti.

„A jak,“ odpověděl jsem, když se mi konečně podařilo zapálit knot a nasadit žhavý cylindr. „Pojďte dovnitř.“

Zůstal jsem sedět na okraji kavalce, ale dveře jsem měl na mušce. Znovu jsem zaslechl ono tiché cinkání kovu o kov, pak do slabého světla petrolejky vstoupil muž a zůstal stát na prahu. Byl to vysoký

člověk, ve věku zhruba mezi pětadvaceti a třiceti lety, s šedýma očima a černými vlasy. Byl nahý až na složité řemení, na němž byly zavěšeny zbraně cizího vzhledu – krátký meč, dlouhý meč, dýka a pistole. Mé oči však nepotřebovaly vstřebat všechny podrobnosti k tomu, aby muže poznaly. V okamžiku, kdy se objevil na prahu, jsem odhodil revolver a vyskočil na nohy.

„John Carter!“ zvolal jsem.

„Nikdo jiný,“ odpověděl a po tváři mu přeběhl jeden z jeho vzácných úsměvů.

Potrásli jsme si rukama. „Moc jsi se nezměnil,“ řekl.

„Ani ty ne,“ opáčil jsem.

Povzdechl si a znovu se usmál. „Sám Bůh ví, kolik je mi vlastně let. Nepamatuji si na své dětství, ani jestli jsem někdy vypadal jinak, než vypadám dnes v noci – ale pojďme, nemůžeš tady stát bosý. Vlez zpátky do postele. Tyhle arizonské noci dokážou být opravdu studené.“

Přitáhl si křeslo a sedl si. „Co jsi to četl?“ zeptal se, zvedl sešit, který spadl na podlahu, a podíval se na ilustraci na obálce. „To musí být pěkně divoká historka.“

„Takový příběh o únosech a vraždách na dobrou noc,“ vysvětloval jsem.

„Copak toho tady na Zemi nemáte dost ve skutečnosti a musíte si o tom ještě číst pro zábavu?“ otázal se. „To my u nás na Marsu ano.“

„Je to jen takový projev poněkud morbidního lidského zájmu o děsivé události,“ odpověděl jsem. „Nedokážu ti říci proč, je však pravda, že mě tyhle příběhy neobyčejně baví. Ale teď bych mnohem raději slyšel o tobě a Dejah Thoris a Carthorisovi a o tom, co tě přivedlo na Zemi. Je to několik let, co jsi tady byl naposled.“

Potrásl hlavou a mně se zdálo, že poněkud posmutněle. „To je dlouhá historie, příběh o lásce a oddanosti, o nenávisti a zločinu, o krvavých mečích, neznámých místech a podivných lidech žijících na ještě podivnějších světech. Kdyby se tam dostal slabší muž, mohl by snadno zešílet. Představ si, že ti unesou bytost, kterou nade vše miluješ, a ty nevíš, jaký osud ji očekává!“

Nemusel jsem se ani ptát, koho má na mysli. Nemohl to být nikdo jiný než nedostižná Dejah Thoris, helijská princezna a družka Johna Cartera, Vládce Marsu – žena, pro jejíž nehynoucí krásu rudly dlou-

hé roky krví statisíce mečů umírající planety.

John Carter seděl chvíli mlčky a upíral pohled na podlahu. Věděl jsem, že jeho myšlenky jsou třiačtyřicet miliónů mil daleko, a ani mě nenapadlo jej přerušit.

Konečně promluvil. „Lidská povaha je všude stejná.“ Přešel po okraji sešitu ležícího na mém kavalci. „Myslíme si, že chceme zapomenout na osudové tragédie, ale není to pravda. Pokud nás míjejí a nechávají nás nějakou dobu žít v klidu, znovu je přivoláváme, buď v myšlenkách, nebo pomocí podobných prostředků, jaké jste vymysleli vy – třeba knih. Stejně jako ty nacházíš poněkud pochmurnou radost v tom, že o nich můžeš číst, já zase v tom, když na ně mohu vzpomínat.

Jenže mé vzpomínky na velké tragédie nejsou jen smutné. Byly spojeny s neobyčejnými dobrodružstvími, vznešenými boji, a na konci pak – ale možná že bys chtěl ten příběh slyšet.“

Samozřejmě jsem řekl, že ano, a tady je jeho vyprávění, které jsem se pokusil zachytit co nejvěrněji podle jeho slov.

RAPAS ULSIO

Přes devatenáct set mil východně od dvouměstí Helia, zhruba na 30° jižní šířky a 172° východní délky leží Zodanga. To město bylo vždycky pařeníštěm nejružnějších vzpour a násilí, už v dobách, kdy jsem proti němu vedl zelené hordy Tharků, porazil je a připojil k helijské říši. Za jeho zamračenými hradbami žije mnoho lidí, kteří se necítí k Heliu ničím vázání, a v Zodanze se také shromáždilo množství nespokojenců ze všech koutů velké říše Tardos Morse, jeddaka Helia. Do Zodangy uprchl nemalý počet osobních i politických nepřátel jak rodu Tardos Morsova, tak jeho zetě Johna Cartera, helijského prince. Navštěvoval jsem ono místo tak zřídka, jak to jen bylo možné, jelikož jsem nechoval žádnou lásku ani k městu samotnému, ani k jeho obyvatelům. Bohužel, mé povinnosti mě tam přece jen čas od času přivedly, v zásadě proto, že to bylo sídlo jednoho z nejmocnějších vražednických cechů na Marsu.

Země mých předků, kde jsem se narodil i já, je zemí gangsterů, vrahů a únosců, ale ti všichni dohromady představují poměrně zanedbatelnou hrozbu v porovnání s vysoce organizovanou společností, která na Marsu doslova vzkvétá. Tam je zabíjení lidí za peníze považováno za řemeslo a únosy za vznešené umění. To i ono má svůj cech, své zákony, své zvyky, etický kodex, a jejich organizace je tak rozvětvená, že se zdá neoddělitelně prorostlá celým společenským i politickým životem planety.

Celé roky jsem se snažil vykořenit tenhle zhoubný systém, ale mé snažení bylo nevděčné, a jak se zdálo, i marné. Opevnění za mocnými, věkovitými hradbami zvyků a tradic, jsou příslušníci vražednického cechu pevnou součástí veřejného povědomí a opřádá je jistá gloriola cti a romantiky.

Únosci už tak dobrou pověst nemají, avšak mezi proslulými vrahy jsou muži, kteří jsou mezi lidmi stejně oblíbení jako na Zemi někteří boxeři, zápasníci nebo baseballové hvězdy.

A co víc, ve válce, kterou jsem proti nim vedl, jsem byl handicapován rovněž faktem, že jsem ten boj sváděl téměř sám, protože všichni rudí muži Marsu, kteří cítili jako já, si současně mysleli, že postavit se na mou stranu je jen jiný způsob, jak spáchat sebevraždu. Víím ale, že ani to by je nebylo odradilo, kdyby věřili, že existuje

alespoň nějaká naděje na úspěch.

Že jsem sám tak dlouho unikal čepelím vrahů, jim připadalo téměř jako zázrak, ovšem já, jen díky vlastní vysoké sebedůvěře a schopnosti postarat se sám o sebe, jsem měl na věc jiný názor.

Dejah Thoris a můj syn Carthoris mně často radili, abych toho boje zanechal, jenže já si celý život odmítal připustit, že bych mohl být poražen, a proto jsem neviděl důvod, proč dobrovolně vzdávat tuhle bitvu.

V určitých případech je zabití na Marsu trestáno smrtí a většina vražd, jež jsou provedeny členy cechu, mezi ně spadá. To byla zatím jediná zbraň, kterou jsem proti nim mohl použít, a to ještě ne vždy s úspěchem, protože bylo obvykle velmi obtížné jim zločin dokázat. Háček byl především v tom, že ani jeden z těch, kdo byli přítomni jejich činu, nebyl ze strachu ochoten svědčit.

Postupně jsem však vyvinul a zorganizoval jiné způsoby boje proti tomuto spolku, který jsem nenáviděl. Vytvořil jsem tajnou organizaci superzabijáků, jinými slovy, rozhodl jsem se proti nim bojovat jejich vlastními prostředky.

Když byla oznámena nějaká vražda, moje organizace jednala jako detektivní agentura, která měla vyslídit pachatele. Pak převzala funkci soudce, poroty a nakonec většinou i popravčího. Každá akce naší skupiny byla přísně utajená, avšak na hrudi nad srdcem každé oběti bylo dýkou vyříznuto velké písmeno X.

Pokud jsme vůbec mohli udeřit, udeřili jsme většinou jako blesk. Veřejnost i vrazi se brzy naučili považovat ono krvavé X za znamení ramene spravedlnosti, které dopadá na viníky. Po nějakém čase jsem zjistil, že v mnoha velkých městech Helia se počet cechovních vražd drasticky snížil. Ale jinak se zdálo, že jsme se k našemu cíli nepřiblížili ani o krok.

Nejslabší výsledky jsme měli právě v Zodanze a vrahové z tohoto města se otevřeně chvástali, že jsou na mě příliš chytří. Přestože neměli jistotu, předpokládali, že rudá X na hrudích jejich mrtvých druhů jsou dílem organizace, v jejímž čele stojím.

Doufám, že jsem vás příliš nenudil výčtem těchto suchých faktů, ale myslím, že jsou to údaje potřebné jako úvod a vysvětlení k dobrodružstvím, o nichž budu hovořit. Ta mě nakonec zavedla do podivného světa při pokusu zmařit úmysly zlých sil, jež přinesly do mého života velké neštěstí.

V boji proti vrahům Barsoomu se mi nikdy nepodařilo získat mnoho agentů, kteří by sloužili v Zodanze, a ti, kteří tam byli, vykonávali svou práci většinou neochotně a napůl, takže naši nepřátelé měli svým způsobem právo vysmívat se mým neúspěchům.

Kdybych řekl, že mi tahle situace vadila, vyjadřoval bych se velmi mírně, a proto jsem se rozhodl vydat se do Zodangy osobně, abych tam podnikl podrobná pátrání a současně udělil zodangským vrahům lekci, která by je přinutila při sebemenším úsměvu zkrivit obličej bolesti.

Rozhodl jsem se tam proniknout tajně a v přestrojení, poněvadž jsem dobře věděl, že kdybych se tam vypravil jako John Carter, Vládce Marsu, nezjistil bych nic víc, než co jsem již věděl.

Přestrojení je pro mě poměrně jednoduchá záležitost. Má bílá kůže a černé vlasy mě odlišují od všech ostatních obyvatel Marsu, protože na Barsoomu mají podobně světlou pleť jako já jen Lothariané, ale ti mají vlasy hnědorudé, a pak Thernové, kteří jsou ovšem dokonale holohlaví.

I když jsem měl naprostou důvěru ve spolehlivost svých přívrženců, jeden nikdy neví, kdy se do sebelépe organizované skupiny vetře cizí zvěd. Z tohoto důvodu jsem držel své plány a přípravy v tajnosti dokonce i před nejbližšími členy mé organizace.

V hangárech na střeše mého paláce jsou vzducholodi všech druhů a já si mezi nimi vybral jednomístný výzvědný letoun, z něhož jsem potají odstranil všechny odznaky našeho domu. Našel jsem si záminku, pod níž jsem jednoho večera poslal strážného na krátkou pochůzku, a propašoval na palubu všechno, co jsem předpokládal, že budu potřebovat ke svému převleku. Kromě rudého barviva na kůži a laku, kterým jsem chtěl přetřít letoun, jsem naložil i kompletní sadu zodangského řemení, kovových insignií a zbraní.

Ten večer jsem strávil s Dejah Thoris a zhruba kolem pětadvacátého xatu po osmé zodě, neboli přibližně o půlnoci pozemského času, jsem se převlékl do hladkého řemení bez odznaků a připravil se vyrazit za svým dobrodružstvím.

„Přála bych si, abys neodcházel, můj princi; mám předtuchu, že – víš – že toho budeme oba litovat.“

„Musím vrahům udělit lekci,“ pravil jsem, „nebo si na Barsoomu nikdo nebude jistý životem. Posledními činy mi vlastně poslali jasnou výzvu, a to nemohu nechat bez povšimnutí.“

„Asi ne,“ odpověděla. „Své vysoké postavení sis dobyl díky svému meči, a svým mečem si ho musíš i udržet, ale přála bych si, aby tomu bylo jinak.“

Objal jsem ji, políbil a řekl, ať si nedělá starosti – že se brzy vrátím. Pak jsem se vypravil k hangárům na střeše.

Strážci u letounů si asi mysleli, že je to velmi neobvyklý čas, v němž se vydávám na cestu, ale nemohli mít nejmenší tušení o jejím cíli. Zamířil jsem k západu a letěl řídkým marsovským vzduchem pod myriádami hvězd a dvěma nádhernými satelity rudé planety.

Měsíce Marsu mě vždycky přitahovaly, a když jsem se na ně díval dnes v noci, cítil jsem ono vábívé tajemství, jež je obklopovalo. Thuria, bližší z obou měsíců, který je na Zemi znám jako Phobos, je větší, a jak obíhá Mars ve vzdálenosti pouhých 5800 mil, poskytuje velkolepý pohled. Cluros, vzdálenější, i když jen o něco menšího průměru než Thuria, se zdá mnohem méně jasný, neboť krouží po delší dráze, asi 14 500 mil od povrchu planety.

Celé věky se na Marsu udržovala legenda, kterou jsem nakonec rozluštil já, a sice že černá rasa Mart'anů, takzvaní Prvorození Barsoomu, žijí na Thurii, tedy bližším měsíci, ale v době, kdy jsem odhalil falešné bohy Marsu, jsem zároveň ostatním národům nezvratně dokázal, že černí Mart'ané obývají údolí Dor nedaleko jižního pólu planety.

Thuria, která jako by mně visela nízko nad hlavou, představovala úžasný pohled, který byl o to zvláštnější, že se zdánlivě pohybovala po obloze ze západu na východ, a to díky faktu, že krouží velice blízko mateřské planety a oběhne ji zhruba za jednu třetinu času, za nějž se otočí Mars kolem své osy. Jenže když jsem ji té noci pozoroval v mlčenlivém obdivu, ani ve snu bych nedokázal odhadnout roli, jakou sehraje v napínavém dobrodružství a v tragédii, která mě v nejbližší budoucnosti očekávala.

Jakmile jsem se dostal mimo obvod helijského dvojměstí, vypnul jsem světla, obrátil se k jihu a postupně se stáčil k východu, až jsem nabral přesný kurs na Zodangu. Nastavil jsem směrový kompas a mohl se věnovat jiným věcem, protože jsem věděl, že tohle dokonalé zařízení dovede loď bezpečně k cíli.

Mým prvním úkolem bylo přebarvit letoun. Připnul jsem ke svému řemení bezpečnostní pásy, které jsem spojil s kovovými kruhy na plošině člunu. Pak jsem se spustil přes palubu a dal se do práce. Šlo

to pomalu a bylo to únavné, protože když jsem loď natřel, kam jsem dosáhl, musel jsem vylézt zpět, přemístit bezpečnostní pásy, spustit se znovu dolů a pokračovat s další částí trupu. K ránu jsem byl konečně hotov a nezapírám, že jsem se na výsledek svého artistického cvičení díval s jistou pýchou. Každopádně se mi podařilo dokonale překrýt původní nátěr, a zamaskovat tak letoun, co se barevnosti týče. Jakmile byla tahle práce hotova, vyhodil jsem štětec a zbytek barvy přes palubu a za nimi následovalo řemení, v němž jsem vyrazil z domova.

Protože se mi během natírání podařilo dostat na sebe skoro stejné množství barvy jako na trup lodi, trvalo mi nějakou chvíli, než jsem se zbavil i toho posledního zbytku, který by bystrému pozorovateli dokázal, že jsem v poslední době přebarvil svůj stroj.

Sotva jsem měl i tohle za sebou, nanasl jsem si na kůži, na každý sebemenší kousek nahého těla ve stejnoměrné vrstvě červené barvy, a když jsem byl hotov, byl bych kdekoliv prošel jako příslušník dominantní rudé rasy Mart'anů. Poté jsem na sebe vzal zodangské řemení, odznaky a zbraně – a byl jsem si jistý, že je mé převlečení dokonalé.

Teď bylo pozdní odpoledne, a když jsem se najedl, lehl jsem si, abych si dopřál alespoň pár hodin spánku.

Každý, kdo se pokusí vstoupit na území mart'anského města po setmění, musí počítat s tím, že se setká s množstvím obtíží a nepříjemností, zvláště pokud nedokáže vysvětlit své úmysly a poslání. Možná že by se mi podařilo proniknout do Zodangy pod pláštěm tmy beze světla, ale pravděpodobnost, že budu objeven některým z mnoha hlídkových člunů, byla obrovská. A protože bych byl nedokázal věrohodně objasnit důvody své přítomnosti ani totožnost, byl bych pravděpodobně poslán do žaláře a pak odsouzen k trestu, který je určen vyzvědačům a špehům – dlouhému věznění v podzemních kobkách a pak k smrti v aréně.

Kdybych přiletěl s rozsvícenými světly, bylo jisté, že mě nějaká strážní loď zastaví, a pokud bych nebyl schopen uspokojivě zodpovědět jejich dotazy a nenašel se nikdo, kdo by se za mě zaručil, byl by můj osud pravděpodobně stejný. Jelikož jsem dorazil k městu před úsvitem druhého dne, vypnul jsem motor a vznášel se dostatečně daleko mimo dosah reflektorů hlídkových člunů.

Vyčkával jsem i po východu slunce a k Zodanze jsem se přiblížil

teprve v půli dopoledne, v době, kdy už se letouny volně pohybovaly přes městské hradby.

Ve dne, a pokud město není ve válce, je jen několik omezení platících pro malé lodi, které vplouvají do města nebo ho opouštějí. Hlídkový člun příležitostně některou z nich zastaví a důstojník položí pár otázek, a protože pokuty za nepovolené řízení vzdušných plavidel jsou skutečně vysoké, zavádí vláda jistá regulační opatření.

V mém případě to však nebyla otázka leteckého oprávnění, ale otázka mé přítomnosti v Zodanze všeobecně, a proto můj vstup do města nepostrádal jistou příchuť dobrodružství.

Konečně pode mnou ležela mohutná hradba. Blahopřál jsem si ke štěstí, poněvadž nikde na dohled nebylo vidět jediný hlídkový člun. Bohužel moje radost byla předčasná, neboť vzápětí se zpoza jedné z ozdobných věží vynořil jeden z těch malých rychlých křižníků, které jsou v marťanských městech užívány ke strážní službě, a zamířil přímo ke mně.

Letěl jsem pomalu, abych k sobě nepřitahoval nežádoucí pozornost, leč ujišťuji vás, že můj mozek pracoval na plné obrátky. Jednomístný stroj, který jsem měl, je velmi rychlý a já se mohl snadno otočit a hlídkovému člunu uniknout, avšak proti tomuto plánu mluvily dvě závažné okolnosti. První znamenala, že by v takovém případě hlídkový letoun okamžitě zahájil palbu a měl by dost velkou naději mě sestřelit. Druhá byla ta, že i kdyby se mi podařilo uprchnout, bylo by pro mě prakticky nemožné dostat se do města znovu, protože můj člun by byl známý a všechny vzdušné patroly by ho hledaly.

Křižník se stále přibližoval a já se připravoval prolhat si vstup do města odvážnou historkou o tom, jak jsem byl dlouho nepřítomen v Zodanze a na svých cestách jsem přišel o veškeré doklady. Doufal jsem, že v takovém případě z kontroly s trochou štěstí vyvážnu s pokáráním za ztrátu osobních dokumentů, což by vyřešilo celý můj problém velmi uspokojivě. Tahle naděje však byla poměrně malá, protože se dalo naopak předpokládat, že by se mě zeptali, kdo se za mě zaručil v době, kdy byly mé doklady vydány. Výsledek takového výslechu nemohl dopadnout dobře.

Jakmile se dostali na doslech a já si byl jistý, že mi chtějí přikázat, abych zastavil, zaslechl jsem kdesi nad sebou hlasitý náraz, a když jsem se podíval oním směrem, zjistil jsem, že se tam právě srazily dvě lodi. Hlídkový člun už byl tak blízko, že jsem viděl zřetelně, jak

velící důstojník zvedá hlavu. Vyštěkl krátký rozkaz, příd' vojenského korábu se zvedla a křižník začal rychle stoupat. Pozornost hlídky byla odlákána od mého malého plavidla k události mnohem důležitější. Zatímco se patrola zabývala srážkou lodí, proklouzl jsem klidně a tiše do města.

V oné době, před mnoha lety, kdy byla Zodanga vyplněna zelenými hordami Tharků, byla téměř srovnána se zemí. Vyznal jsem se ve starém městě a tohle nové, vybudované až po útoku zelených nájezdníků, jsem navštívil asi jen dvakrát.

Nějakou dobu jsem bez cíle létal nad městem sem a tam, až jsem nakonec našel, co jsem hledal – nenápadný veřejný hangár v chudinské části metropole. V každém městě je několik čtvrtí, kam člověk může vstoupit, aniž mu kdo klade zvědavé otázky, pokud právě nepopudí některého z ochránců zákona. V takových místech se celkem dobře vyznám. Zdálo se, že tenhle hangár a tahle čtvrť Zodangy jsou přesně to, co jsem hledal.

Letiště se nalézalo na střeše velmi staré budovy, která očividně kdysi unikla řádění Tharků. Přistávací plocha byla malá a hangáry samotné špinavé a neudržované.

Když se má loď snesla na střechu, vyšel zpoza jednoho letounu, na jehož motoru pracoval, tlustý muž zašpiněný od černého mazacího tuku.

Tázavě se na mě zadíval a mě napadlo, že jeho výraz zdaleka není přátelský. „Co chceš?“ zeptal se.

„Je to veřejný hangár?“

„Je.“

„Chtěl bych tady zaparkovat svou loď.“

„Máš peníze?“ zněla další otázka.

„Trochu mám. Zaplatím měsíční parkovné dopředu,“ odpověděl jsem.

Přestal se mračit. „Tamhleto stání je volné,“ řekl a ukázal rukou. „Zalet' si tam.“

Když jsem umístil člun do hangáru a zamkl ovládací prvky, vrátil jsem se k majiteli a zaplatil mu.

„Je tady někde poblíž nějaká veřejná ubytovna,“ zeptal jsem se, „která by byla čistá a nepřiliš drahá?“

„Jedna je přímo tady v budově,“ odpověděl, „a těžko bys v okolí hledal lepší.“

To mi dokonale vyhovovalo, protože když se někdo vydá na dob-

rodružnou cestu jako já, nikdy neví, jak rychle bude svou loď potřebovat nebo kdy to bude jediná věc, která stojí mezi ním a smrtí.

Opustil jsem zatrpklého majitele hangárů a sestoupil po rampě, která ústila na střechu.

Výtahy jezdily pouze do tohoto patra. Právě tam byl jeden s otevřenými dveřmi a v něm stála obsluha – vyžilý mladík v nedbale upraveném řemení.

„Přízemí?“ zeptal se.

„Hledám nějaké ubytování. Chci do přijímací kanceláře hostince v téhle budově.“

Přikývl a výtah se rozjel. Dům mi připadal zevnitř ještě starší a sešlejší než zvenčí a horní poschodí se zdála neobydlená.

„A jsme tady,“ řekl mladík, když výtah zastavil a dveře se otevřely. V martʼanských městech jsou hostince, kterým se také říká veřejné ubytovny, pouhým místem k přespání. Občas, pokud vůbec, v nich bývá pár oddělených pokojů. Podél stěn dlouhých místností jsou nízké plošiny, na nichž si každý host rozloží v přesně vymezeném prostoru své spací hedvábí a kožešiny.

Vzhledem k hojné činnosti vrahů jsou tyto místnosti střezeny ve dne v noci hlídkami, které zajišťuje provozovatel, a to je také jedním z důvodů, proč chce málokdo nocovat ve zvláštním pokoji. V domech, kde se mohou ubytovat i ženy, spí muži a ženy pochopitelně odděleně a v prostorách určených slabšímu pohlaví je tomu trochu jinak. Bývá tam mnohem více soukromých komnat a nejsou tam stráže, protože muži Barsoomu jen zřídka zabijí ženu, nebo, abych to vyjádřil přesněji, téměř nikdy nenajmou vraha, který by nějakou ženu zabil.

Ubytovna, kam jsem přišel já, byla určena jen mužům.

Majitel, mohutný chlapík, který, jak jsem se později dozvěděl, býval proslulým panthanem – neboli žoldněřem – mně ukázal mé místo a vzal si poplatek za jeden nocleh. Když mi pak ještě na můj dotaz popsals cestu do nejbližší jídelny, přestal si mě všímat.

V téhle denní hodině nebyl v ubikacích skoro nikdo. Osobní majetek a spací potřeby ležely na svých místech, a i když v místnosti v těchto chvílích nebyl jediný strážce, všechno bylo v bezpečí, protože krádež je na Marsu věcí téměř neznámou.

Přinesl jsem si s sebou staré, velmi obyčejné přikrývky a kožešiny a urovnal je na určený kus výstupku. Na vedlejším místě se rozvalo-

val jakýsi muž, individuum s neupřímným, uhýbavým pohledem a zlou tváří. Všiml jsem si, že mě kradmo pozoruje už od chvíle, kdy jsem vstoupil. Nakonec na mě promluvil.

„Kaor!“ řekl. Použil nejrozšířenější mart'anský pozdrav. Přikývl jsem a přátelsky uvítání opětoval.

„Tak jsme sousedi,“ navazoval hovor.

„Vypadá to tak,“ odvětil jsem.

„Zdá se, že jsi cizinec, rozhodně v téhle části města,“ pokračoval. „Slyšel jsem, jak se ptáš majitele, kde by ses mohl najít. Jídelna, kterou ti doporučil, zdaleka není tak dobrá jako ta, kam chodím já. Právě se tam chystám a rád tě tam dovedu.“

V tom muži jsem cítil záludnost, která mě, spolu s jeho nevábnou tváří, nenechávala na pochybách, že patří ke zločinecké třídě. Právě mezi zločinci jsem se chtěl pohybovat, a proto mi jeho nabídka přišla velmi vhod, takže jsem okamžitě přijal.

„Jmenuju se Rapas,“ představil se, „a říkají mi Rapas Ulsio,“ dodal s jistou pýchou.

Ted' bylo jasné, že jsem ho odhadl přesně, protože *ulsio* znamená krysa.

„Já se jmenuji Vandor,“ řekl jsem mu, poněvadž to bylo jméno, které jsem si zvolil pro tohle dobrodružství.

„Podle tvých odznaků vidím, že jsi Zodangan,“ poznamenal, když jsme vyšli z místnosti a zamířili k výtahům.

„To je pravda,“ přikývl jsem, „ale byl jsem dlouhou dobu na cestách, několik let. Abych se přiznal, nebyl jsem tu od doby, kdy původní město vypálili Tharkové. Tolik se tady toho od těch časů změnilo, že mi to připadá, jako bych přijel do cizího města.“

„Podle tvého zjevu bych soudil, že jsi profesionální voják,“ pokračoval.

„To je pravda,“ přitakal jsem. „Jsem panthan. Sloužil jsem mnoho let v cizí zemi, ale nakonec jsem zabil jednoho muže a musel jsem zmizet.“ Věděl jsem, že jestli je to zločinec, jak jsem odhadl, skutečnost, že se před ním přiznám k vraždě, zmírní jeho ostražitost vůči mé osobě.

Jeho neupřímné oči mi rychle přeletěly po tváři a znovu uhnuly a já viděl, že na něj mé doznání každopádně udělalo dojem. Cestou do jídelny, která ležela jen o ulici dál, kousek od ubytovny, jsme vedli rozhovor o všem a o ničem.

Když jsme se usadili ke stolu, objednal Rapas pití a okamžitě poté, co do sebe nalil první sklenici, rozvázal se mu jazyk.

„Chceš zůstat v Zodanze?“ zeptal se.

„To záleží na tom, jestli tady najdu nějaké zaměstnání,“ odpověděl jsem. „Peníze nevydrží dlouho a navíc, protože jsem opustil svého posledního zaměstnavatele za pohnutých okolností, nemám žádné doklady, což znamená, že asi budu mít potíže vůbec nějaké místo najít.“

Zatímco jsme jedli, Rapas pokračoval v pití, a čím víc pil, tím byl hovornější.

„Ty se mi líbíš, Vandore,“ prohlásil nakonec, „a jestli jsi ten správný typ, jako že si myslím, že ano, nějaké místo bych ti možná sehnal.“ Pak se ke mně důvěrně naklonil a zašeptal mi do ucha: „Já jsem gorthan.“

Tak to bylo něco, co se nedalo nazvat jinak než neuvěřitelným štěstím. Doufal jsem, že se mi podaří nějakým způsobem proniknout mezi zdejší vrahy, a první muž, se kterým jsem se ve městě seznámil, se zabývá právě onou činností.

Lhostejně jsem pokrčil rameny. „Z toho moc peněz nekouká.“

„Když máš dobré známosti, tak spousta,“ odpověděl.

„Jenže já žádné, natož dobré známosti v Zodanze nemám,“ zavrtěl jsem hlavou. „Nepatřím do zodangského cechu, a jak už jsem ti řekl, nemám ani žádné doklady.“

Opatrně se rozhlédl kolem sebe, aby se ujistil, že nás nikdo neposlouchá. „Nemusíš být členem cechu,“ pošeptal mi nakonec. „Nepatříme do něj všichni.“

„Tak to je nejlepší způsob, jak spáchat sebevraždu,“ ušklíbl jsem se.

„Ne pro muže s dobrou hlavou, kterému to myslí. Podívej se na mě. Já jsem vrah, a přitom nejsem členem cechu. Vydělávám slušné peníze a nemusím se s nikým dělit.“ Znovu se napil. „Není mnoho lidí, kterým by to myslelo tak jako Rapas Ulsiovi.“

Naklonil se ke mně blíže. „Líbíš se mi, Vandore,“ opakoval. „Jsi dobrý chlap.“ Jeho hlas začínal být ochraptělý z pití. „Mám jednoho velmi bohatého klienta, ten pro mě má spoustu zakázek a dobře platí. Mohl bych ti u něj sehnat sem tam nějakou tu prácičku. Možná bych ti mohl najít i stálé zaměstnání. Jak by se ti to líbilo?“

Pokrčil jsem rameny. „Člověk z něčeho žít musí,“ zabručel jsem,

„a když jeden nemá peníze, nemůže si práci příliš vybírat.“

„Dobrá, tak pojď se mnou, jdu k němu dnes v noci. Fal Sivas si s tebou promluví a já mu řeknu, že jsi přesně ten člověk, kterého hledá.“

„Ale co ty?“ zajímal jsem se. „Je to tvůj výdělek, žádný člověk přece nepotřebuje dva vrahy.“

„Se mnou si nelam hlavu,“ mávl rukou Rapas. „Mám úplně jiné plány.“ Najednou se však zarazil a vrhl na mě rychlý, podezřívavý pohled. Vypadalo to skoro, jako kdyby díky tomu, co řekl, náhle vystřízlivěl. Potřásl hlavou v marném pokusu si ji vyčistit.

„Co jsem to povídal?“ zeptal se mě. „Asi začínám být opilý.“

„Řekl jsi, že máš jiné plány. To znamená, že máš naději na lepší zaměstnání, předpokládám.“

„To je všechno, co jsem řekl?“ ujišťoval se.

„Slíbil jsi ještě, že mě vezmeš k muži jménem Fal Sivas, který mi dá nějakou práci.“

Vypadalo to, že se Rapasovi ulevilo. „Ano, dnes večer tě k němu zavedu.“

FAL SIVAS

Zbytek dne Rapas prospal, zatímco já strávil odpoledne okouněním kolem svého letounu v hangáru na střeše. To bylo mnohem soukromější místo než veřejná noclehárna či městské ulice, kde se mohlo přihodit cokoliv, co by prozradilo mé přestrojení, nebo dokonce odhalilo mou pravou totožnost.

Pracoval jsem na motoru a přemýšlel o tom, jak se Rapas náhle vyděsil, že mně ve své opilosti prozradil něco důležitého, a vrtalo mi hlavou, co to mohlo být. Jeho zděšení následovalo hned poté, co prohlásil, že má jiné plány. Jaké plány? Ať už to bylo cokoliv, bylo to očividně cosi ohavného, jinak by se jistě tolik neobával, že mi řekl víc, než chtěl.

Krátká známost s Rapasem mě přesvědčila, že můj prvotní odhad jeho charakteru byl přesný a že jeho přezdívka Krysa byla nepochybně zasloužená.

Trpěl jsem vynucenou nečinností, která trvala prakticky celý den, ale nakonec přece jen nastal večer a spolu s Rapasem jsme opustili ubytovnu a znovu se vydali do jídelny.

Rapas byl střízlivý a k večeři si dal jen jednu skleničku. „Když člověk mluví se starým Fal Sivasem, musí mít čistou hlavu,“ prohlásil. „Při mém prvním předkovi, je to nejmazanější mozek, jaký se kdy vylíhl z ženského vejce.“

Jakmile jsme se najedli, vyšli jsme do noci a Rapas mě vedl po širokých třídách i úzkými uličkami, až jsme došli k rozlehlé budově, která stála nedaleko východních hradeb Zodangy.

Byla to temná a pochmurná masa kamene a ulice, která procházela před jejím průčelím, nebyla osvětlena. Budova se tyčila v místech, kde už začínala skladiště, a v tuto noční dobu bylo celé okolí opuštěné.

Rapas došel k malým dvířkům ukrytým v rohu opěrné zdi. Viděl jsem, jak se rukama dotýká jedné strany dveří, a po chvilce ustoupil stranou a čekal.

„Ne každý získá povolení ke vstupu do Fal Sivasova domu,“ oznámil mi a v jeho hlase zněla chloubka. „Musíš znát ten správný signál, a to znamená, že ti musí starý pán opravdu důvěřovat.“

Čekali jsme mlčky dvě nebo tři minuty. Za dveřmi se neozýval

sebemenší zvuk, ale nakonec se otevřela malá okrouhlá špehýrka a v matném světle vzdálenějšího měsíce jsem viděl, že se v ní objevilo oko. Pak se ozval jakýsi hlas.

„Ach, vznešený Rapas!“ Hlas hovořil šepem a vzápětí se dvířka otevřela.

Průchod za nimi byl úzký a muž, který nám odemkl, se přitiskl ke stěně, abychom mohli projít. Pak za námi zavřel a následoval nás temnou chodbou, která nakonec vyústila v malém, chabě osvětleném pokoji.

Tady se náš průvodce zastavil. „Pán neřekl, že s sebou někoho přivedeš,“ obrátil se k mému společníkovi.

„Nevěděl to,“ odpověděl Rapas. „Abych se přiznal, do dnešního dne jsem to nevěděl ani já, ale to je v pořádku. Tvůj pán ho jistě rád přijme, až vysvětlím, proč jsem ho přivedl.“

„To je něco, co musí rozhodnout sám Fal Sivas,“ pravil otrok. „Možná bys k němu měl nejprve zajít sám a promluvit s ním. Cizince zatím můžeš nechat tady se mnou.“

„Dobrá,“ souhlasil zabiják. „Počkej tady, Vandore, dokud se nevrátím.“

Sluha otevřel dveře na vzdálenějším konci předpokoje, a jakmile jimi Rapas prošel, následoval ho a vchod za sebou zamkl.

Osaměl jsem a pomyslel si, že je to trochu podivné, protože právě řekl, že zůstane se mnou, ale byl bych se tím dál nezabýval, kdybych najednou neměl intenzivní pocit, že mě někdo pozoruje.

Neumím onen stav mysli vysvětlit, avšak občas jsem ho míval a nikdy mě nezklamal. Pozemšťané by pravděpodobně řekli, že takové pocity, stejně jako telepatie, jsou nesmysl, ale já se při mnoha příležitostech přesvědčil, že kdykoliv jsem měl dojem, že mě někdo tajně sleduje, vždy jsem později zjistil, že tomu tak skutečně bylo.

Nenápadně, ale pečlivě jsem si prohlížel celou místnost, až můj pohled nakonec spočinul na dveřích, kterými odešel Rapas s otrokem. Můj zrak upoutal malý kruhový otvor, za nímž se v temnotě blýskalo něco, co mohlo být lidským okem. Byl jsem si jist, že to oko je.

Proč mě ale někdo pozoruje, mi bylo záhadou. Jestliže na mně chtěl onen člověk objevit něco podezřelého, musel být velmi zklamaný, protože jakmile jsem si všiml tajemného oka, přešel jsem k lavici u jedné stěny a sedl si. Byl jsem rozhodnut neprojevit nejmenší

zvědavost týkající se mého okolí.

To, že mě někdo špehoval, celkem nic neznamenalo, ale ve spojení s pochmurným a odmítavým vzezřením budovy – a spolu s tajnůstkářstvím a opatrností, s jakou jsme byli vpuštěni – ve mně vznikl z tohoto místa velmi podivný a nepříjemný dojem. Stejně tak se mi začal v mysli vytvářet značně nepříznivý obrázek jeho majitele.

V domě se neozýval jediný zvuk a hluk města sem přes silné zdi nepronikal, takže v malé místnosti bylo naprosté ticho. Seděl jsem v onom hrobovém klidu asi deset minut, pak se dvířka otevřela a objevil se otrok, který nás vpustil dovnitř.

„Pojď za mnou,“ zabručel. „Pán tě přijme. Dovedu tě k němu.“

Následoval jsem ho ponurou chodbou a po spirálové rampě do prvního patra budovy. O chvíli později jsem se ocitl v příjemně osvětlené komnatě, zařízené s požitkářským přepychem. Rapas stál před pohodlným divanem, na němž seděl, nebo spíš bych měl říci hověl si, jakýsi muž. Z nějakého důvodu mi připomínal velkou kočku připravenou ke skoku, která pozoruje svou kořist.

„Tohle je Vador, Fal Sivasi,“ představil mě Rapas.

Sklonil jsem hlavu v pozdravu a mlčky zůstal stát před starým mužem. Čekal jsem.

„Rapas mi o tobě řekl,“ prohlásil Fal Sivas. „Odkud jsi?“

„Původně jsem ze Zodangy,“ odpověděl jsem, „ale naposledy jsem tady byl dávno, v době těsně předtím, než město vyplenili Tharkové.“

„A kde jsi byl mezitím?“ pokračoval ve vyptávání. „Komu jsi sloužil?“

„Myslím,“ řekl jsem, „že to není důležité pro nikoho kromě mě. Podstatné je, že jsem teď v Zodanze a že se nemohu vrátit do země, odkud jsem právě uprchl.“

„Takže nemáš v Zodanze ani příbuzné, ani přátele?“ otázal se.

„No, je možné, že někteří z mých známých jsou stále ještě naživu, to nemohu vědět,“ odpověděl jsem, „ale moji rodinu a většinu mých přátel pobili v době, kdy město obsadily zelené hordy.“

„A během své nepřítomnosti jsi neměl se Zodangou žádné spojení?“

„Vůbec žádné.“

„Možná že jsi skutečně ten muž, který by se mi hodil. Rapas si tím je jist, ovšem já ne. Nikomu se nesmí zcela důvěřovat.“

„Ale pane,“ ohradil se Rapas „cožpak jsem vám vždycky nesloužil dobře a věrně?“

Všiml jsem si, že Fal Sivasovy rty zkřivil slabý úšklebek. „Ty jsi skutečný vzor, Rapasi,“ řekl, „čestná duše.“

Rapas se nadmul důležitostí. Byl příliš samolibý, než aby si všiml jízlivého podtónu ve Fal Sivasově hlase.

„Takže se mohu považovat za zaměstnaného?“ zeptal jsem se.

„Předpokládám, že chápeš, že možná budeš potřebovat spíše dýku než meč,“ pravil, „a že jedu je třeba dát často přednost před pistolí.“

„Rozumím.“

Upřeně se na mě zadíval.

„Může přijít chvíle,“ pokračoval, „kdy bude třeba, abys tasil svou ocel na mou obranu. Jsi dobrý šermíř?“

„Jsem panthan,“ odvětil jsem, „a protože se panthanové živí svým mečem, už pouhá skutečnost, že jsem zde, odpovídá na tvou otázku.“

„Ne tak docela. Potřebuji skutečně mistra šermíře. Tady Rapas je dost zručný s krátkým mečem. Podívejme se, jak si povedeš s ním.“

„Na smrt?“ zeptal jsem se.

Rapas se hlasitě rozesmál. „Nepřivedl jsem tě sem, abych tě zabil,“ řekl.

„Ne, ne na smrt, samozřejmě,“ zavrtěl hlavou Fal Sivas. „Jen krátké utkání. Uvidíme, kdo z vás svého soupeře dříve škrábne.“

Ten nápad se mi nelíbil. Obvykle netasím meč, nemám-li v úmyslu zabít, leč uvědomil jsem si, že tady hrají určitou roli, a že než s tím skončím, budu možná muset udělat mnoho věcí, které se mi nebudou líbit. Proto jsem přikývl a čekal, až se Rapas chopí meče.

Jeho krátká čepel vylétla se zablesknutím z pochvy. „Poráním tě jen lehce, Vandore,“ usmíval se, „protože tě mám skutečně rád.“ Poděkoval jsem mu a tasil svou zbraň.

Rapas postoupil kupředu a na rtech mu pohrával sebejistý úsměv. V příští vteřině letěl jeho mečík přes celou místnost. Odzbrojil jsem ho a byl mi vydán na milost. Rychle ustoupil a na tváři měl vyděšený úšklebek. Fal Sivas se zasmál.

„Byla to náhoda,“ omlouval se Rapas. „Nebyl jsem připraven.“

„Promiň,“ řekl jsem mu. „Běž a vezmi si svou zbraň.“

Sebral meč, vrátil se a tentokrát se na mě zuřivě vrhl. Kdyby byl jeho útok úspěš, mé zranění by mělo velmi daleko do škrábnutí. Byl by mi prohnal čepel přímo srdcem. Vykryl jsem jeho útok, ustoupil a

znovu jeho meč přeletěl celý pokoj a se zařinčením dopadl na kamennou dlažbu.

Fal Sivas se rozesmál naplno. Rapas zuřil. „To stačí,“ řekl pán domu. „Jsem spokojený. Skryjte meče.“

Věděl jsem, že jsem si z Rapase udělal nepřítele, ale to mě příliš netrápilo, protože jsem byl nyní varován a byl jsem odhodlán dát si na něj pozor. A kromě toho jsem mu nevěřil už od začátku.

„Jsi tedy připraven okamžitě vstoupit do mých služeb?“

„Jsem v tvých službách už teď,“ odpověděl jsem Fal Sivasovi.

Usmál se. „Myslím, že z tebe bude dobrý služebník. Rapas se chce na určitou dobu vydat za nějakým svým obchodem. Zatímco bude pryč, zůstaneš tady jako můj tělesný strážce. Až se vrátí, třeba pro tebe najdu jiné využití. Skutečnost, že tě v Zodanze nikdo nezná, je pro mě velmi cenná.“ Obrátil se k Rapasovi. „Ty můžeš jít, Rapasi, a na svých cestách by sis mohl vzít nějakou tu lekci v šermu.“

Zatímco Fal Sivas hovořil, usmíval se, avšak Rapas nikoliv. Ten se tvářil velmi vztekale a kysele, a když odcházel, ani se se mnou nerozloučil.

„Obávám se, že jsi urazil jeho důstojnost,“ obrátil se ke mně Fal Sivas, jakmile za vrahem zapadly dveře.

„To mi spánek kazit nebude,“ odpověděl jsem. „A kromě toho to nebyla moje vina, ale jeho.“

„Jak to myslíš?“

„Rapas není dobrý šermíř.“

„Je však považován za výtečného,“ ujistil mě Fal Sivas.

„Dovedu si představit, že jako vrah bude mnohem šikovnější s dýkou a jedem.“

„A co ty?“ zeptal se mě.

„Já jsem válečník a dávám přirozeně přednost meči,“ odvětil jsem.

Fal Sivas pokrčil rameny. „To je mně, koneckonců, celkem jedno. Pokud dáš přednost tomu zabít mé nepřátele mečem, použij meč. Jediné, co po tobě chci, je, abys je zabil.“

„Máš hodně nepřátel?“

„Existuje mnoho takových, kteří by mě rádi odstranili z cesty,“ odpověděl. „Jsem vynálezce a mí nepřátelé jsou většinou ti, kdož by mi chtěli ukrást mé objevy. Mnoha z nich už jsem se zbavil. Jejich příbuzní a přátelé mě podezírají a touží po pomstě – je tady ovšem jeden, který se mě snaží zničit víc než kdokoli jiný. Je to také vyná-

lezce a najal člena cechu vrahů, aby mě sprovodil ze světa.

Hlavou cechu je jistý Ur Jan a on sám mi vyhrožoval smrtí, protože jsem ke své obraně a odvetám najal někoho jiného než příslušníka jeho cechu.“

Nějakou chvíli jsme ještě rozmlouvali a pak Fal Sivas přivolal otroka, který mi měl ukázat, kde budu bydlet. „Tvoje obydlí je přímo pod mým. Když tě zavolám, přiběhneš okamžitě ke mně. Dobrou noc.“

Otok mě vedl do další komnaty v tomtéž patře. Přesněji řečeno to byl malý byt, který se skládal ze tří menších pokojíků. Byly jednoduše, ale pohodlně zařízeny.

„Máte ještě nějaké přání, pane?“ zeptal se mě muž, když se obrátil k odchodu.

„Žádné,“ odvětil jsem.

„Zítřka vám bude přidělen otrok jako osobní sluha.“ S tím mě opustil a já poslouchal, jestli zamkne dveře zvenčí, leč neudělal to, i když se přiznám, že by mě to bylo nepřekvapilo, tak tajemné a podivné se mi zdálo všechno, co bylo spojeno s touhle pochmurnou budovou.

Nějakou chvíli jsem si prohlížel své obydlí. Sestávalo z obývacího pokoje, dvou malých ložnic a lázně. Z obývacího pokoje vedly dveře na dlouhou chodbu. V žádné z komnat nebyla okna, jen v podlaze a ve stropě zely malé větrací otvory a proudící vzduch dával tušit, že je cirkulace udržována nějakým mechanickým zařízením. Místnosti byly osvětlovány rádiovými svítilnami, stejnými, jaké se používaly téměř po celém Barsoomu.

V obývacím pokoji byl stůl, lavice, několik židlí a police s řadou knih. Když jsem je prohlédl, zjistil jsem, že jsou to beze zbytku vědecké práce. Byly tu knihy o lékařství a chirurgii, chemii, mechanice a elektřině.

Tu a tam jsem z chodby zaslechl jakési plíživé zvuky, ale po jejich původu jsem nepátral, protože jsem si chtěl získat Fal Sivasovu důvěru i důvěru jeho služebnictva, dříve než se začnu snažit, abych zjistil víc, než kolik mi chtějí sami říci. Zatím jsem vlastně ani nevěděl, jestli si přeji vypátrat o Fal Sivasovi a jeho domě něco více, jelikož mé poslání v Zodanze s ním prakticky nemělo nic společného. Přijel jsem sem, abych podkopal nebo – pokud to bude možné – zničil sílu Ur Jana a jeho cechu vrahů, a jedině, co jsem pro tuto práci

potřeboval, byla dobrá základna. Abych se přiznal, byl jsem trochu zklaman, když jsem zjistil, že mě osud postavil na stranu těch, kdož bojují proti Ur Janovi. Doufal jsem totiž, že se mi spíš podaří proniknout do Ur Janovy organizace, protože jsem věřil, že by se mi podařilo vykonat víc práce zevnitř než zvenčí.

Kdyby se mi podařilo vniknout do cechu, mohl jsem poměrně brzy zjistit totožnost jeho hlavních členů, a to jsem si přál ze všeho nejvíc. Pak bych je mohl buď předat spravedlnosti, nebo jim nad srdce nakreslit hrotem své dýky ležatý kříž.

Zatímco jsem se zabýval podobnými myšlenkami a chystal se odepnout si řemení a ulehnout, zaslechl jsem v patře nad sebou podivné zvuky, připomínající zápas, a pak těžký náraz, jako kdyby padlo k zemi nějaké tělo.

Až nepřírozené ticho, které předtím vládlo v domě, ty zvuky neobyčejně zdůraznilo a naplnilo je tajemným významem, který, jak jsem si uvědomil, vůbec nemusel odpovídat jejich skutečné důležitosti. Usmál jsem se při pomýšlení na to, jaký vliv má prostředí, v němž se nacházím, na mé jinak až neuvěřitelně pevné nervy. Pokračoval jsem tedy v přípravách na noc, když budovou zazněl hlasitý a ostrý výkřik.

Zarazil jsem se a znovu se zaposlouchal. Teď jsem rozeznával hluk pádících kroků. Zdálo se, že se přibližují, a já odhadl, že směřují po rampě z horního patra k chodbě, kde leží můj byt.

Možná že to, co se dělo ve Fal Sivasově domě, nebyla moje věc, ale ještě nikdy jsem nezaslechl ženský výkřik – neboli to nepochybně volala žena – aniž bych se šel přesvědčit, zda dotyčná osoba není v nesnázích. Proto jsem přistoupil ke dveřím svého bytu a otevřel je. Sotva jsem to udělal, spatřil jsem dívku, která běžela chodbou přímo ke mně. Vlasy měla rozčuchané, oči rozšířené strachem a v běhu vrhala vyděšené pohledy přes rameno.

Byla téměř u mě, když si mě všimla, a v tom okamžiku se zastavila a z úst se jí vydral tichý výkřik úžasu nebo hrůzy, to jsem nedokázal určit. Pak ale proběhla kolem mě a vrhla se otevřenými dveřmi do mého bytu.

„Zavři!“ zašeptala a hlas měla plný potlačovaného napětí. „Nedovol, aby mě dostal! Nechci, aby mě našel!“

Nezdálo se, že by ji někdo pronásledoval, leč přesto jsem zavřel dveře, jak žádala, a obrátil se k ní o vysvětlení.

„Co se děje?“ zeptal jsem se. „Před kým utíkáš?“

„Před ním.“ Otrásla se. „On je strašný. Ukryj mě, nedovol mu, aby mě dostal, prosím!“

„O kom to mluvíš? Kdo je hrozný?“

Stála tam, třásla se a rozšířenýma očima zírala přes mé rameno na dveře jako někdo, koho strach docela připravil o rozum.

„On,“ zašeptala. „Kdo jiný by to mohl být?“

„To myslíš...“

Přistoupila ke mně a chystala se promluvit, poté však zaváhala. „Proč bych ti měla věřit? Jsi jedna z jeho stvůr. Tady v tom hrozném místě jste všichni stejní.“

Teď stála velmi blízko mě a chvěla se jako osikový list. „Nevydržím to!“ vykřikla. „Nedovolím mu to!“ A pak, tak rychle, že jsem jí v tom nestačil zabránit, mi vytrhla z řemení dýku a obrátila ji sama proti sobě.

Ale to už jsem se vzpamatoval a podařilo se mi ji uchopit za zápěstí, dřív než mohla provést svůj úmysl.

Bylo to půvabně vyhlížející stvoření, i když její zjev popíral sílu jejích svalů. Pro mě však nebylo nijak těžké ji odzbrojit, a vzápětí jsem ji dotlačil k lavici a přinutil ji, aby si sedla.

„Uklidni se,“ řekl jsem jí, „mě se nemusíš bát, a dokud jsem s tebou, nemusíš se obávat ani nikoho jiného. Pověz mi, co se stalo a z koho máš takový strach?“

Seděla tam a dlouho mi upírala pohled do očí, až nakonec nabyla vlády sama nad sebou. „Ano,“ přikývla nakonec, „možná že ti opravdu mohu věřit. Rozhodně ve mně budíš velkou důvěru – tvůj zjev, tvůj hlas...“

Položil jsem jí ruku na rameno jako někdo, kdo konejší vystrašené dítě. „Neboj se,“ opakoval jsem. „Řekni mi něco o sobě. Jak se jmenuješ?“

„Zanda,“ odpověděla.

„Žiješ v tomto domě?“

„Jsem otrokyně, vězeň.“

„A proč jsi tak křičela?“ pokračoval jsem.

„Nekřičela jsem. To byla jiná dívka. Pokusil se dostat mě, ale já mu unikla, a tak si vzal jinou. Ale nakonec přijde řada i na mě. Dostane mě. Dostane nás všechny.“

„Kdo? Kdo vás dostane?“

„Fal Sivas.“ Při vyslovení toho jména se otrásla a v jejím hlase zazněla nezměrná hrůza.

Sedl jsem si na lavici vedle ní a vzal její ruce do svých. „Utiš se,“ uklidňoval jsem ji. „Řekni mi, co to všechno znamená. Jsem tady cizí. Do služby k Fal Sivasovi jsem vstoupil teprve dnes večer.“

„Takže ty o Fal Sivasovi nic nevíš?“ podívala se na mě.

„Jen že je to zámožný vynálezce a obává se o svůj život.“

„Bohatý, ano, to je. Vynálezce také, ale zdaleka ne tak velký vynálezce jako vrah a zloděj. Krade nápady jiných vynálezců a pak je dává zavraždit, aby si pojistil to, co ukradl. Ti, kdo se dozvědí o jeho objevech příliš mnoho, zemřou. Nikdy neopouští tento dům. Vždycky má po ruce vraha, který vykoná jeho rozkazy. Někdy tady, jindy ve městě – ale i on sám se neustále obává o vlastní život.“

Jeho služebníkem je teď Rapas Ulsio, ale oba se bojí Ur Jana, náčelníka cechu vrahů. Ur Jan se totiž dozvěděl, že Rapas zabíjí pro Fal Sivase za cenu, která je mnohem nižší, než jakou účtuje jeho cech.“

„A znáš některý z těch úžasných vynálezů, na nichž Fal Sivas pracuje?“

„Nevím o všech věcech, jimiž se zabývá, ale je tady ta loď. Byla by opravdu úžasná, kdyby se nerodila v krvi a zradě.“

„Jaká loď?“

„Loď, která může bezpečně plout i v meziplanetárním prostoru. On říká, že už brzy budeme moci cestovat mezi planetami tak snadno, jako teď cestujeme mezi městy.“

„Zajímavé,“ přikývl jsem, „ale nijak zvlášť děsivé, alespoň jak já to vidím.“

„Ale on dělá ještě jiné věci – strašlivé věci. Jednou z nich je mechanický mozek.“

„Mechanický mozek?“

„Ano, ale jeho funkci vysvětlit neumím. Mám tak špatné vzdělání! Mluví o něm často, ale já mu většinou nerozumím.“

Říká, že veškerý život a veškerá hmota nejsou původně výsledkem chemických, ale mechanických pochodů. Vychází z toho, že všechny chemické reakce jsou vlastně mechanické.

Bože, já to asi vysvětluji velice špatně. Jsem z toho tak zmatená, protože tomu nerozumím, ale jednoduše řečeno, pracuje na mechanickém mozku, na mozku, který bude uvažovat jasně a logicky a který nebude ovlivňován žádným z těch vedlejších vlivů, jež působí

na lidský mozek, a tím i úsudek.“

„To vypadá jako dost podivný nápad,“ připustil jsem, „ale ani ten mi nepřipadá nijak děsivý.“

„Ten nápad sám hrozný není,“ odpověděla mi, „ale metody, které používá, aby dosáhl svého cíle. Aby napodobil lidský mozek, musí ho především dokonale prozkoumat. A k tomu účelu potřebuje mnoho otroků. Nějaké koupí, avšak většinu z nich získává únosy.“

Znovu se začala třást a hlas se jí ze rtů dral trhaně a vyděšeně. „Nevím to přesně, já to neviděla, ale říká se, že připoutá své oběti popruhy na operační stůl a pak jim odřízne vršek hlavy, odhalí jejich mozek a s pomocí zvláštních paprsků do něj proniká a zkoumá jeho funkce.“

„Ale jeho oběti v tom případě netrpí dlouho,“ pravil jsem. „Musí přece rychle ztratit vědomí a zemřít.“

Zavrtěla hlavou. „Ne, on zdokonalil některé drogy a ty látky svým obětem vstříkuje do žil, takže zůstávají naživu a při vědomí velice dlouho. Celé hodiny jim podává různé stimulatory a pozoruje reakce mozku. Představ si, pokud to vůbec dokážeš, jak strašlivé utrpení ti nešťastníci prožívají.“

Bylo sem přivedeno mnoho otroků, ale dlouho tady nepobyli. Z téhle budovy vedou jen dvojce dveře a ve vnějších zdech není jediné okno. Ti otroci, kteří zmizeli, neopustili dům ani jedním východem. Dnes je potkáš na chodbách, zítra jsou pryč, odešli malými dvířky, která ústí do komnaty hrůzy, umístěné vedle Fal Sivasových ložnic.

Dnes večer poslal Fal Sivas pro mě a ještě jinou dívku. Měl však v úmyslu použít k výzkumům jen jednu z nás. Vždycky si prohlédne dvojici obětí a pak z nich vybere tu, která mu připadá jako vhodnější objekt, i když nesoudí vždy jen podle vědeckých měřítek, ale často zvolí půvabnější z přivedených žen.

Prohlédl si nás a nakonec si vybral mě. Měla jsem hrozný strach. Pokusila jsem se mu utéci. Honil mě po místnosti, ale pak uklouzl a upadl, a než se stačil vzpamatovat, otevřela jsem dveře a uprchla. Pak jsem slyšela, jak vykřikla ta druhá dívka, a bylo mi jasné, že ji chytil. Není to nic platné, stejně jsem získala jen krátký odklad. Nakonec mě dostane, není úniku. Ani ty, ani já neopustíme tohle místo živí.“

„Proč si to myslíš?“ zajímalo mě.

„Nikomu se to ještě nepodařilo.“

„A co Rapas? Ten sem chodí a odchází, jak se mu zlíbí.“

„Ano, Rapas přichází a odchází. Jenže to je Fal Sivasův zabiják. Také mu pomáhá při únosech nových obětí. Za takových okolností se samozřejmě pohybuje volně i mimo dům. Je tady ještě několik dalších, jsou to staří a spolehliví služebníci, vesměs společníci ve zločinu, které ovšem Fal Sivas drží v hrsti, nicméně buď ujištěn, že ani jeden z nich o jeho vynálezech skoro nic neví. Ve chvíli, kdy Fal Sivas někoho zasvětil do svých plánů a pocítí ho svou důvěrou, jsou dny onoho ubožáka sečteny.

Zdá se, že ten člověk má mánii hovořit o svých vynálezech. Má touhu je někomu vysvětlovat. Myslím, že za to může jeho nesmírný egoismus. Hrozně rád se vychloubá. To je také důvod, proč nám, k smrti odsouzeným, vypráví tolik o své práci. Buď si jistý, že Rapas neví nic důležitého. Slyšela jsem kdysi, jak Fal Sivas říká, že jedním z důvodů, proč má Rapase tak rád, je jeho naprostá hloupost. Fal Sivas tehdy poznamenal, že kdyby mu vysvětlil podrobně některý ze svých vynálezů, Rapas nemá dost velký mozek, aby cokoliv z toho pochopil.“

To už se dívka přece jen trochu vzpamatovala, a když domluvila, vykročila ke dveřím. „Děkuji ti,“ řekla, „za to, že jsi mě u sebe ukryl. Pravděpodobně už se nikdy neuvidíme, ale ráda bych znala jméno toho, kdo se k mně zachoval tak přátelsky.“

„Jmenuji se Vandor,“ odvětil jsem. „Co tě však vede k myšlence, že mě už nikdy nespatriš, a kam teď půjdeš?“

„Vrátím se do své komnaty a tam vyčkám do příštího výběru. Ten může být už zítra.“

„Zůstaneš tady,“ pravil jsem. „Třeba se nám podaří vymyslet nějaký způsob, jak tě z toho dostat.“

Užasle se na mě podívala a chystala se mi něco odpovědět, když náhle naklonila hlavu ke straně a naslouchala. „Někdo přichází,“ řekla. „Hledají mě.“

Vzal jsem ji za ruku a vedl ji k ložnici. „Pojď sem, podíváme se, jestli by ses tady nemohla někde ukrýt.“

„Ne, to ne,“ bránila se. „Kdyby mě tady našli, zabijí nás oba. Byl jsi ke mně laskavý, nechci, aby tě zavraždili.“

„O mne si nedělej starosti, dokážu se o sebe postarat. Teď udělej, co ti řeknu.“

Odtáhl jsem ji do ložnice a přikázal jí, aby ulehla na plošinu, která se na Barsoomu používá namísto lůžka. Pak jsem na ni naházel hromadu spacího hedvábí a kožešin. To, že se pod nimi skrývá drobné tělo, by mohl někdo zjistit jen velmi pečlivým zkoumáním.

Poté jsem vešel do obývacího pokoje, vytáhl z police namátkou jednu knihu, usadil se do křesla a otevřel ji. Sotva jsem dosedl, zaslechl jsem škrabání na dveře vedoucí na chodbu.

„Dále!“ zvolal jsem.

Dveře se otevřely a do místnosti vstoupil Fal Sivas.

V PASTI

Sklopil jsem knihu a pozvedl oči. Rychle a pln nedůvěry se Fal Sivas rozhlédl po pokoji. Úmyslně jsem nechal dveře do ložnice otevřené, abych nebudil zbytečné podezření, kdyby skutečně někdo přišel. Dveře do druhé ložnice i koupelny byly také pootevřené. Fal Sivas se podíval na knihu, kterou jsem držel v ruce. „Trochu těžké čtení pro panthana,“ poznamenal.

Usmál jsem se. „Nedávno jsem četl Teorii mechaniky. Tohle je dřívější práce a zdaleka ne nejlepší. Jen tak jsem si v ní listoval.“

Fal Sivas mě chvilku soustředěně pozoroval. „Nejsi trochu moc vzdělaný na své postavení?“ zeptal se.

„Člověk nikdy neví dost,“ odvětil jsem.

„Tady se může člověku snadno stát, že ví příliš mnoho,“ opáčil a já si připomněl, co mi vyprávěla uprchlá dívka.

Jeho tón se změnil. „Zastavil jsem se, abych se podíval, jestli jsi tady spokojený a máš pohodlí podle svých představ.“

„Všechno je v nejlepším pořádku.“

„Nikdo tě nevyrušoval? Nikdo tady nebyl?“

„Zdá se, že tvůj dům je velmi klidný,“ odpověděl jsem. „Před nějakou chvilí jsem slyšel, jak se někdo směje, ale to je všechno. Takové věci mě neruší.“

„Nepřišel někdo sem, do tvého bytu?“ ptal se.

„Proč, měl sem někdo přijít?“

„Ne, pochopitelně že ne,“ odvětil krátce a pak mě začal vyslýchat a bylo jasné, že se pokouší zjistit rozsah mých znalostí v oboru chemie a mechaniky.

„Já o těch věcech mnoho nevím,“ řekl jsem mu. „Jsem válečník, ne vědec. Samozřejmě, když používáš létající stroje, předpokládá to jistou znalost techniky, ale v zásadě jsem v oněch záležitostech laik.“

Studoval mě neproniknutelným pohledem. „Přál bych si, abych tě znal lépe,“ prohlásil nakonec. „Kdybych tak věděl, zda ti mohu důvěřovat. Jsi inteligentní muž. Co se týče duševní spřízněnosti, jsem tady úplně sám. Potřeboval bych asistenta. Potřebuji takového muže, jako jsi ty.“ Poněkud znechuceně zavrtěl hlavou. „Jenže k čemu? Stejně nemohu věřit nikomu.“

„Zaměstnal jsi mě jako osobního strážce. Na tu práci se hodím.

Zůstaňme při tom.“

„Máš pravdu,“ souhlasil. „Čas ukáže, k čemu všemu se ještě hodíš.“

„A jestli tě mám chránit,“ pokračoval jsem, „musím vědět víc o tvých nepřítelích. Musím vědět, kdo to je a jaké mají plány.“

„Je mnoho lidí, kteří by mě rádi viděli mrtvého, nebo by mě s chutí odstranili sami, ale existuje jeden, který by mou smrtí získal opravdu velmi mnoho. Je to Gar Nal, vynálezce.“ Podíval se na mě s otázkou v očích.

„Nikdy jsem o něm neslyšel,“ odpověděl jsem. „Nezapomínej, že jsem byl mnoho let mimo Zodangu.“

Přikývl. „Pracuji na lodi, která dokáže překonat vesmírné prostory. Gar Nal také. Chtěl by mě zničit, ovšem zároveň by mi chtěl ukrást tajemství mého vynálezu, protože s jeho pomocí by vylepšil ten svůj. Ale nejvíc se obávám Ur Jana, neboť Gar Nal jej najal, aby mě zabil.“

„Mě v Zodanze nikdo nezná. Vydám se po stopách toho Ur Jana a uvidíme, co všechno se mi o něm podaří zjistit.“

Byla zde totiž jedna věc, kterou jsem si chtěl ověřit co nejdříve, a sice to, jestli mi Fal Sivas dovolí opustit dům.

„Nedozvíš se o něm nic,“ zavrtěl hlavou. „Jejich schůze jsou tajné. I kdyby sis tam nějakým způsobem zjednal přístup, a o tom velmi pochybuji, zabili by tě dřív, než by se ti podařilo odejít.“

„Třeba ne,“ odvětil jsem. „Myslím, že to každopádně stojí za pokus. Víš, kde své schůze pořádají?“

„Ano, ale jestli to chceš skutečně zkusit, pošlu pro Rapase, aby tě k té budově odvedl.“

„Mám-li tam jít, nechci, aby o tom Rapas vůbec věděl,“ řekl jsem.

„Proč?“ zajímal se.

„Protože mu nedůvěřuji,“ odpověděl jsem. „Se svými plány bych se nikomu nesvěřil.“

„Možná máš pravdu. Až budeš připraven, popíšu ti, kudy jít, abys našel to místo, kde se tajně scházejí.“

„Vyrazím zítra,“ pravil jsem. „Po setmění.“

Přikývl na souhlas. Stál na místě, odkud viděl přímo do ložnice, kde byla na lůžku ukryta dívka. „Máš dost spacího hedvábí a kožesin?“ zeptal se mě.

„Dost,“ přisvědčil jsem. „Ale zítra si donesu své vlastní.“

„To nebude nutné. Dám ti všechno, co budeš potřebovat.“ Stál a díval se do vedlejší místnosti. Přemýšlel jsem, zda náhodou netuší pravdu, jestli se dívka nepohnula nebo jestli se náhodou kožešiny nezvedaly díky jejímu dechu.

Neodvážil jsem se otočit a podívat se sám, ze strachu, abych jeho podezření ještě neposílil. Tak jsem jen seděl a čekal, a ruku jsem nenápadně držel co možná nejbližší k jílcí krátkého meče. Možná že k dívčinu odhalení mnoho nechybělo, ale v tom případě měl Fal Si-vas k smrti jen krůček.

Nakonec se však obrátil k odchodu. „Zítřka ti tedy vysvětlím cestu k hlavnímu stanu gorthanů a také ti pošlu nějakého otroka. Chceš raději muže, nebo ženu?“

Byl bych dal přednost muži, ovšem viděl jsem tady dobrou příležitost, jak ochránit dívku. „Ženu,“ odpověděl jsem.

Usmál se. „A spíše hezkou, že?“

„Nejraději bych si ji vybral sám, kdyby to šlo.“

„Jak si přeješ. Můžeš si je zítra ráno prohlédnout. A teď se dobře vyspi.“

Vyšel ven a zavřel za sebou dveře, ale já věděl, že stojí na chodbě a naslouchá.

Znovu jsem zvedl knihu a předstíral, že ji čtu, leč nepamatuji si z ní ani slovo, protože celá moje pozornost se soustředila na poslouchání. Teprve po čase, který mi připadal opravdu dlouhý, jsem zaslechl z chodby kradmé, vzdalující se kroky a nedlouho potom se z hořejšího patra ozval zvuk skřípajících veřejí. Až do té doby jsem se ani nepohnul, teď jsem však vstal a došel ke dveřím. Byly na vnitřní straně opatřeny mohutnou závorou, již jsem pečlivě zastrčil.

Přešel jsem pokoj a vstoupil do ložnice, kde se ukrývala dívka. Odhrnul jsem kožešiny, které ji halily. Nepohnula se. Když na mě pohlédla, přiložil jsem prst na ústa.

„Slyšela jsi?“ zeptal jsem se šepem. Přikývla.

„Zítřka si tě vyberu za otrokyni. Možná později najdeme nějaký způsob, jak tě odsud dostat.“

„Jsi velmi laskavý.“

Nahnul jsem se a vzal ji za ruku. „Pojď,“ usmál jsem se na ni. „Dnes večer se klidně vyspiš v mé druhé ložnici a ráno promysleme, jak tě dostat mezi otroky.“

„Myslím, že to nebude nijak složité,“ řekla. „Brzy ráno se všichni,

s výjimkou Fal Sivase, scházejí ve velké jídelně v tomto patře. Mnozí z nich procházejí touhle chodbou. Věřím, že se mi podaří nepozorovaně odtud vyklouznout a přidat se k nim. U snídaně budeš mít příležitost prohlédnout si všechny sloužící. Pak si mě můžeš vybrat, budeš-li si to ještě přát.“

V místnosti, kde měla přespát, bylo hedvábí i kožešiny a já věděl, že tam bude mít slušné pohodlí. Nechal jsem ji tam a vrátil se do svého pokoje, abych dokončil přípravu na noc, z nichž jsem byl tak podivně vyrušen.

Časně ráno mě Zanda probudila. „Už brzy se otroci začnou shromažďovat ke snídani,“ oznamovala mi. „Musíš jít dříve než já a nechat pootevřené dveře. Až na chodbě nikdo nebude, vyklouznu ven.“

Když jsem opouštěl byt, viděl jsem, jak kolem mě procházejí dva nebo tři lidé směrem k jídelně, a proto jsem se vydal za nimi. Nakonec jsme dorazili do velké místnosti, kde stál obrovský stůl prostřený pro dvacet lidí. Místa už byla z poloviny obsazena. Většina otroků byly ženy – mladé ženy, a mnohé z nich opravdu krásné.

S výjimkou dvou mužů, sedících po jednom na každém konci stolu, byli všichni beze zbraní.

V čele tabule seděl tentýž muž, který nás včera s Rapasem vpustil dovnitř. Později jsem se dozvěděl, že se jmenuje Hamas a je jakýmsi Fal Sivasovým majordomem.

Druhý muž se jmenoval Phystal. Ten zase velel otrokům v celé budově. Byl to také on, jak jsem posléze zjistil, kdo je z valné části pro svého pána obstarával, a to buď pomocí úplatků, nebo, když to nešlo jinak, únosem.

Jakmile jsem vstoupil, Hamas si mě všiml a pokynul mi, abych šel k němu. „Ty budeš sedět tady, vedle mě, Vandore,“ řekl.

Nemohl jsem si nevšimnout změny, k jaké v jeho chování došlo od předešlého večera. Včera se tvářil jako pokorný otrok. Pochopil jsem, že hrál dvojí roli, a to z důvodů, které znal jen on sám nebo možná ještě jeho pán. V té současné se choval jako velmi důležitá osoba.

„Vyspal ses dobře?“ zeptal se.

„Velmi dobře,“ přikývl jsem. „Zdá se, že je dům v noci klidný a tichý.“

Zabručel něco nesrozumitelného. „Kdybys náhodou v noci slyšel nějaké zvláštní zvuky,“ řekl, „nevšímej si jich a nepátrej po tom, co

je způsobilo, pokud tě nezavolá pán nebo já.“ Pak, jako by ho napadlo, že by mi měl poskytnout nějaké vysvětlení, dodal: „Fal Sivas občas pracuje na svých pokusech pozdě do noci. Nesmíš ho rušit, bez ohledu na to, co slyšíš.“

Do místnosti přišla další skupinka otroků a hned za nimi se na prahu objevila Zanda. Pohlédl jsem nenápadně na Hamase a viděl, jak se mu oči při jejím spatření zúžily.

„Už je tady, Phystale,“ otočil se k druhému ozbrojenému muži. Bojovník na vzdálenějším konci tabule se obrátil na lavici a podíval se na dívku, která vešla dveřmi za jeho zády. Rozzlobeně se zamračil.

„Kdes byla v noci, Zando?“ utrl se na ni, když se přiblížila ke stolu.

„Měla jsem strach, tak jsem se schovala,“ odpověděla dívka.

„Kde ses schovala?“ dotazoval se Phystal.

„Zeptej se Hamase.“

Phystal se obrátil k Hamasovi. „Jak mám vědět, kde jsi byla?“ ohradil se majordomus.

Zanda pozvedla obočí. „Oh, promiň, omlouvám se. Nevěděla jsem, že nechceš, aby to věděli.“

Hamas se na ni vztekle zamračil. „Co to žvaníš?“ nechápal. „Co to má znamenat?“

„Tak promiň,“ pokračovala, „nebyla bych se o tom zmínila ani slovem, ale myslela jsem samozřejmě, že o tom Fal Sivas ví.“

Phystal pozoroval Hamase pohledem plným podezření. Dívali se na něho i všichni otroci a z výrazů jejich tváří nebylo těžké přechíst, co si všichni myslí.

Hamas zuřil, Phystal byl naprosto zmaten a celou tu dobu tam dívka stála s tím nejnevinnějším, andělským výrazem ve tváři.

„Co to tady plácáš za nesmysly?“ vykřikl Hamas.

„Já? A co jsem řekla?“ odpověděla dívka nevinně.

„Řekla jsi... řekla jsi...“

„Já jen řekla, zeptej se Hamase“. Je na tom něco špatného?“

„Ale co já o tom vím?“ zvolal majordomus.

Zanda pokrčila štíhlými rameny. „Mám strach o tom mluvit. Nechci tě dostat do nepříjemností.“

„Čím méně se o tom bude mluvit,“ zavrčel Phystal, „tím asi líp!“ Hamas se chystal něco odseknout, ale nakonec si to rozmyslel. Vrh

na Zandu ošklivý pohled a pak se vrátil ke své snídani.

Těsně předtím, než jídlo skončilo, oznámil jsem Hamasovi, že mi Fat Sivas doporučil, abych si vybral otroka.

„Ano, řekl mi to,“ odvětil majordomus. „Dohodni se o tom s Phystalem, ten velí všem otrokům.“

„A ví také, že mi dal Fat Sivas svolení vybrat si, koho chci?“

„Povím mu to.“

Za několik minut dojedl, a když odcházel z jídelny, promluvil s Phystalem.

Jakmile jsem viděl, že se chystá opustit místnost i Phystal, šel jsem za ním a řekl mu, že bych si rád vybral otroka.

„Koho chceš?“ zeptal se.

Rozhlédl jsem se kolem stolu a naoko jsem si prohlížel jednoho sloužícího po druhém, až jsem nakonec spočinul pohledem na Zandě.

„Tamhletu si vezmu.“

Phystal se zamračil.

„Fal Sivas řekl, že si mohu zvolit, koho chci,“ připomněl jsem mu.

„Ale proč chceš právě tuhle?“

„Vypadá inteligentně a je hezká,“ odpověděl jsem. „Bude mi sloužit jako každá jiná, než se lépe seznámím se zdejšími prostředím.“ A tak se stalo, že mi byla Zanda skutečně přidělena jako otrokyně. Její povinnosti byly celkem jednoduché, měla uklízet můj byt, vyřizovat mi různé pochůzky po budově, čistit řemení, leštit odznaky, brousit zbraně – prostě snažit se být užitečná.

Jak jsem řekl, byl bych měl raději za otroka muže, ale události rozhodly za mě, a jestliže jsem měl být dívčíným ochráncem, byl to jediný způsob, jak jí pomoci, i když jsem zatím nevěděl, zda Fal Sivas dovolí, abych si ji ponechal. To bylo něco, s čím bych si musel poradit až v případě, že by se pán domu rozhodl dělat potíže.

Odvedl jsem Zandu do svého bytu, a zatímco se pustila do práce, přišel pro mě otrok, abych se dostavil k Fal Sivasovi.

Odvedl mě do téže místnosti, kde nás Fal Sivas přijal včera večer, a když jsem vstoupil, uvítal mě starý vynálezce kývnutím hlavy. Čekal jsem, že mě okamžitě začne vyslýchat ohledně Zandy, protože v místnosti s ním byli jak Hamas, tak Phystal, a nepochyboval jsem, že ho informovali, co se přihodilo ráno u stolu.

Byl jsem však příjemně zklamán, poněvadž o snídani nepadlo ani slovo a Sivas mi dal jen instrukce, které se týkaly mých povinností.

Měl jsem hlídat na chodbě před jeho bytem, a kdykoliv vyšel, doprovázet ho jako osobní stráž. Kromě Hamase a Phystala jsem neměl bez Fal Sivasova svolení nikoho pouštět do místnosti. Za žádných okolností jsem nesměl vstupovat do horních pater, pouze s jeho dovolením nebo na jeho výslovný příkaz. Tuhle věc mi velmi zdůrazňoval, a přestože nejsem nijak zvlášť zvědavý, musím připustit, že svým přísným nařízením ve mně naopak vzbudil neodolatelnou touhu to udělat.

„Až budeš v mých službách déle a já tě lépe poznám,“ vysvětloval Fal Sivas, „možná že ti začnu důvěřovat, ale prozatím jsi tady na zkoušku.“

To byl nejdelší den v mém životě. Stál jsem přede dveřmi a nedělal nic – leč nakonec se odpoledne přece jen nachýlilo ke konci, a když se naskytla příležitost, připomenul jsem Fal Sivasovi slib, že mi popíše cestu k domu, kde se scházejí Ur Janovi vrazi, abych se tam mohl dnes v noci pokusit proniknout.

Trasu k budově, ležící v jiné čtvrti města, mi vylíčil opravdu velmi podrobně.

„Můžeš vyrazit, kdy chceš,“ řekl mi nakonec. „Dal jsem Hamasovi příkaz, že můžeš přicházet a odcházet podle libosti. Sdělí ti signál, kterým se ohlásíš, až budeš chtít vstoupit. A přeji ti hodně štěstí, i když si myslím, že jediné, co získáš, bude čepel v srdci. Stavíš se proti skupině nejdivočejších a nejbezohlednějších mužů v Zodanze.“

„To už je riziko, které musím podstoupit,“ odvětil jsem. „Dobrou noc.“

Zašel jsem do svého bytu a řekl Zandě, aby se po mém odchodu zamkla a dveře otevřela jen na smluvené zaklepání, které jsem jí předvedl. Bylo vidět, že mě ráda uposlechne.

Jakmile jsem byl připraven k odchodu, doprovodil mě Hamas k východu a tam mi ukázal tajný knoflík ukrytý v ozdobách zdiva a vysvětlil mi, jak ho mám při návratu použít.

Došel jsem jen kousek od Fal Sivasova domu, když jsem potkal Rapase Ulsia. Zdálo se, že na svou zlobu vůči mně zapomněl, nebo ji dobře tajil, neboť mě velmi srdečně pozdravil.

„Kampak?“

„Trochu si užít večer,“ odpověděl jsem.

„Kam máš namířeno a co máš v plánu?“

„Teď jdu do ubytovny, abych si vzal své věci a uložil je, a pak se

chci rozhlédnout po troše zábavy.“

„Co kdybychom se později večer sešli?“ navrhl mi.

„Dobrá,“ přikývl jsem, „kde a kdy?“

„Potřebuji si vyřídit nějaké záležitosti a budu s tím hotov v půli deváté zody. Co kdybychom se tou dobou sešli v té jídelně, kam jsem tě zavedl?“

„Dobrá,“ souhlasil jsem, „ale dlouho na mě nečekej. Třeba mě přestane bavit hledat si nějaké povyražení a vrátím se domů mnohem dřív.“

Když jsem se rozešel s Rapasem, zamířil jsem do veřejné noclehárny, kde jsem nechal své věci. Vyzvedl jsem je, odnesl nahoru do hangáru na střeše a tam je uložil ve svém letounu. Jakmile jsem to vyřídil, sešel jsem na ulici a vydal se na adresu, kterou mi udal Fal Sivas.

Cesta mě vedla skvostně osvětleným nákupním okrskem a pak do pochmurné a šeré části starého města. Byla to obytná čtvrť, ale očividně dosti pochybného charakteru. Některé z domů stále ještě spočívaly na zemi, avšak většina z nich už byla zvednuta na svých nosných ocelových sloupech dvacet až třicet stop nad zem.

Slyšel jsem smích a zpěv a občas příležitostnou hádku – zvuky nočního života velkého marťanského města. Pak jsem dospěl do další, ještě opuštěnější části Zodangy. Blížil jsem se k domu, který mi Fal Sivas označil jako hlavní stan vrahů. Držel jsem se ve stínech budov a vyhýbal se těm několika lidem, kteří procházeli ulicí – schovával jsem se do krytých vchodů a postranních uliček. Nestál jsem o to potkat zde kohokoliv, kdo by mě mohl později identifikovat. Hrál jsem hru se smrtí a té člověk nesmí poskytnout sebemenší výhodu.

Když jsem nakonec dorazil k budově, kterou jsem hledal, našel jsem si tmavý výklenek na protější straně ulice, odkud jsem mohl pohodlně pozorovat dům, jenž byl mým cílem.

Vzdálenější měsíc vrhal na průčelí stavby slabý svit, který mi však neodhalil nic důležitého.

Zpočátku jsem v domě neviděl žádná světla, leč po bližším prozkoumání jsem zpozoroval matnou záři za okny v horním poschodí. Shromažďovací místo vrahů bylo bezpochyby tam, ale jak se k němu dostat?

Bylo jasné, že dveře do domu budou zamčeny a každý přístup k doupěti zločinců bude dobře stráženo.

U několika oken byly balkóny a já si všiml, že tři z nich jsou přesně před okny ve vyšším patře, za nimiž bylo vidět světlo. Tyhle balkóny by mi umožnily přístup do horních podlaží, jen kdybych se na některý z nich dostal. Obrovská síla a pružnost, kterou mým pozemským svalům dodává menší přitažlivost Marsu, by mi umožnila vyšplhat se po vnější stěně nahoru, háček však byl v tom, že konkrétně tento dům byl až do výše pátého patra zcela hladký a teprve tam začínaly ozdobné arabesky.

V duchu jsem probíral každou možnost a jednu po druhé je postupně vylučoval, až jsem došel k názoru, že mi nezbývá nic jiného než se pokusit proniknout do budovy přes střechu.

Přesto jsem se ještě rozhodl prozkoumat hlavní vchod v přízemí. Právě jsem se chystal přejít ulici, když jsem viděl, že se přibližují dva muži. Ustoupil jsem zpět do stínu svého úkrytu a čekal, až dvojice přejde. Jenže oni namísto aby pokračovali v cestě, zastavili se přímo před domem, který jsem pozoroval. Stáli tam jen chvíli, pak se dveře otevřely a muži byli vpuštěni dovnitř. Tahle příhoda mě přesvědčila, že u hlavního vchodu je někdo na stráži a že by bylo zcela zbytečné se tam o něco pokoušet.

To znamenalo, že mi zbývá jediná možnost – totiž střecha – a já okamžitě vymyslel, jak to provést.

Opustil jsem svůj úkryt a rychle se vrátil do ubytovny, na jejíž přistávací ploše jsem měl zaparkovaný letoun. Tam jsem zamířil přímo nahoru do hangáru.

Místo bylo opuštěné a vzápětí už jsem seděl za ovládacími pákami svého člunu. Teď jsem musel riskovat, že mě zastaví některá hlídková loď, ale to byla věc dost nepravděpodobná, protože až na zřídkaivé výjimky si letounů uvnitř městských hradeb nikdo nevšímá.

Pro jistotu jsem však letěl nízko, sledoval ulice pod úrovní domovních střech a zanedlouho jsem se dostal do blízkosti budovy, která mě zajímala. Tady jsem zvedl stroj a opatrně jej posadil na střechu domu.

Zdejší plošina k tomuto účelu nebyla určena a nebyl tam ani hangár, ani kotvicí kruhy. Je však pravda, že na Marsu jsou jen výjimečně silnější větry a tohle byla obzvláště klidná a bezvětrná noc.

Vystoupil jsem z letounu a začal se rozhlížet po střeše, abych našel místo, kudy bych pronikl do domu. Objevil jsem malý světlík, ten však byl pevně zajištěn zevnitř a já ho nedokázal otevřít, aniž

bych při tom způsobil značný hluk.

Přešel jsem k okraji střechy nad ulicí a podíval se na jeden z balkónů, který byl přímo pode mnou. Mohl bych se zavěsit na okap a z něj se na balkón spustit, ale i tady jsem se obával hluku, který by ke mně mohl obrátit nežádoucí pozornost. Prohlédl jsem si stěnu domu pod sebou a zjistil, že je podle běžného marťanského zvyku pokryta ozdobnými ornamenty, které nabízely dostatečnou oporu pro mé ruce a nohy.

Tiše jsem sklouzl přes okraj střechy a hmatal špičkami nohou, až jsem našel výčnělek, o který jsem se mohl opřít. Poté jsem uvolnil jednu ruku a našel místo, kde jsem se mohl zachytit. Pak už to šlo snáz a já se pomalu a nehlučně spustil až na balkón.

Sestupoval jsem tak, abych se dostal před neosvětlené okno. Chvilku jsem tam stál a naslouchal. Někde uvnitř budovy jsem slyšel tlumené hlasy. Vzápětí jsem přehodil nohu přes parapet a vstoupil do temnoty místnosti.

Pomalou a opatrně jsem hledal cestu ke stěně a tu jsem pak sledoval až ke dveřím, umístěným proti oknu. Nahmatal jsem západku a odsunul ji. Opatrně jsem zatáhl a ke své radosti jsem zjistil, že dveře nejsou zamčeny – tiše se otevřely do místnosti. Za nimi se táhla chodba. Byla velmi slabě osvětlena, jakoby odleskem vycházejícím z pootevřených dveří nebo z vedlejší chodby. Zvuk hlasů teď byl mnohem zřetelnější. Nehlučně jsem se vydal směrem, odkud zaznívaly.

Nakonec jsem dorazil k další chodbě, která se na tu, po níž jsem kráčet, napojovala v pravém úhlu. Tady bylo světlo silnější a já zjistil, že se line z otevřeného vchodu v koridoru, do kterého jsem se chystal zahrnout. Bylo však naprosto jisté, že to není ona místnost, z níž se hlasy ozývají, přestože byly slyšet mnohem silněji.

Byl jsem v dost nebezpečné situaci. Neměl jsem nejmenší představu o vnitřním uspořádání domu. Nevěděl jsem, kterou chodbou či chodbami jeho návštěvníci přicházejí a odcházejí. Jestliže se přiblížím k otevřeným dveřím, mohl bych se ocitnout v postavení, kdy by mé odhalení bylo nevyhnutelné. Věděl jsem, že tady mám co dělat s vrahy a zabijáky, z nichž jeden byl zkušenější šermíř než druhý, a bylo by nesmyslné si nalhávat, že bych se jim ubránil, kdyby se jich na mě vrhl tucet či víc.

Jenže na druhé straně muž, který žije mečem, je zvyklý podstoupit jistá rizika, a často mnohem větší, než by se zdálo, že jeho podniky

vyžadují.

Možná že tohle byl jeden z oněch případů – navíc jsem přiletěl do Zodangy s úmyslem dozvědět se co možná nejvíce o cechu vrahů, které vede nechvalně proslulý Ur Jan, a teď mě náhoda postavila do situace, kdy bych mohl získat velké množství užitečných informací. Neměl jsem tudíž v úmyslu ustoupit jen proto, že mi hrozilo jakési nejisté nebezpečí.

Pomalů jsem se plížil vpřed a nakonec se dostal až k pootevřeným dveřím. Velmi opatrně jsem začal zkoumat vnitřek místnosti za nimi a při tom jsem postupoval dál, abych vchod minul.

Byl to malý pokojík, nejspíš jakési předsálí, a byl prázdný. Byl opatřen nějakým nábytkem – stolem, dvěma lavicemi, a zvláště jsem si všiml velké starožitné skříně, která stála napříč v rohu místnůstky, jednou stranou alespoň stopu od zdi.

Z místa, kde jsem teď stál, jsem už hlasy rozeznával celkem přesně a začínal jsem si být jistý, že shromáždění muži jsou ve velké místnosti za předpokojem.

Vplížil jsem se do komnaty a přistoupil ke dveřím v protější stěně. Vlevo od nich stála skříň, o níž jsem se zmínil.

Přiložil jsem ucho na dvevní výplň ve snaze vyslechnout, o čem se uvnitř hovoří, ale slova ke mně pronikala sice hlasitá, avšak nezřetelná a nesrozumitelná. Takhle to není k ničemu. Za těchto podmínek neuvidím ani neuslyším vůbec nic.

Rozhodl jsem se, že si musím najít nějaké lepší místo. Právě jsem se obracel k odchodu, když jsem zaslechl, jak se chodbou přibližují kroky. Byl jsem v pasti!

SMRT V NOCI

Ve svém životě jsem se už vícekrát ocitl v ošklivých situacích, ale teď jsem měl dojem, že v tak těsné pasti jsem ještě nikdy nebyl. Kroky se rychle přibližovaly a podle jejich zvuku bylo jisté, že jde o více než jednu osobu.

Kdyby to byli jen dva muži, mohl bych si cestu ven probojovat, avšak hluk střetnutí by jistě přivolal ty v místnosti za mnou. Bylo nepochybné, že zápas by mě zdržel dost dlouho, aby se mi ti ostatní dostali do zad, dřív než bych stačil utéci.

Útěk! Jak bych mohl uprchnout, když už budu jednou odhalen? I kdyby se mi podařilo dostat se zpět na balkón, z něhož jsem pronikl do domu, moji nepřátelé by byli přímo za mnou a nedokázal bych vylézt na střechu tak rychle, aby mě nestrhli dolů.

Mé postavení se zdálo naprosto bezvýchodné, ale pak můj pohled padl na starou skříň v rohu a na úzkou skulinu mezi ní a stěnou.

Kroky se přiblížily těsně ke dveřím. Už jsem nesměl ztrácet ani vteřinu. Rychle jsem vklouzl do volného prostoru za almarou a čekal.

A bylo to právě včas. Vzápětí vešli do předpokoje muži z chodby – vše proběhlo takřka současně, až jsem si myslel, že mě museli zahlédnout, leč jak se ukázalo, nestalo se tak, poněvadž zamířili přímo k protějším dveřím a jeden z nich je otevřel dokořán.

Ze svého úkrytu jsem viděl naprosto jasně bojovníka, který vstoupil jako první, a také se mi podařilo nahlédnout do velké místnosti, zatímco stín za skříní mě dokonale chránil před odhalením.

To, co jsem za dveřmi zahlédl, mi dalo látku k přemýšlení. Byl tam rozlehlý sál, v jehož středu stál obrovský stůl, a kolem něho sedělo přinejmenším padesát mužů – padesát těch nejtvrdších chlapíků, které jsem kdy viděl pohromadě. V čele stolu trůnil mohutný válečník a bylo mi okamžitě jasné, že je to Ur Jan. Byl skutečně obrovitý, avšak tělo měl dobře rostlé a souměrné a na první pohled bylo zřejmé, že to bude skvělý bojovník.

Muže, který otevřel dveře, jsem viděl jasně, ale jeho společníka nebo společníky mi zakrývala skříň.

Když se dveře otevřely, zvedl Ur Jan hlavu. „Co je?“ zeptal se. „Koho to máš s sebou?“ A pak: „Ale, toho človíčka znám!“

„Má pro tebe zprávu, Ur Jane,“ řekl příchozí. „Tvrdí, že je to vel-

mi naléhavé, jinak bych ho sem nepřivedl.“

„Pusť ho dovnitř,“ přikázal Ur Jan. „Uvidíme, co chce, a ty se vrať na své místo.“

„Běž dovnitř,“ obrátil se strážce ke svému společníkovi, „a modli se ke svým předkům, aby tvoje zpráva Ur Jana zajímala, jinak z té místnosti už po svých neodejdeš.“

Ustoupil a já viděl, jak se kolem něj do sálu protáhl muž. Byl to Rapas Ulsio.

Stačil mi pouhý pohled na jeho záda, když se blížil k Ur Janovi, abych věděl, že je nejen nervózní, ale i vystrašený. Přemýšlel jsem, co ho sem přivedlo, neboť bylo jasné, že není členem cechu. Totéž leželo v hlavě Ur Janovi, což dokázala jeho následující slova.

„To tady pohledáváš, Rapasi Ulsio?“

„Přišel jsem jako přítel,“ odpověděl Rapas. „Přinesl jsem Ur Janovi zprávu, na kterou tak dlouho čekal.“

„Nejlepší zpráva, jakou bys mi mohl přinést, by byla, že ti někdo podrízl tvůj nemytý krk,“ ušklíbl se Ur Jan.

Rapas se zasmál, ale byl to velmi nervózní smích. „Velký Ur Jan rád žertuje,“ zamumlal podlézavě.

Obr v čele stolu vyskočil a udeřil pěstí do desky ze sorapového dřeva.

„Proč si myslíš, že žertuji, ty odporný malý hrdlořeze? Ale možná dobře děláš, že se směješ, dokud to ještě jde, protože jestli mi nenešeš nějakou skutečně důležitou zprávu, jestliže jsi přišel sem, kam nikdo cizí nesmí, pro nic za nic, jestli nemáš opravdu dobrý důvod, abys rušil naši schůzi, udělám ti druhá ústa v krku. Ale těmi se už moc nezasměješ.“

„Chtěl jsem ti jen udělat službu,“ žadonil Rapas. „Myslel jsem si, že tě informace, kterou ti přináším, potěší, jinak bych sem nechodil.“

„Dobrá, tak ven s tím. A rychle! O co jde?“

„Vím, kdo zabíjí pro Fal Sivase!“

Ur Jan se rozesmál. „To já taky,“ zařval. „Je to Rapas Ulsio.“

„Ne, to není pravda, Ur Jane,“ ječel Rapas, „to mi strašlivě křivdíš. Poslouchej, Ur Jane.“

„Mnohokrát tě viděli vcházet a vycházet z jeho domu,“ obvinil ho hlavní vrah. „On tě zaměstnává, a k čemu jinému by zaměstnával člověka jako tebe, když ne ke špinavé práci?“

„Ano, chodil jsem do domu Fal Sivase. Chodil jsem tam často.

Zaměstnával mě jako svého osobního strážce, ale já to místo přijal jen proto, abych o něm co nejvíc vyzvěděl. Teď, když jsem zjistil, co jsem zjistit chtěl, přišel jsem přímo k tobě.“

„No? Co ses dozvěděl?“

„Už jsem ti řekl, že jsem vypátral, kdo pro něj zabíjí.“

„Dobrá, kdo to tedy je, když ne ty?“

„Zaměstnává člověka, který je v Zodanze cizí – panthana jménem Vandor. To je ten muž, který pro něho vraždí.“

Nedokázal jsem potlačit úsměv. Každý člověk si myslí, že umí odhadnout charakter jiných lidí, a když se potom stane něco, co jeho přesvědčení potvrdí, má jistě důvod k radosti. Tím spíše, že ve skutečnosti jen málokterý člověk opravdu dokáže povahu ostatních posoudit, a proto si málokdy může na tomto poli poblahopřát k úspěchu. Od začátku jsem Rapasovi nedůvěřoval, naopak, považoval jsem ho za zbabělce a zrádce. Jak se ukázalo, nemýlil jsem se.

Ur Jan se na něj díval s pochybami. „A proč jsi mi tu informaci přinesl? Nejsi můj přítel. Nepatříš k mým lidem, a pokud vím, nejsi ani přítelem některého z nás.“

„Ale chtěl bych být,“ skučel Rapas. „Riskoval jsem svůj život, abych ti tuhle informaci předal, protože bych se rád stal členem cechu a sloužil pod velkým Ur Janem. Kdyby se mi to podařilo, byl by to nejšťastnější den mého života. Ur Jan je největší muž v celé Zodanze – je to největší muž na celém Barsoomu. Chtěl bych mu sloužit, a sloužil bych mu věrně.“

Téměř každý člověk rád naslouchá pochlebnickým řečem a většinou to bývá tak, že čím jsou lidé hloupější, tím jsou takovým věcem přístupnější. Ur Jan nebyl výjimkou. Bylo skoro vidět, jak se nadýmá. Narovnal mohutná ramena a vypnul hrud’.

„Dobrá,“ prohlásil o něco mírnějším hlasem, „rozmyslíme si to. Možná bychom tě mohli nějak využít, ale nejdříve musíme vymyslet způsob, jak se zbavit toho Vandora.“ Rychle se rozhlédl kolem stolu. „Znáte ho někdo?“

Ozval se sbor zamítavých hlasů – nikdo o mně neslyšel.

„Mohu vám ho ukázat,“ ozval se Rapas Ulsio. „Mohu vám ho pomoci dostat ještě dnes v noci.“

„Jak si tím můžeš být tak jistý?“ zajímal se Ur Jan.

„Protože jsem se s ním dohodl, že se později večer sejdem v jídelně, kterou navštěvuje.“

„To nebyl špatný nápad,“ přikývl Ur Jan. „V kolik se s ním máš setkat?“

„V půli deváté zody,“ odpověděl Rapas.

Ur Jan přešel pohledem okolo stolu. „Uldaku, ty půjdeš s Rapasem a nevracej se, dokud nebude Vandor mrtev.“

Když Ur Jan ukázal na Uldaka, dobře jsem si vybraného muže prohlédl a sledoval jsem ho i v té krátké chvíli, kdy s Rapasem procházeli dveřmi a vydávali se na cestu, na jejímž konci měla být má smrt. Vtiskl jsem si do paměti každý jeho rys, držení těla i způsob chůze, a přestože jsem ho viděl jen krátce, byl jsem si jist, že ho poznám kdekoliv.

Když dvojice mužů opouštěla velkou místnost a kráčela předpokojem, kde jsem se ukrýval, vysvětloval Rapas svému společníkovi plán, který vymyslel.

„Teď půjdeme spolu a já ti ukážu jídelnu, kde se máme sejít. Ty se tam později vrátíš a budeš vědět, že muž, jenž sedí se mnou, je ten, kterého máš zabít.“

Musel jsem se usmát, když oba lotři zahrnuli do chodby a ztratili se mi z doslechu. Co by si tak asi oni nebo Ur Jan mysleli, kdyby věděli, že objekt jejich kriminálních úmyslů je od nich vzdálen jen pár yardů?

Chtěl jsem sledovat Rapase a Uldaka, jelikož jsem měl v plánu něco, co by mohlo být docela zábavné, jenže to bych byl musel projít přímo před otevřenými dveřmi místnosti, kde seděl Ur Jan a jeho padesát vrahů.

Zdálo se, že než se dostanu z úkrytu a na střechu ke svému letounu, budu nucen čekat, dokud schůze neskončí a společnost se nerozejde.

I když mi byla protivná představa této vynucené nečinnosti, rozhodl jsem se využít čas k tomu, abych si prohlédl své protivníky – tváře oněch vrahů, které jsem viděl. Někteří z mužů ke mně seděli zády, ale i z těch jsem alespoň tu a tam zahlédl profil.

Ještě štěstí, že jsem se snažil ukládat do paměti obrázky přítomných hned, protože tahle příležitost netrvala dlouho. Krátce poté, co Rapas a Uldak opustili místnost, zvedl náhodou Ur Jan hlavu, všiml si otevřených dveří a dal pokyn muži sedícímu nejbližší, aby je zavřel.

Klika skoro ještě nezapadla a já už byl ze svého úkrytu venku a

pádil jsem po chodbě.

Neviděl jsem nikoho a ze směru, kterým odešli oba zabijáci, nebylo slyšet jediný zvuk. Protože jsem mířil na opačnou stranu, neměl jsem téměř žádnou obavu z odhalení. Rychle jsem doběhl k místnosti, jejímž oknem jsem vnikl dovnitř, a vyskočil na balkón. Spěchal jsem, poněvadž úspěch mého plánu závisel především na tom, aby se mi podařilo dorazit do jídelny dříve, než se tam objeví Rapas s Uldakem.

Bez nejmenších potíží jsem vyšplhal na střechu budovy a krátce nato už jsem ukrýval letoun ve veřejném hangáru, který jsem znal. Sešel jsem na ulici a vydal se k jídelně, kam vedl Rapas mého vraha. Byl jsem si jistý, že tam budu dřív než onen vydařený pár.

Venku jsem si vyhledal místo, odkud jsem mohl ze skrytu pozorovat vchod do jídelny, a čekal. Netrápil jsem se dlouho – zakrátko jsem viděl, jak se oba muži přibližují. Zastavili se na křižovatce dvou ulic kousek od jídelny, a když ji Rapas Uldakovi ukázal, dvojice se rozdělila. Rapas pokračoval k ubytovně, kde jsem se s ním poprvé setkal, zatímco Uldak se začal pomalu vracet ulicí, kterou sem oba přišli.

Stále ještě chybělo půl zody do chvíle, kdy jsem se měl sejít s Rapasem, a ten mě v téhle chvíli ani příliš nezajímal. Chtěl jsem vyřídit svou záležitost s Uldakem.

Jakmile mě Rapas minul po protější straně chodníku, vystoupil jsem z úkrytu a rychle se vydal za Ur Janovým zabijákem.

Když jsem došel na křižovatku následujících ulic, zahlédl jsem vraha kousek před sebou. Šel pomalu a bylo vidět, že jen zabíjí čas, dokud si nebude jistý, že už jsem se v jídelně setkal s Rapasem.

Držel jsem se na protilehlé straně, a tak jsem ho sledoval pěkný kus cesty, až jsme se ocitli ve čtvrti, která byla dokonale opuštěná – při tom, co jsem se chystal udělat, jsem nestál o obecnost.

Přešel jsem ulici a zrychlil chůzi. Vzdálenost mezi námi se začala valem zkracovat, až jsem se ocitl jen několik kroků za ním. Pohyboval jsem se velmi tiše, takže neměl ani tušení, že má někoho v zádech. Promluvil jsem, když nás dělilo jen pár stop.

„Nehledáš mě?“ zeptal jsem se.

Okamžitě se otočil a pravice mu sklouzla k jílci meče. Pozoroval mě zúženými očima. „Kdo jsi?“ otázal se.

„Možná že jsem se spletl,“ odvětil jsem. „Jsi Uldak?“

„A kdyby, tak co?“

Pokřčil jsem rameny. „Celkem nic, já jenom že tě poslali mě zabít. Jmenuji se Vandor.“

Vzápětí jsem tasil meč. Když jsem mu prozradil svou totožnost, zatvářil se velmi překvapeně, ale nezbyvalo mu nic jiného než se bránit, a sotva se zaleskla i jeho ocel, vydral se mu ze rtů ošklivý, tichý smích.

„Musíš být blázen,“ prohlásil. „Každý, kdo není šílený, by se dal na útěk nebo se dobře ukryl ve chvíli, kdy by se dozvěděl, že ho hledá Uldak.“

Bylo jasné, že si ten člověk o sobě myslí, že je nepřekonatelný šermíř. Mohl jsem ho vyvést z míry tím, že bych mu odhalil svou pravou identitu, neboť každý marťanský válečník by ztratil odvahu, kdyby se dozvěděl, že stojí proti Johnu Carterovi, Vládci Barsoomu. Neřekl jsem mu to. Zkřížil jsem svou čepel s jeho mečem a zkoušel Uldakovo umění, abych se ujistil, jaké opodstatnění má jeho vychloubání.

Byl samozřejmě vynikající šermíř, a přesně jak jsem očekával, též záludný a bez sebemenších ohledů. Většina vrahů byla jako on. Neměli ani zbytky cti a byli to obvykle skutečně jen sprostí a zákešní zabijáci.

Zpočátku chvíli bojoval poctivě, poněvadž si myslel, že se mě snadno zbaví, jenže když zjistil, že to tak lehké nebude, zkoušel na mě uplatnit celou řadu špinavých triků, a nakonec udělal něco na-prosto neomluvitelného – pokusil se vytáhnout pistoli.

Jelikož jsem se s takovými jako on sešel mnohokrát, znal jsem jejich způsoby a něco podobného jsem celou dobu čekal. V okamžiku, kdy se jeho prsty sevřely na pažbě zbraně, odrazil jsem stranou útočící meč a vedl ostřím čepele prudkou ránu na mužovo levé zápěstí, až jsem mu málem utál ruku.

S výkřikem bolesti a nenávisti uskočil, ale já ho nenechal oddechnout a znovu jsem na něj přitlačil.

Ted' začal žadonit o milost, volal, že není žádný Uldak, že jsem se spletl, a prosil mě, abych ho nechal jít. Pak se ten zbabělec obrátil na útěk a já byl nucen udělat to, co tak nemám rád – leč pokud jsem měl pokračovat ve svém plánu, nesměl jsem ho nechat naživu. Přiskočil jsem k němu a zezadu mu prohnal čepel srdcem.

Uldak upadl na tvář a zůstal ležet.

Vytáhl jsem meč z bezvládného těla a rychle se rozhlédl. Nikde nikdo. Obrátil jsem mrtvého na záda a hrotem zbraně vyryl na jeho prsou velký ležatý kříž.

MOZEK

Když jsem vešel do jídelny, Rapas už na mě čekal. Tvářil se velmi sebevědomě a spokojeně.

„Jdeš právě včas,“ řekl. „Našel jsi nějakou zábavu v noční Zodanze?“

„Našel,“ přikývl jsem. „Opravdu jsem se skvěle bavil. A co ty?“

„Strávil jsem skutečně velmi přínosný večer. Udělal jsem si skvělé kontakty a nezapomněl jsem ani na tebe, můj drahý Vandore.“

„To od tebe bylo opravdu hezké.“

„Ano, budeš mít důvod pamatovat si tenhle večer na celý zbytek života,“ zvolal a vybuchl v záchvatu smíchu.

„Tak to mi musíš říci, o co jde.“

„Ještě ne,“ odpověděl. „Ještě chvílku to musí zůstat tajemstvím. Už brzy se všechno dozvíš, ale teď se naježme. Dnes tě zv. Všechno jde na můj účet.“

Ta mizerná lidská krysa! Nyní, když se cítil téměř plnoprávným členem Ur Janova cechu vrahů, přetékal sebevědomím a důležitostí.

„Dobrá,“ souhlasil jsem, „přijímám tvé pozvání.“ Řekl jsem si, že mé potěšení z celé situace ještě znásobí, když toho hlupáka nechám zaplatit účet, a aby to bylo ještě zábavnější, objednával jsem ta nejdražší jídla a nápoje, která jsem v lístku našel.

Když jsem vešel do jídelny, seděl už Rapas tak, aby viděl ke dveřím, a neustále sledoval, kdo přichází. Kdykoliv někdo vstoupil, objevil se na jeho tváři výraz očekávání, následovaný zklamáním.

Hovořili jsme při jídle o různých nedůležitých věcech, a jak naše hodování pokračovalo, nemohl jsem si dál nevšímat jeho rostoucí netrpělivosti a roztěkanosti.

„Co se děje, Rapasi?“ zeptal jsem se ho po chvíli. „Jsi najednou celý nervózní. Pořád se díváš ke vchodu. Čekáš někoho?“

Sebral se trochu a vrhl na mě přivřenýma očima pátravý pohled. „Ne, to nic,“ odpověděl. „Nikoho nečekám, ale mám dost nepřátel, a proto se musím mít neustále na pozoru.“

Jeho vysvětlení bylo celkem logické, i když já věděl, že nepravdivé. Mohl jsem mu říci, že očekává někoho, kdo nikdy nepřijde, ale to jsem samozřejmě neudělal.

Rapas protahoval večeri, jak jen to šlo, a čím déle jsme jedli, tím

byl nervóznější a tím častěji vrhal pohledy ke dveřím. Nakonec jsem vstal k odchodu, ale zadržel mě. „Poseďme ještě,“ navrhoval, „nebo snad spěcháš?“

„Měl bych se vrátit,“ odvětil jsem. „Fal Sivas by mohl potřebovat mé služby.“

„Určitě ne,“ zavrtěl hlavou. „Rozhodně ne dřív než ráno.“

„Ale chci se pořádně vyspat,“ odporoval jsem mu.

„Vyspíš se až až,“ uklidňoval mě. „Jen žádný strach.“

„No, mám-li to opravdu stihnout, tak musím do postele,“ řekl jsem a vstal.

Pokusil se mě ještě zdržovat, avšak já už si večer užil podle svého, a proto jsem trval na odchodu.

Neochotně vstal i on. „Půjdu kousek s tebou,“ navrhl.

Přicházeli jsme ke dveřím, když vstoupili dva muži. Pozdravili majitele, ale celou dobu o něčem vzrušeně hovořili.

„Agenti Vládce Barsoomu zase udeřili,“ řekl jeden z nich.

„Jak to?“ ptal se majitel.

„Před chvílkou našli tělo jednoho z Ur Janových zabijáků v ulici U zeleného chřtánu – a nad srdcem měl Vládcovo znamení.“

„Skvěle, další dobrý čin Johna Cartera,“ prohlásil majitel. „Zodanga by byla mnohem bezpečnější, kdyby se jich zbavila všech.“

„A nevíte, jak se ten zabitý jmenoval?“ otázal se Rapas s mnohem větším zájmem, než se odvážil dát najevo.

„Ano, někdo ze zástupu řekl, že má dojem, že se ten mrtvý jmenuje Uldak,“ odušil jeden z mužů, kteří novinku přinesli.

Rapas zbledl.

„Byl to tvůj přítel, Rapasi?“ zeptal jsem se ho.

Ulsio se zakoktal. „Ne, to ne,“ vyrazil ze sebe nakonec. „Vůbec jsem ho neznal. Pojďme.“

Vyšli jsme na ulici a vydali se směrem k Fal Sivasovu domu. Kráčeli jsme bok po boku osvětlenou čtvrtí, v níž byla jídelna. Rapas byl velmi tichý, zdálo se, že je zmatený. Pozoroval jsem ho koutkem oka a pokoušel se přečíst jeho myšlenky, ale byl na stráži a uzavřel se přede mnou.

Často jsem měl před Mart'any výhodu v tom, že já dokázal přečíst jejich myšlenky, zatímco oni nikdy nedovedli odhalit ty mé. Proč tomu tak bylo, nemám ani tušení. Čtení myšlenek není na Marsu nic zvláštního a na ochranu proti němu si většina Mart'anů vypěstovala

schopnost uzavřít ostatním své nitro dle potřeby, a tato schopnost je kultivována tak dlouho, že naopak teď musíte mít štěstí, abyste přistihli někoho z Marťanů bez mentální clony a podařilo se vám proniknout do jeho mysli.

Když jsme se pak ponořili do temnějších uliček, bylo jasné, že se mi Rapas pokouší zůstat za zády, a nepotřeboval jsem číst jeho myšlenky, abych věděl, co v tom je – Uldak zklamal a Krysa teď měl příležitost pokrýt se slávou a zasloužit si úctu Ur Jana tím, že by sám vykonal Uldakův úkol.

Každému člověku se smyslem pro humor by musela taková situace připadat komická, stejně jako mně. Kráčel jsem po temné ulici s mužem, který měl v úmyslu při první příležitosti mě zavraždit, a já potřeboval zhatit jeho plány, aniž bych v něm vyvolal dojem, že ho podezřívám. Nechtěl jsem totiž zabít Rapase Ulsia, rozhodně ne v tuto chvíli. Cítil jsem, že bych ho mohl ještě nějak využít, aniž by tušil, že mi pomáhá.

„Pojď,“ řekl jsem nakonec. „Proč se tak loudáš? To už jsi unavený?“ S těmi slovy jsem mu prostrčil levou ruku pod pravou paží, a tak jsme pokračovali v cestě k Fal Sivasovu obydlí.

Ušli jsme ještě kousek, a na další křižovatce se Rapas odpojil. „Tady se s tebou rozloučím,“ oznámil mi. „Dnes do Fal Sivasova domu nejdu.“

„Dobrá, příteli, ale doufám, že tě zase brzy uvidím.“

„Určitě,“ přikyvoval, „určitě co nejdřív.“

„Možná už zítra večer,“ navrhl jsem, „a když ne zítra, tak pozítří. Kdykoliv budu mít volno, zajdu do jídelny a třeba tě tam najdu.“

„Dobrá,“ souhlasil „jím tam každý večer.“

„Dobře se vyspi, Rapasi.“

„I ty se krásně vyspi, Vandore.“ Pak zahrnul do ulice vlevo a já pokračoval ve své cestě sám.

Napadlo mě, že mne třeba bude sledovat, ale to se nestalo a já v klidu dorazil do domu Fal Sivase.

Hamas mě na smluvené heslo vpustil dovnitř, a když jsem s ním prohodil několik vět, zamířil jsem přímo do svého bytu, kde mi zase na dohodnuté zaklepání otevřela Zanda.

Dívka mi řekla, že v budově byl v průběhu večera klid, že ji nikdo nerušil ani se nepokusil proniknout do mého obydlí. Připravila mi spací hedvábí a kožešiny, a protože jsem byl velmi unaven, netrvalo

dlouho a uložil jsem se ke spánku.

Ráno, ihned po snídani jsem opět nastoupil službu před Fal Siva-
sovými dveřmi. Stál jsem tam jen chvíli, když mě zavolal k sobě.
„Tak jak jsi dopadl včera večer?“ zajímal se. „Měl jsi štěstí? Vidím,
že jsi ještě naživu, a proto předpokládám, že se ti nepodařilo vnik-
nout do domu, kde měli vrahové svou schůzi.“

„Naopak, podařilo se mi to,“ odpověděl jsem. „Byl jsem ukryt v
místnosti hned vedle nich a všechny jsem si je prohlédl.“

„Co jsi zjistil?“

„Moc toho nebylo. Když byly zavřené dveře, nebylo nic slyšet, a
otevřené byly jen chvíli.“

„A co jsi tedy zaslechl?“

„Věděl, že jsi mě zaměstnal jako svého osobního strážce.“

„Cože?“ zamračil se. „Jak by to mohli vědět?“

Potrásl jsem hlavou. „Někdo je musel informovat,“ odvětil jsem.

„Nějaký zrádce!“ zvolal.

Neřekl jsem mu o Rapasovi. Obával jsem se, že by mi dal příkaz,
abych ho zabil, a já potřeboval Rapase živého, jelikož mi pořád mohl
být užitečný.

„A co jsi slyšel dál?“

„Ur Jan vydal rozkaz, aby mě zabili.“

„Musíš být opatrný,“ varoval mě Fal Sivas. „Možná bys nějakou
chvíli ani neměl po setmění chodit ven.“

„Dovedu se o sebe postarat,“ pravil jsem. „A když budu v noci
vycházet a hovořit s lidmi, mohu být mnohem užitečnější, než kdy-
bych byl zavřený tady v domě a nudil se.“

Přikývl. „Asi máš pravdu,“ souhlasil. Pak se na chvíli hluboce
zamyslel. Nakonec zvedl hlavu. „Mám to!“ zvolal. „Vím, kdo je ten
zrádce!“

„Ano?“ zeptal jsem se s líčeným zájmem.

„Je to Rapas Ulsio – Krysa! To jméno mu patří!“

„Jsi si jistý?“ pozvedl jsem obočí.

„Nemohl to být nikdo jiný,“ odpověděl Fat Sivas rozhodně. „Od
chvíle, kdy tě sem přivedl, neopustil dům nikdo jiný než vy dva. Ale
tomu uděláme konec, jen co se vrátí. Až přijde, zabiješ ho, rozumíš?“

Přikývl jsem.

„To je rozkaz,“ dodal. „Dohlédni na to, ať je vykonán.“ Pak seděl
chvíli mlčky a mně bylo jasné, že si mě důkladně prohlíží. Nakonec

promluvil. „Podle tvého zájmu o knihy, které máš v bytě, soudím, že máš nějaké základní vědecké znalosti.“

„Jen útržkovitě,“ ujišťoval jsem ho.

„Potřeboval bych takového muže, jako jsi ty,“ řekl, „jen kdybych našel někoho, komu bych mohl důvěřovat. Ale komu dnes může člověk věřit?“ Zdálo se, že přemýšlí nahlas. „Málokdy se mýlím,“ pokračoval nerozhodně. „V Rapasovi jsem četl jako v knize. Věděl jsem, že je zlý, hloupý a má zrádné srdce.“

Najednou pozvedl hlavu a obrátil se ke mně. „Ale ty jsi jiný. Věřím, že u tebe mohu riskovat, ovšem jestli mě zklameš...“ Vstal a postavil se proti mně – nikdy předtím jsem neviděl v lidském obličejí výraz takové zloby. „Jestli mě zklameš, Vandore, zemřeš tak strašlivou smrtí, jakou si jen můj mozek dokáže vymyslet.“

Musel jsem se usmát. „Zemřít mohu jen jednou,“ odpověděl jsem.

„Ale umírat můžeš pomalu a dlouho, když se to provádí vědecky.“ Ted' už se však uvolnil a jeho tón byl mírně jízlivý. Dovedl jsem si docela dobře představit, jak by se Fat Sivas spokojeně kochal při pohledu na strašlivá muka svých nepřátel.

„Rozhodl jsem se zasvětit tě do svých tajemství, a poctit tě tak svou důvěrou – tedy alespoň trochu, trošičku.“

„Pamatuj, že já jsem to od tebe nežádal,“ odvětil jsem, „že jsem se nesnažil proniknout do žádného ze tvých tajemství.“

„To riziko bude oboustranné,“ řekl. „Má tajemství proti tvému životu. Pojd', chtěl bych ti něco ukázat.“

Vedl mě ze své pracovny chodbou kolem mého obydlí a vzhůru po nakloněné rampě do zakázaného horního poschodí. Tady jsme prošli skvěle zařízeným bytem a pak malými dvířky, ukrytými za drahocennými závěsy, do obrovské prostory, sahající až ke střeše domu, několik pater nad naše hlavy.

Na podpěrách tam spočívala a na délku zabírala téměř celý rozměr obrovité místnosti nejpodivnější loď, jakou jsem kdy viděl. Její příď byla zaoblená a od největšího průměru trupu, který byl těsně za ní, se postupně zužovala až do hrotu na zádi.

„Tady ji máš,“ řekl Fat Sivas pyšně, „moje celoživotní práce, už téměř dohotovená.“

„To je úplně nový typ lodi,“ poznamenal jsem. „V jakém směru předčí koráby, které se zatím používají?“

„Je postavena, aby dosáhla výsledků, kterých žádná jiná loď do-

sáhnout nemůže. Je navržena tak, aby vyvinula rychlost, jakou si člověk nedokáže představit ani v té nejdivočejší fantazii. Může se vydat na cesty, po nichž ještě nikdo nikdy neputoval. Na této lodi, Vandore, mohu navštívit Thurii a Cluros. Mohu cestovat do vzdálených končin vesmíru, na jiné planety.“

„Úžasné,“ přikývl jsem.

„Ale to není všechno. Jistě sis všiml, že trup je konstruován na rychlost. Ujišťuji tě, že je postaven tak, aby snesl i ten nejstrašnější tlak a odolal nejvyšším či nejnižším teplotám. Možná se ostatní vynálezci přiblížili podobnému cíli, Vandore. Abych řekl pravdu, myslím, že se to podařilo Gar Nalovi, ale na Barsoomu existuje jen jediný muž, pravděpodobně jediný intelekt v celém slunečním systému, který mohl dokázat to, co Fat Sivas. Obdaroval jsem tenhle zdánlivě mrtvý mechanismus mozkiem, s jehož pomocí myslí. Vybudoval a zdokonalil jsem mechanický mozek, Vandore – potřebuji ještě trochu času, a až provedu několik drobných úprav, mohl bych loď poslat na cesty samotnou. Poletí, kam si budu přát, a pak se ke mně poslušně vrátí.

Jistě si myslíš, že něco takového není možné. Myslíš si, že Fat Sivas je blázen, ale dívej se! Dobře se dívej!“

Soustředil pohled na nos podivně vyhlížející lodi a já viděl, jak se plavidlo pomalu zvedá ze svých podpěr. Když vystoupilo do výšky nějakých deseti stop, zůstalo viset v prostoru. Pak o kus zvedlo před, spustilo ji, pozvedlo zád a nakonec sestoupilo a ulehlo zpět na své podpěry.

Byl jsem upřímně překvapen. V životě jsem neviděl nic tak úžasného a svůj obdiv jsem před Fal Sivasem nijak neskrýval.

„Jak vidíš,“ pokračoval, „nemusím na loď ani mluvit. Mechanický mozek, který jsem do ní namontoval, reaguje na mozkové vlny. Mně stačí vyslat k ní jen myšlenku, kterou jí říkám, co chci, aby učinila. Mechanický mozek pak funguje stejně jako mozek můj a řídí mechanismy, jež ovládají celý koráb, naprosto stejně, jako by mozek pilota ovládal jeho ruku, která by mačkala tlačítka, posouvala páky a otevírala záklopy.

Byl to dlouhý a strašlivý zápas, Vandore, který jsem vybojoval, abych dokončil tenhle úžasný mechanismus. Byl jsem přinucen udělat věci, které by pobouřily ony jemnější stránky lidstva, ale cítím, že to stálo za to. Věřím, že můj největší vynález vyváží všechna strádání

a životy, jež jsem musel obětovat.

I já jsem zaplatil svou cenu. Ta věc mi sebrala něco, co už se nikdy nevrátí. Obávám se, Vandore, že mě připravila o základní lidské city. Až na to, že jsem smrtelník, jsem stejně tak tvor chladných, lhostejných vzorců jako ten předmět, který tady před tebou spočívá na svých podpěrách. Někdy tu loď právě proto nenávidím – a přesto bych pro ni zemřel. Nechal bych pro ni nadále umírat i jiné a nepočítal bych je, stejně jako jsem je nepočítal v minulosti. Mé dílo musí žít. Je to největší výtvar lidského mozku.“

LOĎ

Věřím, že každý z nás se skládá ze dvou různých osobností. Častokrát jsou obě v souladu, takže jejich odlišnost není vidět, ale čas od času mezi nimi dojde k rozporu tak zásadnímu, že se jediný člověk zachová podle vzorce dr. Jekyll a pan Hyde. Krátké a brilantní sebehodnocení, jež jsem právě od Fal Sivase vyslechl, dokazovalo, že právě on by mohl být člověkem, který žije v podobném rozpolcení.

Zdálo se, že okamžitě zalitoval svého emocionálního výlevu, a vrátil se k technickým údajům svého vynálezu.

„Chtěl by ses podívat dovnitř?“ zeptal se.

„To bych opravdu chtěl.“

Soustředil svou pozornost na přední část lodi a vzápětí se na jejím boku otevřela dvířka a spustil se provazový žebřík. Bylo to neuvěřitelné, jako by všechny ty činnosti vykonávala neviditelná ruka.

Fal Sivas mi pokynul, abych vstoupil do trupu první. Zjistil jsem, že je to jeho železný zvyk, nedopustit, aby se mu někdo dostal do zad, což mimo jiné vypovídalo i o nervovém napětí, v němž žil – o jeho neustálém strachu z násilné smrti.

Vchod vedl přímo do malé, pohodlně, nebo spíš luxusně vybavené kabiny.

„Celá záď je rozdělena na skladiště, kam by se při dlouhých cestách mohly uložit potraviny a jiné zásoby,“ vysvětloval Fal Sivas. „Vzadu jsou také motory, stroje na výrobu vody a kyslíku a zařízení na regulaci teploty. Vpředu je ovládací kabina. Myslím, že ta tě bude zajímat ze všeho nejvíc,“ usmál se a pokynul mi, abych prošel dalšími malými dvířky v čelní stěně místnosti.

Vnitřek kontrolní kajuty, která zabírala celou přední část lodi, byl směsicí komplikovaných mechanických a elektrických přístrojů a zařízení.

Na každé straně přídi byl ve stěně jeden velký kulatý otvor, v němž byl zasazen silný plát křišťálu. Zvenčí vypadala ta okna jako oči obrovské obludy – a to byl také ve skutečnosti účel, jemuž sloužila.

Fal Sivas mě upozornil na malý oválný kovový předmět o rozměrech velkého grapefruitu, který byl připevněn na stěně lodi mezi oběma průzory. Z něho vycházel kabel tvořený obrovským množ-

stvím tenkých izolovaných drátů. Viděl jsem, že konce některých z nich jsou připojeny k různým zařízením ve velitelské kabině a další vedou pevným potrubím do zadní části lodi.

Fal Sivas se natáhl a položil téměř zamilovaně ruku na onen kulatý předmět, který mně ukazoval. „Tohle,“ řekl, „je mozek.“ Pak mě upozornil na dvě místa – po jednom přesně ve středu každého „oka“. Zprvu jsem si jich nevšiml, ale teď jsem viděl, že jsou broušena jinak než zbytek krystalů.

„Tyhle čočky,“ vysvětloval Fal Sivas, „jsou zaostřeny na zvláštní čidlo v dolní části mozku,“ ukázal mi na malý otvor u základny kovové koule, „a vysílají do mozku, co oči lodi vidí. Mozek pak reaguje mechanicky stejně jako mozek lidský, až na to, že s větší přesností.“

„To je neuvěřitelné!“ zvolal jsem.

„Nícméně pravdivé,“ odpověděl. „V jednom směru však mechanický mozek postrádá lidské vlastnosti. Netvoří si vlastní myšlenky. Snad je to i dobře, protože kdyby to uměl, možná bych vypustil na sebe a na celý Barsoom příšernou stvůru, která by mohla napáchat nepředvídatelné škody, než by se nám ji podařilo zneškodnit. Ta loď je totiž vybavena vysoce účinnými rádiovými zbraněmi, které dokáže mozek zaměřit mnohem rychleji a přesněji než kterýkoliv člověk.“

„Žádné zbraně jsem neviděl,“ podivil jsem se.

„Ne,“ přikývl. „Jsou ukryty v bocích a není z nich vidět vůbec nic, jen malé oválné otvory. Ale jak jsem už řekl, jediná slabost mechanického mozku je právě v oné věci, která jej dělá tak dokonalým pro lidskou potřebu. Na to, aby mohl fungovat, ho totiž musí nabít mozkové vlny člověka. Jinými slovy, já musím promítnout do umělého mozku originální myšlenky, které jsou hnací silou všech jeho mechanismů.“

Tak například před chvílí jsem k němu vyslal myšlenku, že se má zvednout deset stop do vzduchu, chvíli tam zůstat stát a pak se vrátit na své místo.

Tuto ideu je možné rozvinout i v mnohem složitějším případě – dokázal bych do něj vložit myšlenku, aby se vydal na Thuriu, vyhledal tam vyhovující přístávací plochu a spustil se na její povrch. Mohl bych tu myšlenku rozvádět dál a varovat ho, že kdyby byl náhodou napaden, musí útočníky zahnat s použitím svých zbraní a manévrovat tak, aby se vyhnul nehodám, a než by se vystavil nebezpečí poškoze-

ní, aby se raději bezpečně vrátil na Barsoom.

Lod' je také vybavena fotoaparáty a já mohu mozku vnuknout myšlenku, aby na povrchu Thurie pořídil snímky.“

„A ty si myslíš, že on všechny ty věci udělá, Fal Sivasi?“ zeptal jsem se.

Netrpělivě zavrčel. „Samozřejmě že ano. Ještě pár dní a budu mít dořešeny i ty poslední podrobnosti. Jedná se jen o drobné obtíže v převodu motoru, se kterým nejsem tak docela spokojen.“

„Možná bych ti s tím mohl pomoci, protože během stovek hodin v letadlech a hangárech toho o převodech dost vím.“

To ho začalo okamžitě zajímat a přikázal mi, abych se vrátil do velké haly. Následoval mě a zanedlouho už jsme se dívali na plány jeho motoru.

Brzy jsem našel, co není v pořádku, a způsob, jak to odstranit. Fal Sivas byl nadšen. Ihned poznal, jak cenné jsou mé připomínky. „Pojď se mnou,“ řekl. „Začneme na těch změnách pracovat okamžitě.“

Zavedl mě ke dveřím na jednom konci hangáru, a když je přede mnou otevřel, vkročil za mnou do prostoru za nimi.

V řadě propojených místností jsem zde objevil nejdokonaleji vybavené mechanické a elektrické dílny a laboratoře, jaké jsem v životě viděl. A spatřil jsem tam ještě něco jiného, něco, co mě přinutilo se otřást, když jsem si vzpomněl, jak strašlivou touhou udržet v tajnosti vše, co se týče jeho vynálezu, je tento muž posedlý.

Dílny byly obsazeny řemeslníky a dělníky a každý z nich byl přikován řetězem ke svému pracovnímu stolu nebo stroji. Pleť měli po dlouhém věznění nezdravě bledou a jejich oči byly plné beznaděje a zoufalství.

Fal Sivas si musel všimnout výrazu na mé tváři, neboť náhle promluvil a řekl něco, co bylo prakticky přímou odpovědí na mé myšlenky. „Musel jsem to udělat, Vandore, nemohl jsem riskovat, že některý z nich uprchne a prozradí má tajemství světu, dříve než budu připraven.“

„A kdy ten čas přijde?“ zeptal jsem se.

„Nikdy,“ zavrčel s ošklivým úšklebkem. „Až Fal Sivas zemře, jeho tajemství zemřou s ním. A pokud bude živ, učiní z něj nejmocnějšího muže vesmíru. Abys věděl, i John Carter, Vládce Marsu, se bude muset sklonit před Fal Sivasem.“

„A tihle ubožáci zde tedy zůstanou až do konce svého života?“ podíval jsem se na něj.

„Měli by být pyšní a šťastní,“ odpověděl mi. „Cožpak nebyli předurčení k tomu, aby pomohli vykonat největší dílo, jaké kdy naplánoval lidský mozek?“

„Není nic většího, Fal Sivas, než lidská svoboda,“ odvětil jsem.

„Tu svoji hloupou sentimentalitu si nech pro sebe,“ utrl se na mě. „Pro tu není ve Fal Sivasově domě místo. Jestli pro mě máš mít nějakou cenu, musíš myslet jen na cíl a zapomenout na prostředky, s jejichž pomocí ho dosáhneme.“

Nuže, bylo mi jasné, že nezískám nic dobrého ani pro sebe, ani pro jeho ubohé otroky tím, že mu budu odporovat, a tak jsem se spokojil pokrčením ramen. „Máš samozřejmě pravdu, Fal Sivas,“ souhlasil jsem.

„To už je lepší,“ přikývl. Zavolal předáka a společně jsme mu vysvětlili, jaké změny je třeba na motoru provést.

Když jsme se pak obrátili k odchodu a opustili dílnu, Fal Sivas si povzdychl: „Ach, kdybych tak mohl vyrábět své mechanické mozky ve velkém množství, obešel bych se beze všech těch hloupých lidíček. Jeden mozek v každé místnosti by zajistil všechny výrobní procesy. Teď k tomu potřebuji od pěti do dvaceti lidí, a můj mozek by to vykonával rychleji a lépe než oni – mnohem lépe.“

Fal Sivas odešel do své laboratoře v témže podlaží a oznámil mi, že mě teď nějakou chvíli nebude potřebovat. Měl jsem zůstat ve svém bytě, nechat si otevřené dveře a hlídat, aby chodbou k rampě do vyšších pater a k jeho dílnám neproklouzl nikdo nepovolaný.

Když jsem se vrátil do svých komnat, leštila Zanda kovy na nové soupravě řemení, o které mi sdělila, že mi ji poslal Fal Sivas.

„Před chvílkou jsem mluvila s Hamasovou otrokyní,“ poznamenala po nějaké chvíli. „Řekla mi, že si s tebou Hamas dělá velké starosti.“

„A proč?“ nechápal jsem.

„Myslí si, že ses pánovi neobyčejně zalíbil, a má strach o své postavení. Byl tady v domě mnoho let velmi vlivnou osobou.“

Zasmál jsem se. „Já přece neusiluji o jeho vavříny,“ odpověděl jsem.

„Ale to on neví,“ zavrtěla hlavou, „a neuvěří tomu, ani když mu to řekneš. Stal se tvým nepřitelem, a to nepřitelem velmi mocným.“

Chtěla jsem tě jen varovat.“

„Děkuji ti, Zando,“ přikývl jsem. „Dám si na něj pozor, ale mám mnoho nepřátel a jsem na to tak zvyklý, že jeden další navíc už na věci moc nezmění.“

„Hamas na tom může naopak změnit hodně,“ trvala na svém. „Fal Sivas na něho dá. Mám o tebe strach, Vandore.“

„Nedělej si starosti. Nicméně jestli ti to pomůže, pak si uvědom, že tobě zase naslouchá Hamas prostřednictvím své otrokyně. Můžeš jí říct, že netoužím Hamase nahradit.“

„To je dobrý nápad,“ usmála se, „ale obávám se, že to moc nepomůže. Kdybych byla tebou, odešla bych z domu a už se nikdy nevracela. Byl jsi venku včera a předpokládám, že můžeš přicházet a odcházet, jak se ti zachce.“

„To je pravda,“ přisvědčil jsem.

„Dokud tě Fal Sivas nevezme do horních pater a neukáže ti některá ze svých tajemství, asi se to nezmění, pokud ovšem Hamas nějakým způsobem nepřesvědčí pána, aby ti tuto výsadu odejmul.“

„Ale já už v horních patrech byl,“ sdělil jsem jí, „a viděl jsem mnoho zázraků a Fal Sivasových vynálezů.“

Poděšeně vykřikla. „Pak jsi ztracen, Vandore! Už nikdy neopustíš tenhle příšerný dům!“

„Naopak, opustím ho zase dnes večer, Zando,“ usmál jsem se na ni. „Fal Sivas mi k tomu dal svolení.“

Zavrtěla hlavou. „Tomu nerozumím,“ pravila, „a neuvěřím tomu, dokud nebudeš venku.“

K večeru pro mě Fal Sivas poslal. Řekl, že se mnou chce hovořit o dalších změnách v převodech, a tak jsem se té noci ven nedostal. Další den mě odvelel do dílen, abych řídil práci mechaniků, zhotovujících nové převody, a znovu mi tak znemožnil opustit dům.

Z toho či onoho důvodu mi v tom bránil i další noci, a přestože mi v zásadě nezakázal odejít z budovy, začal jsem cítit, že jsem tady vězněm.

Musím však přiznat, že mě práce v dílnách velmi zaujala a skutečnost, že se nedostanu ven, mi ani příliš nevadila.

Od chvíle, kdy jsem viděl Fal Sivasovu zázračnou loď a mnohokrát naslouchal jeho vysvětlením, která se týkala mechanického mozku, jenž ji ovládal, jsem na ni neustále myslel. Snadno jsem pochopil všechny možnosti, jež skýtala jak dobrou, tak zlou, které si Fal

Sivas vysnil, a přitahovala mě představa, co všechno by mohl dokázat muž, který takový stroj ovládá.

Kdyby měl onen člověk na mysli dobro lidstva, mohl by jeho vynález přinést Barsoomu nebývalý rozkvět, ovšem já se obával, že Fal Sivas je příliš sobecký a návdavkem šílený, než aby tuto nesmírnou sílu využil k veřejnému blahu.

Takové úvahy mě pochopitelně vedly k myšlenkám, zda by mechanický mozek dokázal řídit i někdo jiný než Fal Sivas. Ten nápad mě neobyčejně zaujal a já se rozhodl, že při první příležitosti vyzkouším, zda by loď nereagovala i na vůli mou.

To odpoledne byl Fal Sivas ve své laboratoři a já pracoval v dílnách s ubohými řemeslníky. Velký koráb ležel ve vedlejším sále. Ted', pomyslel jsem si, se naskytl vhodný čas k pokusu.

Všichni lidé v místnosti byli otroci. A co víc, nenáviděli Fal Siva-se, takže jim bylo jedno, co dělám.

Byl jsem k nim laskavý a dokonce jsem jim dodával naději, i když málokterý z nich věřil, že ještě nějaká zbývá. Viděli umírat takové množství svých druhů v řetězech, že už nevěřili v možnost útěku. Byli lhostejní téměř ke všemu a pochybuji, že si některý z nich všiml, že jsem opustil dílnu a vstoupil do haly, kde se nacházela loď.

Zavřel jsem za sebou dveře, přistoupil k nosu korábu a soustředil svou mysl na mozek uvnitř. Snažil jsem se lodi vnuknout myšlenku, aby se zvedla ze svých podpěr, tak jak jsem to viděl udělat Fal Siva-se, a pak se spustila zpět.

Máloco mě dovede rozrušit, ale musím přiznat, že v té chvíli byl napjatý každý můj nerv, každý můj smysl. Pozoroval jsem obrovskou hmotu uloženou na podpěrách nad mou hlavou a ptal se sám sebe, zda zareaguje na neviditelné mozkové vlny, jež jsem k ní vysílal.

Úsilí, s nímž jsem se soustředil na tento jediný úkol, samozřejmě potlačilo ostatní činnosti v mém mozku, leč i tak se mi hlavou míhaly představy, co všechno bych mohl vykonat, kdyby se můj pokus podařil.

Předpokládám, že jsem byl v sále jen okamžik, ale připadalo mi to jako dlouhý čas – a pak se velká loď opravdu zvedla ze svého lože a vystoupila do vzduchu, jako by ji zvedla neviditelná ruka. Vznášela se chvilku deset stop nad konstrukcí a pak znovu klesla dolů.

Jakmile se tak stalo, zaslechl jsem za sebou jakýsi zvuk, a když jsem se rychle otočil, spatřil jsem Fal Siva-se stojícího ve dveřích

hangáru.

TVÁŘ VE DVEŘÍCH

Nenucenost je výsledkem duševní rovnováhy. Děkoval jsem v tom okamžiku všem bohům, že zásluhou některého ze svých předků jsem byl obdarován více než dostatečnou dávkou psychické vyrovnanosti. Nevěděl jsem, zda Fal Sivas vešel do haly předtím, nebo až potom, co loď dosedla zpět na své podpěry. Pokud vstoupil později, musel ten pohled minout jen o zlomek vteřiny. Moje nejlepší obrana tedy spočívala v tom, že budu jednat tak, jako bych předpokládal, že neviděl nic. A to jsem se také rozhodl udělat.

Starý vědec stál ve dveřích a upřeně mě pozoroval. „Co tady děláš?“ zamračil se.

„Ten vynález mě fascinuje – neobyčejně povzbuzuje mou představivost,“ odpověděl jsem mu. „Zašel jsem sem z dílny, abych se na loď podíval. Nezakázal jsi mi do hangáru chodit.“

Zamyšleně nakrčil obočí. „Možná jsme o tom opravdu nemluvili, ale říkám ti to teď. Nikdo nesmí vstoupit do téhle místnosti, pokud mu k tomu nedám výslovný příkaz.“

„Budu si to pamatovat,“ přikývl jsem.

„To dobře uděláš, Vandore,“ zabručel.

Došel jsem ke dveřím s úmyslem opustit halu, leč Fal Sivas mi stál v cestě.

„Počkej ještě,“ pravil. „Třeba tě napadlo, zda by mechanický mozek reagoval i na myšlenky někoho jiného, než jsem já.“

„Upřímně řečeno, je to tak,“ přiznal jsem.

Uvažoval jsem, kolik asi ví, kolik viděl. Možná si se mnou jen hrál a měl jistotu, ale možná že má jen podezření a zkouší mě nachytat, aby si své pochybnosti potvrdil. At tomu bylo tak či tak, nebyl jsem ochoten nechat se přistihnout. Budu dál vycházet z předpokladu, že nic neviděl, a tedy nic neví.

„Nepokoušel ses náhodou zjistit, zda by loď poslouchala i tvé myšlenky?“ otázal se.

„Koho jiného než úplného hlupáka by nenapadlo zkusit něco takového, poté co viděl tenhle skvělý vynález?“ odpověděl jsem.

„Pravda, to je pravda,“ přikyvoval. „To je naprosto přirozené. Ale uspěl jsi?“ Zorničky se mu zúžily a víčka poklesla, takže jeho oči vypadaly jako dvě hrozné štěrby. Zdálo se, že se snaží proniknout

pohledem až na dno mé duše, a cítil jsem, jak se mi pokouší číst v myšlenkách, avšak to se mu nemohlo podařit.

Mávl jsem rukou směrem k lodi. „Pohnula se snad?“ zeptal jsem se s trpkým smíchem.

Měl jsem dojem, že v jeho výrazu vidím náznak úlevy, a byl jsem přesvědčen, že nic neviděl.

„Ale stejně by bylo zajímavé zjistit, jestli by mechanický mozek reagoval i na vůli někoho jiného, než jsem já,“ řekl. „Co kdybychom to zkusili?“

„To by byl skutečně velmi zajímavý experiment. Rád se o to pokusím. Co bych měl chtít, aby loď udělala?“

„Musí to být nějaký tvůj vlastní nápad,“ vysvětloval. „Protože kdyby to byla moje myšlenka a já ji postoupil tobě, nepoznali bychom, zda impuls, který pohnul lodí, byl z mé, či tvé hlavy.“

„A nehrozí nebezpečí, že bych mohl zařízení nechtě poškodit?“ zeptal jsem se.

„Myslím, že ne,“ zavrtěl hlavou. „Je pro tebe asi těžké si uvědomit, že ta loď vidí a užívá logické myšlení. Samozřejmě, oba ty procesy jsou přísně mechanické, ale ne méně přesné. Spíš bych měl říci přesnější. Mohl by ses pokusit přikázat lodi, aby opustila místnost. Ona to nemůže udělat, protože velká vrata, kterými by v takovém případě musela proletět, jsou pevně uzavřena. Mohla by se přiblížit ke stěně, avšak oči uvidí, že se nedostane ven bez poškození, lépe řečeno čidla spatří překážku a přenesou tuto informaci do mozku, jenž dojde k logickému závěru. Zastaví loď, nebo, a to je pravděpodobnější, ji otočí tak, aby oči našly bezpečnou cestu k návratu. Ale teď zkusme, co dokážeš.“

Neměl jsem v úmyslu ukázat Fal Sivasovi, že umím ovládat jeho výtvar, pokud už to sám nevěděl, a snažil jsem se držet své myšlenky tak daleko od korábu, jak to jen šlo. Vzpomínal jsem na fotbalová utkání, která jsem viděl, na cirkus s pěti manéžemi a sjezd krásek na Midwayi v roce 1893, uspořádaný u příležitosti chicagského světového veletrhu. Abych se přiznal, pokoušel jsem se prostě myslet na cokoli pod sluncem s výjimkou Fal Sivasova mechanického mozku.

Po nějaké chvíli jsem se k němu zklamaně otočil. „Jak se zdá, nic se neděje.“

Vypadal, že se mu nesmírně ulevilo. „Jsi inteligentní muž,“ prohlásil. „Jestli neposlouchá tebe, je více než pravděpodobné, že nebu-

de poslouchat nikoho jiného než mě.“

Na několik minut se zdálo, že je ztracen ve svých úvahách, pak se narovnal, podíval se na mě a jeho oči plály ďábelským ohněm. „Mohl bych se stát pánem světa,“ řekl, „a možná i pánem vesmíru.“

„S tímhle?“ zeptal jsem se a ukázal na loď.

„S myšlenkou, kterou symbolizuje,“ odpověděl. „Myšlenkou neživého předmětu oživeného vědeckými metodami a hnaného mechanickým mozkiem. Kdybych k tomu měl prostředky – myslím bohatství – mohl bych ty mozky vyrábět v obrovských počtech a montovat je do malých lodí, lehčích než člověk. Mohl bych je vybavit zařízením pro pohyb vzduchem či po zemi. Opatřit je rukama a nohama. Vyzbrojit. A poslat je v celých hordách dobýt svět. Vypravit je na jiné planety. Neznaly by ani bolest, ani strach. Neměly by touhy ani naděje, žádné vedlejší cíle, které by je mohly odvést z mých služeb. Byly by to výtvary mé vůle, a kdybych jim přikázal něco vykonat, snažily by se to splnit, dokud by nebyly zničeny.“

Ale ani kdyby je někdo ničil, nepomohlo by mu to, protože mé obrovské továrny by je vyráběly rychleji, než by je moji nepřátelé stačili likvidovat.

Už si dokážeš představit, jak by to fungovalo?“ snížil hlas téměř k šepotu a přistoupil ke mně. „První sérii těch mechanických tvorů bych sestrojil sám, vlastníma rukama, a pak bych jim přikázal, aby vyráběli své kopie. Stali by se mými pomocníky, dělníky v mých továrnách, a pracovali by ve dne v noci bez odpočinku a produkovali by další a další tvory svého druhu. Představ si, jak rychle by se množili.“

Myslel jsem na to. Ty možnosti mě zaskočily, omračovaly mě. „Ale to by stálo skutečné jmění,“ řekl jsem.

„Ano, nesmírné jmění,“ přikyvoval, „a právě proto, abych získal potřebné bohatství, postavil jsem tuhle loď.“

„Máš v úmyslu s ní přepadat pokladnice velkých měst Barsoomu?“ zeptal jsem se s úsměvem.

„V žádném případě. Pro muže, který vlastní tenhle koráb, jsou připraveny mnohem větší poklady. Cožpak nevíš, co nám spektroskopy říkají o nerostném bohatství Thurie?“

„Slyšel jsem. Ale nikdy jsem tomu nevěnoval zvláštní pozornost. To vyprávění je příliš pohádkové.“

„Je ovšem naprosto pravdivé,“ opáčil. „Na Thurii musí být celé

hory ze zlata a platiny a její rozlehlé pláně jsou pokryty drahými kameny.“

Byl to obtížný, téměř neuskutečnitelný cíl, ale potom, co jsem viděl loď a poznal Fal Sivasova výjimečného génia, nepochyboval jsem, že se ho dá dosáhnout.

Najednou, jak bývalo jeho zvykem, se zdálo, že lituje toho, že se mi svěřil se svými myšlenkami, a nevrle mi přikázal, abych se vrátil ke svým povinnostem v dílně.

Starý vynálezce už mi toho prozradil tolik, že jsem začal přirozeně uvažovat, zda nebude pokládat za nebezpečné nechat mě naživu, a byl jsem neustále ve střehu. Bylo velmi nepravděpodobné, že mě nechá opustit budovu, ale já se rozhodl, že tuhle věc zjistím okamžitě – potřeboval jsem se sejít s Rapasem, dřív než se rozhodne navštívit tento dům, protože pak bych ho musel zabít. Den za dnem ubíhal a Fal Sivas si vždy našel nějaký důvod, proč jsem se nemohl vypravit do města, avšak dělal to tak obratně, aby se z toho nedalo odvodit, jestli si přeje, abych odešel z jeho paláce, nebo ne.

Když mě toho večera propustil, řekl jsem mu, že půjdu a pokusím se vyhledat Rapase a znovu vyslechnout Ur Janovy vrahy.

Než odpověděl, váhal tak dlouho, až jsem byl přesvědčený, že mi zakáže odejít, ale nakonec velmi zdráhavě přisvědčil. „Možná to tak bude opravdu nejlepší,“ souhlasil. „Rapas už sem přestal docházet a ví příliš mnoho, než abychom ho nechali volně pobíhat, když už není v mých službách. Mám-li věřit jednomu z vás, dám přednost tobě.“

Nešel jsem na večeri s ostatními, poněvadž jsem měl v plánu najít se v jídelně, kam chodil Rapas a kde jsme si dohodli schůzku, až budu opět mimo dům.

Bylo nutné oznámit Hamasovi, že odcházím, neboť on byl jediný, kdo mi mohl otevřít vnější dveře. Nechoval se ke mně už tak nevrle jako v několika posledních dnech. Kupodivu byl téměř příjemný a tahle změna v jeho chování mi velela, abych se měl tím víc na pozoru. Cítil jsem, že se v tom ukrývá nějaká záluďnost, protože Hamas neměl žádný důvod milovat mě dnes víc než ve dnech předchozích. Jestliže jsem se nemýlil v jeho přátelských gestech, pak se tak mohl chovat jedině proto, že věděl, že mě čeká něco nepříjemného.

Z Fal Sivasova domu jsem zamířil přímo do jídelny a tam se zeptal majitele na Rapase.

„Bývá tady každý večer,“ odpověděl mi. „Chodí sem obvykle

touhle dobou a potom znovu v polovině deváté zody a vždycky se ptá, jestli jsi tady byl.“

„Počkám na něho,“ přikývl jsem spokojeně a šel si sednout ke stolu, kde jsme s Krysou obvykle večeřeli.

Stačil jsem se sotva usadit, když vešel Rapas. Zamířil přímo k mému stolu a posadil se naproti mně. „Kde jsi byl?“ začal se vyptávat. „Už jsem se začínal bát, že se tě starý Fal Sivas zbavil, nebo že tě vězní ve svém domě. Měl jsem v úmyslu tam dnes večer zajít a navštívit ho, abych zjistil, co s tebou je.“

„Takže máš štěstí, že jsem se dostal ven dřív, než ses tam vydal,“ řekl jsem.

„Proč?“ pozvedl obočí.

„Protože by pro tebe bylo nebezpečné vstoupit do Fal Sivasova domu,“ odpověděl jsem. „Jestli si ceníš vlastního života, už tam nikdy nechod.“

„Jak tě něco takového napadlo?“

„To ti nemohu říci,“ zavrtěl jsem hlavou, „ale věř tomu, co ti povídám, a drž se od něj stranou.“ Nechtěl jsem mu prozradit, že jsem dostal příkaz ho zabít. Naplnilo by ho to podezřením a strachem a v budoucnosti už by pro mě neměl žádnou cenu.

„No, musím říct, že je to divné,“ uvažoval, „protože Fal Sivas se ke mně choval až do tvého příchodu celkem přátelsky.“

Viděl jsem, jak se mu v hlavě převaluje myšlenka, že se z nějakého důvodu snažím znemožnit, aby se setkal s Fal Sivasem, ale tomu jsem nemohl zabránit, takže jsem raději změnil téma hovoru. „Doufám, že ses měl dobře od toho dne, co jsme se naposledy viděli?“

„Ale ano, celkem to šlo,“ přikývl.

„A co je nového ve městě? Nebyl jsem venku od onoho večera, kdy jsme spolu mluvili, a ve Fal Sivasově paláci se toho člověk mnoho nedoslechne.“

„Říká se, že Vládce Barsoomu je v Zodanze,“ odvětil. „Jak si jistě vzpomeneš, byl ten den, co jsme se naposledy sešli, zabít Uldak, jeden z Ur Janových mužů. Nad srdcem měl znamení Vladařových agentů, ale Ur Jan si myslí, že na Uldaka by nestačil žádný z obyčejných šermířů. Dozvěděl se také od svého špeha v Helio, že tam John Carter není. Takže si dal dvě a dvě dohromady a došel k názoru, že John Carter musí být v Zodanze.“

„To je opravdu zajímavé,“ podivil jsem se. „A co s tím bude Ur

Jan dělat?“

„Neboj se, on se pomstí,“ ušklíbl se Rapas, „když ne jedním způsobem, tak jiným. Už připravuje jisté plány. A až udeří, bude si John Carter přát, aby se byl staral o své záležitosti a dal Ur Janovi pokoj.“

Krátce předtím, než jsme dojedli svou večeři, vstoupil nějaký host a sedl si ke stolu o kousek dál. Viděl jsem ho v zrcadle před sebou. Všiml jsem si, že se dívá přímo k nám, a rychle jsem obrátil pohled k Rapasovi. Zachytil jsem nejen znamení, jež dával muži u vedlejšího stolu očima, ale i krátké pokývnutí hlavy, které k němu vyslal. Nicméně ani to nebylo třeba, i bez toho bych věděl, co tady onen člověk pohledává, protože jsem v něm poznal jednoho z těch, kteří seděli na poradě Ur Janových zabijáků. Předstíral jsem, že jsem si ničeho nevšiml, a zabloudil jsem pohledem ke dveřím, jako by mě zajímali dva hosté, kteří právě odcházeli.

A při tom jsem uviděl něco velmi zajímavého – něco, co pro mě mělo životní důležitost. Když se totiž dveře otevřely, všiml jsem si muže, který nahlížel dovnitř. Byl to Hamas.

Vrah u vedlejšího stolu si objednal jen pohár vína, a když ho vypil, vstal a opustil lokál. Krátce potom se zvedl k odchodu i Rapas.

„Musím jít,“ omlouval se, „mám důležitou schůzku.“

„A co kdybychom se setkali zítra?“

Viděl jsem, jak stěží potlačuje úsměv. „Budu tady zítra večer touhle dobou,“ přikývl.

Vyšli jsme ven a pustili se nočním městem. V okamžiku, kdy jsem zamířil k domu Fal Sivase, se Rapas rozloučil. Cestou dobře osvětlenými ulicemi jsem si ani nemusel dávat příliš pozor, ale jakmile jsem vstoupil do méně navštěvované části města, napjal jsem všechny smysly. Netrvalo dlouho a zpozoroval jsem postavu, která se ukrývala v jednom z temných domovních vchodů. Věděl jsem, že je to vrah, který tam čeká, aby mě zabil.

PODEZŘENÍ

Cluros, vzdálenější z obou měsíců, postupoval vysoko po obloze a matně ozařoval ulice Zodangy, podobný zaprášené žárovce pod starou klenbou, ale já nepotřeboval lepší světlo, abych viděl onen stín, očekávající, až se přiblížím.

Věděl jsem přesně, co má ten muž v úmyslu, a musel jsem se usmát. Myslel si, že projdu kolem, aniž si ho všimnu, a ani mě nenapadne, že by na mě mohl někdo čekat s úmyslem mne zavraždit. Pak, až budu o několik kroků dál, vyskočí ze svého úkrytu a vrazí mi meč do zad. Velmi jednoduchá záležitost. Poté se vrátí a podá hlášení Ur Janovi.

Když jsem se přiblížil k domovnímu vchodu, zastavil jsem se a vrhl rychlý pohled přes rameno. Chtěl jsem si být jistý, že mě Rapas Ulsio nesledoval. Měl-li ten muž zemřít, pak jsem nechtěl, aby Rapas věděl, že jsem ho zabil já.

Vykročil jsem na další cestu a držel se na několik yardů od budovy, takže když jsem došel k místu, kde se vrah skrýval, byl jsem od něj dostatečně daleko.

Tam jsem se zastavil, obrátil se náhle k němu a řekl tichým a klidným hlasem: „Tak odtamtud vylez, ty hlupáku!“

Muž se chvilku nehýbal. Byl naprosto zaskočen nejen tím, že byl objeven, ale i mými slovy.

„Mysleli jste si s Rapasem, že mě snadno doběhnete, že?“ ušklíbl jsem se. „Ty, Rapas a ten váš Ur Jan! Víš co, já ti prozradím jedno tajemství – něco, co Rapase a Ur Jana nenapadlo ani ve snu. Ty se totiž pokoušíš zabít nesprávného muže a používáš k tomu nesprávnou metodu. Myslíš si, že chceš zavraždit Vandora, ale tak tomu není. Osoba jménem Vandor vůbec neexistuje. Muž, proti kterému stojíš, je John Carter, Vládce Barsoomu.“ S těmi slovy jsem tasil svůj meč. „A teď, jsi-li připraven, můžeš vylézt a dát se zabít.“

Během mé řeči pomalu vystoupil z krytého vchodu a v ruce svíral dlouhou čepel. Měl jsem dojem, že v jeho očích vidím stopy překvapení, a rozhodně jsem ho zaslechl v jeho hlase, když zašeptal: „John Carter!“

Nezdálo se, že by měl strach, a já byl rád, poněvadž nemám v lásce soupeře, kteří se mě příliš bojí. Ti totiž začínají souboj s handica-

pem, který nikdy nepřekonají.

„Tak ty jsi John Carter!“ opakoval, když popošel na volné prostranství. Zasmál se. „Ty si myslíš, že mě vyděsíš, co? Jsi skvělý lhář, Vandore, ale kdyby se dali dohromady všichni největší lháři Barsoomu, Povaka by nevystrašili.“

Bylo jasné, že mi nevěří, což mě potěšilo, protože tak mi naše utkání poskytne větší zábavu, neboť můj protivník bude teprve postupně zjišťovat, že stojí proti mistrovskému šermíři.

Ledva na mě zaútočil, poznal jsem okamžitě, že i když je velmi nebezpečný, není tak dokonalý a záludný mistr meče, jako byl Uldak. Byl bych si s ním rád chvíli pohrál, ale nechtěl jsem riskovat nebezpečí, že mě někdo při souboji uvidí.

Vrhl jsem se na něj tak prudce, že netrvalo dlouho a tiskl jsem ho zády na stěnu budovy. Nemohl dělat nic jiného než se ze všech sil bránit, a byl mi vydán na milost a nemilost.

Mohl jsem ho v té chvíli probodnout, leč místo toho jsem bleskově zaútočil hrotem čepele a dvěma přesnými seky mu vyryl nad srdcem ležaté X.

Ustoupil jsem a sklonil meč. „Podívej se na svou hrud', Povaku,“ pravil jsem. „Co tam vidíš?“

Sklopil pohled a já zpozoroval, jak se oťrásl.

„Znamení Vládce Barsoomu,“ vydechl. „Smiluj se nade mnou, nevěděl jsem, že jsi to ty.“

„Řekl jsem ti to,“ zavrtěl jsem hlavou. „Ale tys mi nevěřil, a i kdybys věřil, byl bys o to dychtivější mě zabít. Ur Jan by tě za to bohatě odměnil.“

„Nech mě jít,“ žadonil. „Ušetři můj život a stanu se na zbytek života tvým otrokem.“

Viděl jsem, že je skutečně zbabělec, a necítil jsem nad ním žádnou lítost, jen pohrdání.

„Braš se,“ zvolal jsem, „nebo tě na místě probodnu.“

Když se tak podíval smrti do tváře, náhle jako by ho popadl amok. Vrhl se na mě se zuřivostí šilence a divokost jeho útoku mě zatlačila několik kroků zpět. Vzápětí jsem však odrazil jeden z jeho zoufalých výpadů a prohnal mu meč srdcem.

Nedaleko jsem spatřil nějaké lidi, kteří, přilákáni řinčením zbraní, spěchali mým směrem.

Několika skoky jsem se dostal k ústí temné uličky, v níž jsem

bleskově zmizel, a velkou oklikou jsem se vrátil k Fal Sivasovu domu. Hamas mě vpustil dovnitř. Byl velmi srdečný. Abych řekl pravdu, až moc. Měl jsem chuť vysmát se mu do obličeje, neboť jsem věděl to, co on ne, ale jeho pozdravy jsem mu přátelsky oplatil a odešel do svého bytu.

Zanda na mě čekala. Vytáhl jsem meč a podal jí ho.

„Rapas?“ zeptala se. Řekl jsem jí už předtím, že mi Fal Sivas přikázal Rapase zabít.

„Ne, nebyl to Rapas,“ odvětil jsem. „Další z Ur Janových mužů.“

„Takže to už jsou dva,“ poznamenala.

„Ano,“ přikývl jsem, „ale pamatuj, že se nikdo nesmí dozvědět, kdo je zabil.“

„Nikomu to neřeknu, můj pane,“ pravila. „Zandě můžeš vždycky věřit.“

Vyčistila čepel od krve, pak meč osušila a vyleštila.

Pozoroval jsem ji při práci a všiml si, jak krásně má tvarované ruce. Předtím jsem si ji příliš neprohlížel. Samozřejmě jsem věděl, že je mladá, hezká, s pěknou postavou, ale najednou jsem si uvědomil skutečnost, že Zanda je velice půvabná, a kdyby měla řemení, skvosty a účes urozené dámy, vynikala by v každé společnosti.

„Zando,“ začal jsem nakonec, „ty ses nenarodila jako otrokyně, že ne?“

„Ne, pane.“

„A Fal Sivas tě koupil, nebo unesl?“

„Phystal a dva otroci mě uchvátili jedné noci, když jsem se opozdila na ulici, a to přestože jsem měla strážce. Toho zabili a mě přivedli sem.“

„A tvá rodina... je ještě někdo naživu?“

„Bohužel není,“ pokrčila smutně rameny. „Otec byl důstojníkem ve starém zodangském loďstvu. Pocházel z nižší šlechty. Přišel o život, když John Carter přitáhl na město s hordami zelených Tharků. Matka, zkroušená žalem, se vydala na poslední dlouhou cestu po vlnách Issu k údolí Dor a Ztracenému moři Korus.“

John Carter!“ řekla váhavě a v jejím hlase zazněl odpor. „To je původce všech mých běd, mého neštěstí. Kdyby mě John Carter nepřipravil o rodiče, nebyla bych teď tady – žila bych v jejich starostlivé péči a oni by mě uchránili od všeho zlého.“

„Cítíš vůči Johnu Carterovi velkou zášť, že?“

„Nenávidím ho!“

„Asi bys ho nejraději viděla mrtvého?“

„To ano.“

„A to, předpokládám, víš, že Ur Jan přísahal, že Johna Cartera zničí?“

„Samozřejmě že to vím. Kdybych byla muž, dala bych se naverbovat pod Ur Janův prapor. Stala bych se vrahem a vydala bych se sama po stopách Johna Cartera.“

„Říkají o něm, že je úžasný šermíř,“ upozornil jsem ji.

„Já už bych si našla způsob, jak ho zabít, i kdybych se měla snížit k dýce nebo jedu.“

Zasmál jsem se. „Doufám, už kvůli samotnému Johnu Carterovi, že ho nepoznáš, kdybys ho jednou potkala.“

„Jistěže bych ho poznala,“ zaprotestovala, „jeho bílá kůže by ho prozradila.“

„Dobrá, doufejme tedy, že se nikdy nesetkáte,“ odpověděl jsem jí vesele. Pak jsem jí popřál dobrou noc a zabalil se do svého hedvábí a kožešin.

Příštího rána, hned po snídani, pro mě poslal Fal Sivas. Když jsem vešel do jeho pracovny, viděl jsem, že tam stojí i Hamas a dva silní otroci.

Fal Sivas se na mě zadíval zpod obočí. Nepřivítal mě přívětivě, jak bývalo jeho zvykem.

„No,“ vyštěkl na mě, „zabil jsi včera večer Rapase?“

„Ne,“ odpověděl jsem, „nezabil jsem ho.“

„A viděl jsi ho?“

„Ano, sešel jsem se s ním, mluvil jsem s ním, a abych řekl pravdu, dokonce jsme spolu povečeřeli.“

Viděl jsem, že má slova překvapila jak Fal Sivase, tak Hamase. Bylo jasné, že jim mé přiznání zhatilo plány, neboť zřejmě počítali s tím, že všechno zapřu, což bych byl možná udělal, kdybych si nevšiml, že mě Hamas špehuje.

„Proč jsi ho nezabil?“ mračil se Fal Sivas. „Cožpak jsem ti to nepřikázal?“

„Zaměstnal jsi mě, abych tě chránil, Fal Sivasi,“ odpověděl jsem, „a musíš se spolehnout na můj úsudek, na to, že to udělám po mém. Nejsem ani dítě, ani otrok. Mám oprávněný dojem, že si Rapas udělal známosti, které pro tebe představují mnohem větší nebezpečí než

Rapas sám. Nechal jsem ho naživu, a když se s ním občas sejdu, jistě se od něj dozvím mnoho věcí, které budu moci využít ve tvůj prospěch. Jestli ho zabiju, uzavřu si tím zdroj důležitých informací. Pokud nejsi spokojen s tím, jak vykonávám svou službu, obstarej si jako osobního strážce někoho jiného. A jestli ses rozhodl mě zničit, navrhuji, aby sis najal nějaké válečníky. Tihle otroci pro mě nepředstavují žádné soupeře.“

Viděl jsem, jak se Hamas chvěje potlačovaným vztekem, ale neodvážil se nic říci ani udělat, dokud mu to Fal Sivas nepřikáže. Stál tam, ohmatával prsty rukojetě svého meče a s tázavým výrazem očekával Fal Sivasův rozkaz.

Jenže ten mu žádný pokyn nedal. Místo toho seděl starý vynálezce ve svém křesle a několik minut si mě mlčky prohlížel. Posléze si zhluboka povzdechl a zavrtěl hlavou. „Jsi velmi odvážný muž, Vandore,“ prohlásil nakonec. „Ale také poněkud příliš sebevědomý a pošetilý. Takhle s Fal Sivasem nikdo nemluví. Všichni se bojí. Cožpak si neuvědomuješ, že je v mé moci okamžitě tě zničit?“

„Kdybys byl, Fal Sivas, hlupák, mohl bych čekat smrt tady a teď, avšak ty hlupák nejsi. Víš dobře, že jsem ti mnohem užitečnější živý než mrtvý, a možná už také tušíš to, co já vím. Že kdybych měl zemřít, neodešel bych sám, ale tebe bych vzal s sebou.“

Hamas se zatvářil vyděšeně a pevně sevřel jílec svého meče, jako by se ho chystal vytasit, leč Fal Sivas se opřel ve svém křesle a usmál se. „Máš naprostou pravdu, Vandore,“ přikývl, „a můžeš si být jist, že kdybych se jednou rozhodl, že musíš zemřít, byl bych, až by k té smutné události došlo, daleko z dosahu tvého meče. A teď mi řekni, co by ses chtěl dozvědět od Rapase a proč si myslíš, že by to mohly být právě pro mě cenné informace?“

„To je zpráva jen pro tvé uši, Fal Sivas,“ pravil jsem a podíval se na Hamase a oba otroky.

Fal Sivas jim pokynul. „Můžete jít.“

„Ale pane,“ namítal Hamas, „vždyť zůstanete s tím mužem sám! Mohl by vás zavraždit.“

„Před jeho mečem bych nebyl bezpečnější, ani kdybyste tady zůstali, Hamasi,“ odpověděl starý vynálezce. „Já i ty jsme viděli, jak zručně zachází svou čepelí.“

Hamasova rudá kůže ztmavla a bez jediného dalšího slova opustil místnost, následován oběma otroky.

„A teď mi řekni,“ obrátil se ke mně Fal Sivas, „co ses vlastně dozvěděl a jaké máš podezření.“

„Mám důvod se domnívat, že se Rapas spojil s Ur Janem. Jak jsi mi sdělil, Ur Jan byl najat Gar Nalem, aby tě zavraždil. Když budu ve styku s Rapasem, je možné, že se mi podaří vyzvědět alespoň něco z Ur Janových plánů. Nemůžeme si tím být samozřejmě jisti, ale je to jediný kontakt, který na vrahy máme, a zabít ho by byla špatná taktika.“

„Máš naprostou pravdu, Vandore,“ přikyvoval. „Stýkej se s Rapasem dle vlastního uvážení a nech ho naživu, dokud pro nás bude mít nějakou cenu. Ale pak...“ Tvář mu zrůznila odporná grimasa.

„Doufal jsem, že bys mohl schválit mé jednání,“ odpověděl jsem. „Potřeboval bych se s Rapasem sejít znovu dnešní noci.“

„Dobrá,“ souhlasil. „A teď pojďme do dílen. Práce na novém motoru jdou skvěle, ale rád bych zkontroloval, jak pokročily.“

Spolu jsme se vydali do laboratoří, a když jsme si ověřili postup prací, řekl jsem Fal Sivasovi, že bych rád zašel do strojovny lodi, kde bych potřeboval provést nějaká měření.

Doprovodil mě a spolu jsme vstoupili do letounu. Jakmile jsem dokončil, co jsem chtěl, hledal jsem záminku, pod níž bych se mohl v hale zdržet, protože v hlavě se mi začal tvořit jistý plán. K jeho uskutečnění, ke kterému bych přistoupil v případě, že by to bylo buď naprosto nezbytné, nebo výjimečně výhodné, jsem však potřeboval důkladnou znalost celého hangáru.

Předstíral jsem, že obdivuji loď – obcházel jsem ji ze všech stran a při tom jsem si vlastně bedlivě prohlížel hangár. Obzvláštní pozornost jsem věnoval obrovským vratům, kterými měl koráb nakonec opustit halu. Zjistil jsem, jak funguje jejich konstrukce i jak jsou zabezpečena, a jakmile jsem se dozvěděl tohle, ztratil jsem pro tento okamžik o Fal Sivasův vynález další zájem.

Zbytek dne jsem strávil v dílnách s mechaniky a večer mě zastihl v jidelně na ulici Válečníků.

Rapas tam nebyl. Objednal jsem si večeři, už jsem byl téměř po jídle, a to jsem se loudal, seč jsem mohl, a Rapas stále nikde. Odkládal jsem odchod, protože jsem se na setkání s ním velice těšil.

Objevil se konečně ve chvíli, kdy už jsem se vzdal naděje a chystal se opustit lokál.

Bylo vidět, že je velmi nervózní, a byl ještě podezřívavější a taj-

nůstkářštější než kdykoliv předtím.

„Kaor!“ pozdravil jsem ho, když přistoupil ke stolu. „Dnes večer máš nějaké zpoždění.“

„Ano,“ přikývl, „zdržel jsem se.“ Objednal si jídlo a nejistě se ošival.

„Nepřihodilo se ti včera cestou domů nic zvláštního?“ odhodlal se nakonec k otázce.

„Vůbec nic, proč se ptáš?“

„Měl jsem o tebe trochu strach,“ pokračoval. „Slyšel jsem, že byl včera večer zabit člověk přímo na té ulici, kterou jsi musel projít.“

„Vážně?“ zvolal jsem vzrušeně. „Tak to se muselo stát až později, protože já nic neviděl.“

„Je to velmi podivné,“ vyprávěl. „Byl to jeden z Ur Janových mužů a stejně jako ten první měl i tenhle na prsou znak Johna Cartera.“

Upíral na mě oči plné podezření, avšak bylo vidět, že se obává slovy vyjádřit to, co měl na mysli. Abych řekl pravdu, vypadalo to, jako když má strach jenom si vpustit podobnou myšlenku do hlavy.

„Ur Jan je teď naprosto přesvědčen, že ve městě je sám John Carter.“

„Možná,“ odpověděl jsem mu s pokrčením ramen, „ale proč bychom si s tím lámali hlavu? Jsem si jistý, že se to nás dvou vůbec netýká.“

NA BALKÓNĚ

Oči říkají pravdu mnohem častěji než rty. Oči Rapase Ulsia mně naznačovaly, že má jiný názor na to, že smrt dalšího z Ur Janových mužů se ani jeho, ani mě netýká, avšak rty tvrdily něco jiného.

„Samozřejmě,“ přikyvoval, „mně je to jedno, ale Ur Jan zuří. Nabídl obrovskou odměnu každému, kdo popíše muže, který zabil Uldaka a Povaka. Dnes se sejde se svými nejvyššími podnáčelníky, aby projednali poslední podrobnosti plánu, který jim, jak doufá, konečně a navždy pomůže překazit činnost Johna Cartera namířenou proti cechu vrahů. Chtějí...“

Najednou se zarazil a v jeho očích se objevila směsice rozpaků a hrůzy. Zdálo se, že na nějakou chvíli zapomněl na své podezření, že bych mohl být Johnem Carterem, a vzápětí, když mi odhalil tajemství svého pána, se vzpamatoval a zděsil.

„Zdá se, že toho o Ur Janovi dost víš,“ poznamenal jsem lhostejně. „Jeden by si skoro myslel, že jsi členem jeho cechu.“

Na okamžik jsem ho zmátl. Několikrát si odkašlal, jako by se mi chystal odpovědět, ale bylo vidět, že ho nenapadá, co má říci, a nedokázal se mi ani podívat zpřímá do očí. Jeho rozpaky jsem se neobyčejně bavil.

„To ne,“ vypravil ze sebe nakonec, „nic takového. To všechno jsou jen věci, které jsem zaslechl na ulici. Jsou to vlastně pouhé drby. Není nic divného, že jsem je chtěl vyprávět svému příteli.“

Příteli! Ta myšlenka byla velice komická. Věděl jsem, že Rapas je teď Ur Janovým služebníkem a že spolu s dalšími kumpány byl určen k tomu, aby mě zabil. Já zase dostal příkaz od Fal Sivase, abych zabil Rapase – a tady jsme seděli a probírali spolu drby. Byla to skutečně neobyčejně zábavná situace.

Když jsme se najedli, vešli do lokálu dva odpudivě vyhlížející muži a usedli u nedalekého stolu. Mezi nimi a Rapasem nepadlo jediné slovo, jediné znamení, avšak poznal jsem je oba a věděl okamžitě, co jsou zač. Oba jsem je zahlédl na schůzce vrahů a já tváře nezapomínám. Jejich přítomnost pro mne byla poctou a potvrzením, že si Ur Jan konečně uvědomil, že jeden muž na mě nestačí.

Byl bych rád označil jejich hrudi, ale kdybych je zabil, potvrdil bych Ur Janovi jeho podezření, že bych mohl být John Carter. Smrt

Uldaka i Povaka mohla být náhodným dílem některého z agentů, leč pokud by zemřeli další dva muži a měli stejné znamení, musel by i ten nejhoupější mozek dojít k přesvědčení, že skončili rukou samotného Johna Cartera.

Zabijáci se ještě nestačili pořádně usadit, když jsem se zvedl k odchodu. „Musím jít, Rapasi,“ pravil jsem. „Mám dnes v noci na práci něco důležitého. Doufám, že mě teď omluvíš, ale sejdem se tady zase zítra.“

Pokusil se mě zadržet. „Nespěchej,“ zvolal, „počkej ještě chvíli. Slyšel jsem několik dalších zajímavých věcí, o kterých bych si s tebou chtěl promluvit.“

„Budou muset do zítřka počkat,“ zavrtěl jsem hlavou. „Spi dobře, Rapasi.“ S těmi slovy jsem opustil místnost.

Urazil jsem jen kousek cesty opačným směrem, než kudy bych šel do domu Fal Sivase. Ukryl jsem se v jednom z tmavých vchodů a čekal. Netrvalo dlouho a z jídelny vyběhli oba vrazi a spěšně se pus-tili směrem, kudy jsem se podle nich vydal. Chvilku po nich z domu vyšel Rapas. Okamžik váhal, ale pak vykročil stejnou ulicí, kterou se dali oba zabijáci.

Jakmile byli všichni tři z dohledu, vystoupil jsem z úkrytu a vydal se na střechu ubytovny, kde jsem měl uschovánu svou loď.

Když jsem vyšel na plošinu, postával majitel u jednoho z hangárů. Byl bych si přál, aby byl někde jinde, protože jsem příliš nestál o to, aby se vědělo, že v noci někam létám.

„Tebe často nevidím,“ řekl.

„To ne,“ odpověděl jsem. „Měl jsem spoustu práce.“ Pokračoval jsem v cestě k přístřešku, kde stál můj stroj.

„Chceš dnes v noci někam letět?“

„Asi ano.“

„Tak si dej pozor na hlídkové čluny,“ upozorňoval mě, „zvlášť vydáváš-li se za obchodem, o kterém by policie neměla vědět. Pár posledních večerů mají plné ruce práce.“

Netušil jsem, jestli mi dává jen přátelskou radu, nebo jestli se ode mě snaží získat nějakou informaci. Mnoho organizací, vládu nevyjímaje, zaměstnává tajné agenty. Co jsem věděl? Ten muž mohl být klidně členem cechu vrahů.

„No, dám si pozor. Doufám, že mě policie nebude dnes v noci sledovat.“ Viděl jsem, jak nastražil uši. „Nepotřebuji žádnou pomoc,

a abych ti řekl pravdu, je to výjimečná krasavice.“ Mrkl jsem na něho, a jelikož jsem právě procházel kolem, šťouchl jsem ho do žeber gestem, které muselo dojít i jeho pomalému mozku. A došlo.

Zasmál se a plácl mě po zádech. „Já bych řekl, že máš mnohem větší strach z jejího otce než z policajtů, co? Poslyš,“ volal za mnou, když jsem se usadil na palubě svého letounu, „nemá sestru?“

Tiše jsem vzlétl nad město a za sebou jsem slyšel, jak se majitel hangáru směje vlastnímu vtipu. Byl jsem si jistý, že pokud měl nějaké podezření, podařilo se mi ho rozptýlit.

Byla dokonalá tma a na nebi nebyl ani jeden z měsíců, ale bohužel právě kvůli tomu jsem musel být mnohem nápadnější hlídkovým člunům, neboť mé plavidlo se odráželo od dokonale osvětleného města pode mnou. Proto jsem rychle vyhledal temné ulice a plul nížko, v hustých stínech domů.

Trvalo jen několik minut, než jsem dorazil ke svému cíli a spustil loď na střechu budovy, kde se scházel zodangský cech vrahů. Rapasovo prohlášení, že se právě dnes setká Ur Jan se svými náčelníky, aby dotvořili plán proti mé osobě, na mě zapůsobilo jako magnet, který mě tam neobyčejně přitahoval.

Tentokrát jsem se rozhodl, že nevyužiji úkrytu v předpokoji, protože proniknout tam znovu chodbou by bylo opravdu nebezpečné, a navíc i kdybych se za onu skříň dostal, přes zavřené dveře bych nic neslyšel.

Měl jsem jiný plán, a ten jsem začal okamžitě uskutečňovat. Zastavil jsem letoun nad okrajem střechy, přímo nad pokojem, kde vrazi rokovali, a do jednoho z kruhů na palubě přivázal lano. Lehl jsem si na břicho, abych si přesně ověřil svou polohu, a s potěšením jsem zjistil, že nic lepšího jsem si ani nemohl přát. Přímo pode mnou byl před osvětleným oknem balkón a lano z lodi nad ním viselo poněkud stranou, takže ho nikdo z místnosti nemohl zahlédnout. Pečlivě jsem nastavil ovládací prvky svého člunu a připevnil ke startovací páce konec tenké šňůry. Jakmile jsem se o všechno postaral, chopil jsem se silného provazu, vyhnul se okraji střechy a s druhým koncem slabého vlasce v ruce jsem se začal spouštět dolů.

Sestupoval jsem rychle, protože zbraně jsem nechal na palubě letounu, aby nezvonily jedna o druhou, nebo abych jimi nenarazil do stěny budovy, a nepřivolal tak k sobě nežádoucí pozornost.

Byl jsem skutečně opatrný, a když jsem se dostal na úroveň okna,

zjistil jsem, že se mohu snadno zachytit zábradlí balkónu. Pomalu jsem se na ně vytáhl a přesunul se na místo, kde jsem mohl bezpečně stát.

Krátce poté, co jsem se spustil pod římsu střechy, ke mně dolehl zvuk hlasů a teď, když jsem se přiblížil k oknu, jsem ke své velké radosti zjistil, že je pootevřené a že slyším prakticky každé slovo, jež uvnitř padne. Poznal jsem Ur Janův hlas.

„I kdybychom ho dnes v noci dostali,“ říkal, „a i kdyby to byl ten muž, který si myslím, že je, pořád ještě bychom mohli dostat výkupné od jejího otce nebo dědečka.“

„A mělo by to být tučné výkupné,“ ozval se jiný hlas.

„Náklad velké lodi,“ odpověděl Ur Jan, „a kromě toho slib bezrestnosti pro všechny vrahy Zodangy a ujištění, že už nás nikdy nebudou pronásledovat.“

Hrozně by mě bylo zajímalo, proti komu je namířeno tohle spiknutí – pravděpodobně proti nějakému zámožnému šlechtici. Jaká však byla souvislost mezi mou smrtí a únosem mně neznámé dívky, mi nebylo jasné, pokud ovšem nemluvili o někom jiném než o mně.

V tom okamžiku se ozvalo zaklepání a vzápětí Ur Janův hlas: „Dále!“

Slyšel jsem zvuk otevíraných dveří a pak kroky vstupujících mužů.

„Výborně,“ zvolal Ur Jan a zatleskal. „Dostali jste ho! Dva už jste na něj byli příliš, co?“

„Nedostali jsme ho,“ pravil kyselý hlas.

„Cože? On dnes do jídelny nepřišel?“

„Ale ano, byl tam,“ odpověděl další muž, v němž jsem okamžitě poznal Rapase. „Byl tam, přesně jak jsem slíbil.“

„No, tak proč jste ho nezabili?“ dotazoval se Ur Jan rozzlobeně.

„Když vyšel z jídelny,“ vysvětloval jiný z vrahů, „vydali jsme se okamžitě za ním, ale než jsme se dostali na ulici, zmizel. Šli jsme rychle za ním, směrem k Sivasovu domu, ale přestože jsme dorazili až tam, ani jsme ho nezahlédli.“

„A neměl nějaké podezření?“ zpovídal je dále Ur Jan. „Nemohl poznat, že jste tam kvůli němu?“

„Rozhodně ne, tím jsme si jisti. Vůbec si nás nevšiml. Ani se na nás nepodíval.“

„Já jen nechápu, jak mohl tak rychle zmizet,“ řekl Rapas. „Ale

můžeme ho překvapit zítra. Slíbil mi, že zase přijde.“

„Poslyšte,“ naléhal Ur Jan, „zítra nesmíte zklamat. Jsem si jistý, že ten muž je John Carter. Nakonec jsem vlastně rád, že jste ho nezabili. Právě mě napadl lepší plán. Pošlu zítra v noci čtyři z vás, aby čekali u Fal Sivasova domu. Chci, abyste Johna Cartera zajali a dovedli ho ke mně. Když ho budeme mít živého, dostaneme za jeho princeznu dvě plné lodi výkupného.“

„A pak se budeme muset po celý zbytek života ukrývat v podzemí Zodangy,“ zavrčel jeden z válečníků.

Ur Jan se rozesmál. „Jakmile obdržíme výkupné, nebude nás John Carter už nikdy obtěžovat.“

„To chceš říct...?“

„Jsem přece vrah, nebo ne?“ ušklíbl se Ur Jan. „Nebo si myslíš, že vrah by nechal nebezpečného nepřítele naživu?“

Ted' jsem pochopil spojitost mezi mou smrtí a únosem dívky, o které se zmiňovali. Nešlo o nikoho jiného než o mou milovanou, božskou princeznu Dejah Thoris. Takže ti lumpové čekali, že od Mors Kajaka, Tardos Morse a ode mne dostanou dva plné lodní náklady bohatství jako výkupné. Dobře si to spočítali, a já věděl stejně jako oni, že nepočítali špatně. My tři bychom rádi vyměnili i mnohem víc lodí naložených poklady za život a bezpečí skvostné helijské princezny.

Uvědomil jsem si, že se musím okamžitě vrátit do Helia a zajistit bezpečí své družky, leč přesto jsem se ještě chvilku zdržel na balkóně a naslouchal dalšímu hovoru o plánech spiklenců.

„Ale i kdyby se ti podařilo zajmout Dejah Thoris...“

„V tom není žádné kdyby,“ odsekl Ur Jan. „To už je téměř provedeno. Tuhle věc jsem připravoval dlouhý čas. Pracoval jsem na svém plánu tajně, aby se skutečně nikdo nic nedozvěděl, ale teď, když jsme připraveni udeřit, už na tom nezáleží. Mohu vám klidně říci, že dva z mých mužů jsou zaměstnání jako strážci v paláci Dejah Thoris.“

„Dobrá, předpokládejme tedy, že ji opravdu dostaneš,“ namítal mluvčí bez valného nadšení, „kam ji ukryješ? Kde na celém Barsoomu chceš schovat helijskou princeznu před velkým Tardos Morsem, i když odstraníš z cesty Johna Cartera?“

„Já ji neukryji na Barsoomu,“ zasmál se ošklivě Ur Jan.

„Cože? Ne? A kde tedy?“

„Na Thurii,“ odpověděl Ur Jan.

„Tak na Thurii!“ vrah se rozesmál. „Takže ty ji ukryješ na bližším měsíci. To je skvělé, Ur Jane. To by byla dokonalá skrýš – ovšem pokud by ses tam dostal.“

„Ale já se tam opravdu dostanu. Nespojil jsem se s Gar Nalem pro nic za nic.“

„Aha, takže ty myslíš, že ta jeho hloupá loď bude fungovat? Ta, o níž říká, že se na ní dá putovat po planetách? Ty vážně věříš, že ta věc bude schopná letu, až ji dodělá – jestli ji vůbec dodělá?“

„Ta loď už je hotová,“ pravil Ur Jan, „a poletí na Thurii.“

„Dobrá, i kdyby to dokázala, stejně nevíme, jak ji ovládat.“

„Bude ji za nás řídit Gar Nal. Potřebuje nesmírné bohatství na další koráby a za podíl na zisku souhlasil, že bude pro nás dělat pilota.“

Teprve teď jsem si uvědomil, jak pečlivě připravoval Ur Jan své plány a jak obrovské nebezpečí hrozí mé princezně. Kdykoliv, dnešním dnem počínaje, se jim mohlo podařit unést Dejah Thoris a já věděl, že se dvěma zrádci v řadách její osobní stráže to není nijak nemožné.

Rozhodl jsem se, že nebudu dále plýtvat časem. Chtěl jsem se okamžitě vydat do Helia, leč v té chvíli zasáhl osud a málem ukončil můj život.

Když jsem se zachytil lana, abych vyšplhal zpět na palubu letounu, a zhoupł se z balkónu, zachytila se část mého řemení na jedné kovové ozdobě zábradlí, a jak jsem se snažil uvolnit, výčnělek se ulomil a s řinkotem spadl na dlaždice.

„Co to bylo?“ zaslechl jsem Ur Janův hlas. Pak se ozvaly kroky mířící k oknu a vzápětí jsem před sebou spatřil postavu hlavního zabijáka.

„Špeh!“ vykřikl a vrhl se na balkón.

JAT OR

Kdybych chtěl hledat výmluvy, abych mohl svést všechny obtíže, které mě pak potkaly, na něco jiného než na sebe, mohl bych se ptát, proč v onom okamžiku osud vyšel vstříc zločincům, mým nepřátelům, a ne mně. Můj cíl byl nepochybně cílem spravedlivým, a přesto mě taková maličkost jako kovová ozdoba zábradlí balkónu, o niž se zachytilo mé řemení, uvedla do situace, ze které, jak se zdálo, jsem nemohl vyváznout životem.

Naštěstí jsem byl stále ještě naživu a nebyl jsem ochoten se podřídit nepřejícímu a nevlídnému osudu bez boje. A co víc, měl jsem, jak se v jednom z pozemských rčení praví, ještě jedno eso v rukávu.

Sotva Ur Jan vyšel na balkón, odrazil jsem se na laně do prostoru a začal šplhat nahoru ke svému letounu.

Zhoupl jsem se jako kyvadlo, dosáhl konce výkyvu a začal se vracet zpět, zdánlivě přímo do náruče Ur Jana.

To všechno se zběhlo velmi rychle, mnohem rychleji, než to dokážu popsat. Ur Jan sevřel rukou jílec meče, ale to už jsem se k němu přibližoval vzduchem. Přitáhl jsem kolena k tělu, a když už jsem byl téměř u něj, vykopl jsem ze všech sil. Zasáhl jsem ho přímo do hrudi.

Ur Jan se zapotácel zpět, vrazil do dalšího muže, který ho na balkón následoval, a oba upadli na zem.

Současně jsem zatáhl za slabé lanko připevněné ke startovací páce motoru mé lodi. Ta začala okamžitě stoupat a já se na konci provazu vznášel s ní.

Moje situace nebyla moc záviděníhodná. Letoun jsem samozřejmě nedokázal řídit, a jestliže stroj nebude stoupat dostatečně rychle, rozbiju se o některou budovu, jak budu na laně vlečen městem. Ani to však nebylo zdaleka největší nebezpečí, které mi hrozilo, neboť jsem nyní zaslechl výstřel a se zabzučením kolem mě proletěla kulka – vrazi se mě pokoušeli trefit pistolemi.

Šplhal jsem vzhůru tak rychle, jak to jen šlo, ale lézt po tenkém provazu, zatímco se člověk houpe pod plující lodí, není příjemná záležitost, a to nemluvím o riziku, že mě zasáhne kulka některého ze skupiny zabijáků.

Člun mě unášel šikmo přes ulici, kde stál dům, v němž se scházel Ur Jan se svou bandou. Byl jsem si jistý, že narazím na střechu pro-

tější budovy, a napjal jsem veškerou svou sílu a obratnost, abych se nahoru dostal co nejrychleji.

V té chvíli se na mě osud zase usmál a já proletěl přímo nad vrcholkem protilehlého domu.

Vrazi po mně stále ještě stříleli, nicméně začínal jsem si být jistý, že většinu svých činů v minulosti vykonali dýkami a jedem, protože jejich muška byla velmi špatná.

Konečně se mé prsty sevřely na okraji člunu a za několik okamžiků už jsem se vytáhl na palubu. Přisunul jsem se k ovládacímu panelu, pustil motor naplno a zamířil před k Helii.

Možná jsem byl příliš lehkomyšlný, jelikož jsem nedbal na nebezpečí hlídkových lodí a nepokoušel se jim vyhnout. Teď pro mě byla důležitá jen jedna jediná věc – dorazit do Helia včas, abych zachránil svou princeznu.

Jak dobře moji nepřátelé věděli, odkud na mě zaútočit! Jak skvěle znali mé slabiny! Správně tušili, že nic, co bylo mého, včetně vlastního života, bych neodmítl dát za bezpečí Dejah Thoris. Na druhé straně si jistě uvědomovali cenu, kterou by zaplatili, kdyby se jí něco přihodilo, a to z nich činilo muže ke všemu odhodlané. Ohrožoval jsem jejich bezpečí a životy a oni se rozhodli riskovat vše, aby mě zničili.

Přemýšlel jsem, zda mě některý z nich poznal. Rapase jsem u okna nezahlédl a nebylo příliš pravděpodobné, že by mě identifikoval jeden z těch dvou vrahů, kteří mě jen letmo zahlédlí v jídelně. Vždyť mě i tady mohli spatřit jen na okamžik, jak se kývám na konci rozhoupaného lana. Mohli mít podezření, že oním mužem je Vandor, leč já doufal, že žádný z nich si nemohl být jistý, zda to byl John Carter.

Moje lehká loď rychle prolétala nad Zodangou a já už si myslel, že se mi podaří opustit město bez obtíží, když jsem náhle zaslechl varovné houkání hlídkového člunu, který mi naznačoval, abych zastavil.

Když mě objevil, byl křižník kus nade mnou a poněkud vlevo vpředu. Já měl motor puštěný naplno a hnal se řídkým vzduchem umírající planety nejvyšší rychlostí.

Posádka hlídkové lodi si musela záhy uvědomit, že nemám v úmyslu zastavit, ježto křižník vyrazil vpřed a začal klesat na mou úroveň. Jeho rychlost byla díky prudkému sestupu obrovská, a přestože za normálních okolností nebyl hlídkový člun zdaleka tak rychlý

jako můj letoun, teď bylo jasné, že nemohu uniknout.

Byl jsem příliš nízko na to, abych i já zvýšil rychlost náhlým klemáním, takže jsem v žádném případě nemohl zmizet z dosahu velké lodi, které ještě při sestupu pomáhala její váha.

Řítla se přímo na mě a už už mě doháněla – přibližovala se zleva.

Zdálo se, že jakýkoliv pokus o útěk je marný, a když po mě posádka vypálila z příďových děl, byl jsem skoro rozhodnut vzdát se, protože tak bych alespoň zůstal naživu, neboť mrtvý už Dejah Thoris nedokážu pomoci. Jenže na druhé straně jsem v onom okamžiku nemyslel na nic jiného než na to, že nebudu v Heliu včas. Jistě mě uvězní a budu obviněn z pokusu o útěk před hlídkovou lodí. Nemám doklady, což mi dost přitíží. Měl jsem velkou naději, že se stanu otrokem nebo budu uvržen do katakomb pod městem jako budoucí aktér nejbližších her v aréně.

Risk a časová ztráta by byly příliš velké. Musím se dostat do Helia včas.

Proto jsem náhle strhl svůj malý člun prudce vlevo, a ten zareagoval tak rychle, že když nabíral nový kurs, byl jsem málem setrvačností smeten z paluby.

Proletěl jsem těsně pod kýlem hlídkové lodi, a tím se dostal alespoň na nějakou dobu do slepého místa, kde mě trup křižníku kryl před palbou jeho děl.

A nyní začala obrovská rychlost a váha vojenského korábu působit v můj prospěch. Nedokázali změnit kurs těžké lodi a obrátit ji do nového směru, jak jsem to dokázal já se svým lehkým člunem. A tak než se hlídkový letoun znovu pustil za mnou, byl jsem za vnějšími hradbami Zodangy, a protože jsem samozřejmě prchal beze světla, už mě v noční temnotě nenašli.

Viděl jsem ještě chvíli jejich reflektory, avšak bylo jasné, že patrola nabrala špatný směr, takže teprve teď jsem s povzdechem úlevy znovu zamířil příď člunu k Heliu.

Zatímco jsem se hnál řídkým vzduchem umírajícího Marsu, vystoupila nad západním obzorem Thuria a zaplavila svým stříbřitým svitem nesmírné pláně dna vyschlého moře, kde kdysi hučel nekonečný oceán, jenž na svých řadrech kolébal nesčetné lodi slavné rasy, ovládající tenkrát mladou planetu.

Míjel jsem trosky dávných měst, tyčící se na pobřeží oceánu, a ve své fantazii jsem si je zabydlel pestrými, bezstarostnými lidskými

zástupy. Znovu jsem tam viděl mocné jeddaky, kteří jim vládli, i klany válečníků, kteří je chránili. Od té doby uplynuly už tisíce let a pochmurné zbytky majestátních budov teď obývaly kmeny krutých a nemilosrdných zelených Mart'anů.

Letěl jsem nocí nad nezměrnými pláněmi a přibližoval se k dvojměstí Helia a k ženě, již jsem nade vše miloval – k ženě, jejíž nesmrtelná krása byla předmětem obdivu celého Barsoomu.

Nastavil jsem směrový kompas na cíl, pak jsem se natáhl na palubu a usnul.

Cesta ze Zodangy do Helia je dlouhá a osamělá, a tentokrát, protože jsem byl plný obav o svou princeznu, mi připadala naprosto nekonečná. Nakonec však přece skončila a já zahlédl, jak se v dáli přede mnou tyčí šarlatová věž Většího Helia.

Když jsem se přiblížil k hradbám, zastavila mě hlídková loď a velitel mi přikázal, abych k ní nepřirazil.

Již během letu jsem si odstranil z kůže červené barvivo a důstojník mě poznal, dřív než jsem stačil udat své jméno.

Měl jsem však pocit, že v jeho chování cítím jakési rozpaky a zdrženlivost, leč uctivě mě pozdravil a zeptal se, zda mi jeho křižník může poskytnout doprovod do paláce.

Poděkoval jsem a požádal ho, aby letěl se mnou, aby mě zbytečně nezdržovaly další hlídkové čluny. Když jsme se ocitli nad hangáry mého paláce, zakýval kýlem na pozdrav a odletěl.

Jakmile jsem se snesl na střechu a vystoupil, okamžitě přiběhlo několik strážných, aby odtlačili stroj na místo.

Tihle muži byli staří a mně oddaní veteráni, kteří byli v mých službách celé roky. Když jsem se vracel ze svých cest, obvykle mě vítali s radostí a nadšením. Přestože bylo jejich chování uctivé, bylo v něm vždy něco víc než jen respekt vojáků k nadřízenému, chovali se spíše jako staří, poctiví služebníci. Dnes mě ale vítali nejistými pohledy a zdálo se, že nejsou v obvyklé dobré náladě.

Nevyptával jsem se jich, ačkoliv mi bylo okamžitě jasné, že něco není v pořádku. Místo toho jsem rychle spěchal po rampě do paláce a mířil přímo k obydlí své drahé princezny.

Blížil jsem se k jejím komnatám, když jsem uviděl mladého důstojníka z osobní stráže Dejah Thoris. Jakmile mě upozoroval, zrychlil krok a pospíchal mi vstříc. Tvář měl šedou a unavenou a viděl jsem, že se jen s vypětím všech sil snaží zachovat klid.

„Co se stalo, Jat Ore?“ zeptal jsem se. „Nejdřív velitel hlídkového člunu, pak strážce u hangárů a teď ty, všichni vypadáte, jako kdybyste ztratili nejlepšího přítele!“

„Ztratili jsme nejlepší přítelkyni,“ odpověděl.

Věděl jsem, co myslí, ale váhal jsem vyžádat si přímé vysvětlení. Nechtěl jsem to slyšet. Báł jsem se uslyšet slova, o kterých jsem věděl, že je řekne, báł jsem se jako nikdy v životě – takový strach jsem neměl dokonce ani ze smrti.

Ale jak Jat Or, tak já jsme byli válečníci, a jakkoliv bolestivá může povinnost být, voják se jí musí zhostit.

„Kdy ji unesli?“ otázal jsem se.

Podíval se na mě očima rozšířenýma úžasem. „Ty to víš, můj pane?“ vydechl.

Přikývl jsem. „Proto spěchám ze Zodangy, abych tomu zabránil, ale přišel jsem pozdě. Je to tak, Jat Ore?“

Sklopil hlavu.

„Řekni mi, jak to bylo.“

„Stalo se to včera v noci, můj princi – ale přesný čas neznáme. Dva muži stáli na stráži před jejími dveřmi. Byli to nováčci, avšak byli podrobeni stejným prověrkám a kontrole jako každý, kdo vstupuje do vašich služeb, pane. Dnes ráno, když přišly dvě otrokyně, aby vystřídaly ty, které byly u princezny přes noc, zjistily, že je Dejah Thoris pryč. Její noční služebnice ležely mrtvé ve svých kožšinách a hedvábí – byly zabity ve spánku. Oba strážci zmizeli. Nevíme to jistě, ale samozřejmě se domníváme, že to byli oni, kdo unesl princeznu.“

„Byli to oni,“ přitakal jsem. „Byli to agenti Ur Jana, vraha ze Zodangy. Co jste podnikli?“

„Tardos Mors, jeddak, její dědeček, a Mors Kajak, její otec, vyslali tisíc lodí, které po ní mají pátrat.“

„To je zvláštní,“ zavrtěl jsem hlavou, „za celý let ze Zodangy jsem nespátl jedinou loď.“

„Ale vyslány byly, můj princi,“ trval na svém Jat Or. „Vím to, protože jsem žádal, abych mohl letět na palubě jedné z nich. Cítím zodpovědnost za to, co se přihodilo. Mám dojem, že to je moje vina, že byla princezna unesena.“

„Ať už hledají kdekoliv, plývají zbytečně časem,“ pravil jsem. „Běž a vyříd' ode mne vzkaz Tardos Morsovi. Řekni mu, ať své ko-

ráby odvolá. Existuje jen jediná loď, která se dostane do míst, kam odvezli Dejah Thoris, a jen dva muži na Barsoomu, kteří ji dokáží ovládat. Jeden z nich je nepřítel, druhý jsem já. Proto se musím okamžitě vrátit do Zodangy. Nesmím ztrácet čas, jinak bych jeddaka navštívil osobně.“

„Cožpak není nic, co bychom mohli podniknout my tady?“ vyptával se. „Nemohu něco udělat já? Kdybych byl ostražitější, nemuselo se to stát. Měl jsem spát přede dveřmi komnaty své princezny. Dovol mi, abych se na onu cestu vydal s tebou. Mám dobrý meč a může přijít čas, kdy by i sám Vládce Barsoomu ocenil, že mu záda chrání spolehlivý a věrný muž.“

Chvilku jsem jeho prosbu zvažoval. Proč ho nevzít s sebou? Ve svém dlouhém životě jsem se musel starat tak dlouho sám o sebe, že jsem si i zvykl spoléhat jen a jen na své síly, ale při těch příležitostech, kdy jsem měl v boji po boku dobré druhy, byl jsem rád, že tam jsou – byli to muži jako Carthoris, Kantos Kan nebo Tars Tarkas. Věděl jsem, že tenhle mladý padwar je skvělý šermíř, oddaný jak princezně, tak mně. Jednoduše řečeno, i když mi třeba nepomůže, rozhodně pro mě nebude přítěží.

„Dobrá, Jat Ore,“ přikývl jsem. „Převleč se do obyčejného řemení. Už nejsi padwar helijského loďstva, ale panthan bez vlasti, nabízíš své služby každému, kdo tě bude ochoten najmout. Požádej velitele stráží, ať okamžitě přijde ke mně, a až budeš hotov, přijď i ty. Spěchej.“

Důstojník gardy dorazil do mých komnat krátce po mně. Oznámil jsem mu, že se vydávám hledat Dejah Thoris a že mu svěčuji velení nad palácem, dokud se nevrátím.

„Než se připraví Jat Or,“ řekl jsem mu, „zajdi na přistávací plochu k hangárům a přivolej hlídkovou loď. Chci, aby mě doprovodila za hradby města, abych se ničím nezdržoval.“

Zasalutoval a odešel. Jakmile byl pryč, napsal jsem krátkou zprávu Tardos Morsovi a další Mors Kajakovi a Carthorisovi.

Právě když jsem dopisoval poslední řádek, vstoupil Jat Or. Vypadal jako zkušený a schopný válečník a musím říci, že mě jeho vzhled potěšil.

Ačkoliv už byl v našich službách delší čas, neznal jsem ho nijak blíž, což bylo způsobeno mimo jiné i tím, že byl jen nižším padwarem, přiděleným s ostatními k ochraně princezny. Hodnost padwa-

ra odpovídá zhruba hodnosti poručíka pozemské armády.

Kývl jsem na Jat Ora, aby mě následoval, a spolu jsme vystoupili na přistávací plochu. Tam jsem vybral rychlý dvoumístný člun, a sotva jsem s ním vyjel z hangáru, přistála na letové ploše přivolaná strážní loď.

V několika vteřinách už jsme se za jejího doprovodu řítili k vnějším hradbám Většího Helia. Jakmile jsme je přeletěli, zakolébali jsme ve vzájemném pozdravu lodními kýly, já zamířil přídí člunu k Zodanze a vyrazil plnou rychlostí, zatímco vojenský křižník se obrátil zpět k Heliu.

Cesta do Zodangy byla nudná. Využil jsem toho času, abych Jat Ora seznámil se vším, co jsem zažil ve městě při své první návštěvě, a s tím, co jsem se tam dozvěděl, takže byl informován a připraven na většinu eventualit a nebezpečí, které nás mohly čekat. Znovu jsem použil svůj jediný převlek – totiž barvivo, jímž jsem si přetřel kůži narudo.

Mé myšlenky se pochopitelně neustále točily kolem osudu Dejah Thoris a v duchu jsem odhadoval, kam ji její únosci prozatím odvezli. Nevěřil jsem, že by se Gar Nalova vesmírná loď mohla přiblížit k Heliu, aniž by ji strážní čluny zpozorovaly. Zdálo se tedy mnohem pravděpodobnější, že zločinci unesli Dejah Thoris do Zodangy a teprve odtamtud se ji pokusí dopravit na Thurii.

Stav mé mysli během té nekonečné cesty je nepopsatelný. Představil jsem si svou Dejah Thoris v rukou Ur Janových hrdlořezů a chápal jsem její duševní muka, i když jsem věděl, že navenek zůstane chladná a odvážná. Jaké urážky a bezpráví musí snášet? Při těch myšlenkách se mi před očima dělala rudá mlha a lomcovala mnou touha po krvi. Obávám se, že jsem byl, zvláště v posledních hodinách cesty, velmi nevrlý a nepříjemný společník.

Nakonec jsme se však přece jen přiblížili k Zodanze. A znovu nastala noc.

Pravděpodobně by bylo mnohem bezpečnější počkat se vstupem do města na denní světlo, jako jsem to udělal při své první cestě, ale teď byla důležitá každá minuta.

Se zhasnutými reflektory jsme se pomalu přiblížili k městským hradbám, a zatímco jsme se neustále rozhlíželi po hlídkových člunech, přehouppli jsme se přes vysokou zeď a ponořili se do temnoty za ní.

Držel jsem se neosvětlených ulic a průchodů a nakonec jsme do-
razili k hangáru, kde jsem parkoval předtím.

První krok při hledání Dejah Thoris byl vykonán.

V GAR NALOVĚ DOMĚ

Nevzdělanost a hloupost mají občas za následek chování, díky němuž bychom je mohli v určitých případech povýšit na ctnosti. Nevědomí a hloupí lidé mají málokdy dostatečnou představivost, aby projeвили inteligentní zvědavost.

Muž, který hlídal hangár, mě viděl odlétat v jednomístné lodi a pochopitelně samotného. Ted' jsem se vracel v dvoumístném stroji a se společníkem. A přesto neprojevila nad touto skutečností žádný údiv.

Uložil jsem člun do hangáru a dal strážci pokyn, aby ho vydal každému z nás obou podle potřeby, poté jsem odvedl Jat Ora do ubytovny v budově, a když jsem ho představil majiteli, vypravil jsem se do města. Šel jsem sám, protože jsem byl přesvědčen, že pátrání, které mám před sebou, může lépe podniknout jeden muž než dva.

Mým prvním cílem bylo zjistit, zda Gar Nalova loď opustila Zodangu. Naneštěstí jsem neznal polohu dílen, v nichž Gar Nal budoval svůj koráb. Bylo mi jasné, že tuhle informaci nedostanu z Rapase, jelikož ten už mě podezříval, a proto byl mou jedinou nadějí Fal Sivas. Byl jsem si jistý podle poznámek, které utrousil, že on to ví, neboť z nich vyplývalo, že oba vynálezci jeden druhého neustále špehují. A tak jsem se vydal k domu Fal Sivase, když jsem předtím přikázal Jat Orovi, aby neodcházel z ubikací, abych ho v případě potřeby okamžitě našel.

Když jsem dorazil k paláci starého vynálezce, byl stále ještě časný večer. Na můj signál mi přišel otevřít Hamas. Vypadal poněkud překvapeně a rozhodně neměl radost z toho, že jsem se objevil.

„Mysleli jsme, že tě dostal Ur Jan,“ řekl.

„Takové štěstí tě nepotká, Hamasi,“ usklíbl jsem se na něj. „Kde je Fal Sivas?“

„Je v laboratoři v horním patře,“ odpověděl majordomus. „Nevím, jestli mu nebude vadit, že je vyrušován, ale myslím, že s tebou bude chtít mluvit.“

Poslední slova pronesl s ošklivým přízvukem, který se mi vůbec nelíbil.

„Zajdu za ním okamžitě,“ prohlásil jsem.

„To ne,“ zavrtěl hlavou Hamas. „Počkáš tady. Já k pánovi dojdu a

zeptám se ho, jaké je jeho přání.“

Protáhl jsem se kolem něho do chodby. „Můžeš jít se mnou, jestli chceš, Hamasi, ale ať půjdeš, nebo ne, já musím vidět Fal Sivase ihned.“

Při takové neúctě k jeho autoritě něco zmateně zamumlal a pak mě předběhl a držel se v chodbě dva kroky přede mnou.

Prošel jsem kolem svého bytu, a přestože jsem si všiml, že jsou dveře otevřené a Zandu jsem nezahlédl, nevěnoval jsem tomu žádnou pozornost.

Vystoupili jsme po rampě do horního poschodí a Hamas zaklepal na dveře Fal Sivasových komnat.

Chvilku se nic neozývalo a já se chystal vejít dovnitř, když jsem za dveřmi uslyšel Fal Sivasův hašteřivý hlas. „Kdo je to?“

„Tady je Hamas, pane,“ odpověděl majordomus, „a ten muž, Vandor, který se vrátil.“

„Sem s ním, pošli ho dovnitř,“ přikazoval Fal Sivas.

Ledva Hamas otevřel dveře, protáhl jsem se kolem něho do místnosti, otočil se a vystrčil jej zpět na chodbu. „Řekl pošli ho dovnitř,“ usmál jsem se na něj a zabouchl mu dveře přímo před obličejem.

Fal Sivas očividně přišel z některého z přilehlých pokojů, protože ještě teď stál na protilehlé straně komnaty s rukou na klice a rozzlobeně se mračil.

„Kde jsi byl?“ zněla jeho první slova.

Přirozeně jsem nebyl zvyklý, aby se mnou někdo hovořil podobným tónem, a nelíbilo se mi to. Jsem válečník a ne herec, a teď jsem měl co dělat, abych si připomněl, že zde hraji určitou roli.

Došlo to dokonce tak daleko, že jsem udělal několik kroků směrem k Fal Sivasovi s úmyslem chytit ho za límec a připomenout mu slušné způsoby, ale zarazil jsem se včas. Zastavil jsem se, leč neubráníl jsem se úsměvu.

„Neumíš odpovědět?“ ječel Fal Sivas. „A ještě se směješ. Ty se odvažuješ se mi posmívat?“

„Jak bych se nesmál vlastní hlouposti?“ opáčil jsem.

„Své vlastní hlouposti? Nerozumím. Co tím myslíš?“

„Považoval jsem tě za chytrého a inteligentního muže, Fal Sivas, ale teď zjišťuji, že jsem se mýlil. Proto se směji.“

Myslel jsem, že vybuchne, avšak nakonec se ovládl. „Co tím chceš říci?“ dotazoval se rozzlobeně.

„Chtěl jsem tím říci, že žádný inteligentní muž by nehovořil se svým zástupcem tímto, jakým jsi mě právě oslovil, bez ohledu na to, jaké podezření má, dokud by nepodnikl podrobná šetření. Tys zřejmě během mé nepřítomnosti příliš naslouchal Hamasovi, a proto jsem pravděpodobně odsouzen předem.“

Chvilku na mě zíral a pak pravil poněkud klidnějším hlasem: „Dobrá, tak pokračuj, vysvětli mi, kde jsi byl a co jsi dělal.“

„Zkoumal jsem některé z Ur Janových aktivit,“ odpověděl jsem, „avšak neměl jsem čas se vrátit a sdělit ti to. Pro mě je teď nejdůležitější dostat se do Gar Nalova hangáru, ale nevím, kde je. Proto jsem přišel sem, abych od tebe onu informaci získal.“

„A proč se potřebuješ dostat do Gar Nalova hangáru?“ zeptal se.

„Protože jsem se doslechl, že jeho loď opustila Zodangu s posláním, se kterým je spojen jak Ur Jan, tak Gar Nal.“

Tabule zpráva přivedla Fal Sivase do stavu rozčilení hraničícího s mrtvičným stavem. „Ten calot!“ vykřikl. „Ten zloděj a lump, nejdřív mi ukradl mé nápady a teď jeho loď vzlétla dřív než ta moje! Já... já...“

„Uklidni se, Fal Sivasi,“ nabádal jsem ho. „Nevíme ještě jistě, zda Gar Nalův koráb vyplul. Řekni, kde ho budoval, a já se tam vydám a ověřím to.“

„Ano, ano!“ volal. „Běž tam okamžitě! „Ale víš, Vandore, kam má Car Nal namířeno? Zjistil jsi cíl jeho cesty?“

„Ano, myslím, že ano. Chce se vydat na Thurií.“

Teprve teď propadl Fal Sivas skutečnému záchvatu zuřivosti. Ve srovnání s ním vypadal onen první výbuch jako upřímné blahopřání k vavřínům, které jeho soupeř získal za svou vynalézavost. Nazval Gar Nala každou nadávkou, na kterou si vzpomněl, a stejně proklel všechny jeho předky až k prapůvodnímu Stromu života, z něhož, jak se předpokládá, pocházejí všechny živé bytosti na Marsu.

„Letí na Thurií pro poklad!“ zařval nakonec. „Ukradl mi dokonce i *tenhle* nápad!“

„Ted' není čas na výčitky ani proklínání, Fal Sivasi,“ vyštěkl jsem na něj. „Tak bychom se nikam nedostali. Pověz mi, kde je Gar Nalův hangár, abychom se dozvěděli, zda už odletěl, či ne.“

S nesmírným úsilím se ovládl a pak mi dopodrobna popsal cestu ke Gar Nalovým laboratořím, a nejen to, poradil mi také, jak se dostat dovnitř, čímž se potvrdilo, že jeho špehové nelenili.

Zatímco mi Fal Sivas líčil různé detaily, měl jsem dojem, že jsem odněkud z místností za ním zaslechl jakési tlumené zvuky – snad vzdechy či vzlyky. Nedokázal jsem je rozeznat. Zvuky byly velmi slabé a mohlo to být prakticky cokoliv. Možná se mi to ale jen zdálo. Fal Sivas v té chvíli přešel přes komnatu ke mně a poněkud spěšně, jak jsem si letmo uvědomil, mě vystrčil na chodbu. Napadlo mě, jestli i on zvuky slyšel.

„Měl bys už raději jít,“ nabádal mě, „a až zjistíš pravdu, okamžitě se vrať, abys mi podal hlášení.“

Cestou z Fal Sivasova bytu jsem se zastavil u sebe, abych promluvil se Zandou, ale ona tam nebyla a já pokračoval k malé brance, kterou jsem odcházel a vcházel do budovy.

V předpokoji čekal Hamas. Vypadal nesmírně zklamaně, když mě spatřil. „Jdeš ven?“ ptal se.

„Přesně tak,“ odvětil jsem.

„A budeš se dnes v noci vracet?“

„Předpokládám, že ano,“ přikývl jsem. „A mimochodem, Hamasi, kde je Zanda? Když jsem se zastavil ve svém bytě, nebyla tam.“

„Mysleli jsme, že už se nevrátíš,“ vysvětloval majordomus, „a Fal Sivas jí určil jiné povinnosti. Zítra řeknu Phystalovi, aby ti dal novou otrokyni.“

„Chci opět Zandu,“ zavrtěl jsem hlavou. „Vykonyvala své povinnosti dobře a dal bych jí přednost.“

„To je věc, kterou budeš muset prohodit s Fal Sivasem,“ odpověděl. Vyšel jsem do noční temnoty a dál už jsem na celou věc nemyslel, protože mě zaměstnávaly mnohem důležitější úvahy.

Cesta mě vedla kolem ubytovny, kde jsem nechal Jat Ora, a do další čtvrti města. Tam jsem bez obtíží našel dům, který mi Fal Sivas popsal. Po jedné straně vedla úzká temná ulička. Vešel jsem do ní a opatrně dotápal na její druhý konec, kde jsem objevil nízkou zídku, přesně jak mi Fal Sivas řekl.

Tam jsem se na chvilku zastavil a pozorně naslouchal, avšak z budovy se neozýval jediný zvuk. Vytáhl jsem se na hřeben zdi a odamtud jsem přešel na střechu přístavku. K jejímu konci přiléhal hangár, v němž Gar Nal stavěl svou loď. Poznal jsem to už podle obrovských vrat ve stěně domu.

Fal Sivas mě ujistil, že škvírou mezi křídly vrat bez obtíží uvidím do hangáru a ihned poznám, zda tam koráb je, či nikoliv. Jenže uvnitř

byla naprostá tma, v dílně nesvítilo jediné světlo, a ať jsem se snažil sebevíc, neviděl jsem vůbec nic.

Pokusil jsem se pohnout vraty, leč ta byla bezpečně uzavřena. Vydal jsem se proto podél zdi a snažil se najít jiné místo, kudy bych pronikl do budovy.

Zhruba čtyřicet stop vpravo od brány jsem objevil nevelké okno, které bylo asi deset stop nad úrovní střechy, na níž jsem stál. Vyskočil jsem k němu, zachytil se prsty za rám a vytáhl se nahoru. Doufal jsem, že odtamtud přece jen něco zahlédnu.

K mému úžasu a radosti bylo okénko otevřené. V hangáru bylo všechno tiché – tiché a temné jako Erebus.

Posadil jsem se na parapet, prostrčil nohy dovnitř, otočil se na břicho a sklouzl do nitra hangáru. Pak jsem se pustil rámu a skočil. Takový podnik je pochopitelně neobyčejně riskantní, jelikož člověk nikdy neví, kam dopadne.

Já dopadl na pohyblivý pracovní stůl, plný náhradních dílů a nářadí. Ten se pod mou vahou se strašlivým řinkotem převrátil a různé předměty se sypaly po zemi na všechny strany.

Vyhrabal jsem se na nohy, zůstal stát a naslouchal. Jestli v té budově někdo přebýval, ať už byla sebevětší, musel by být hluchý, aby nezaslechl hřmot, který jsem způsobil.

Netrvalo dlouho a uslyšel jsem kroky. Zdálo se, že přicházejí odněkud zdaleka, nicméně přibližovaly se, a to zprvu velmi rychle, leč postupně zpomalovaly. Bylo zřejmé, že ten, kdo sem kráčí, je velmi opatrný.

Nakonec se otevřely dveře na vzdálenějším konci hangáru a já viděl proti světlu vedlejší místnosti tmavé siluety dvou mužů. Světlo nebylo nijak silné, ale stačilo zčásti rozptýlit temnotu obrovské haly a odhalit skutečnost, že tam žádná loď není. Gar Nal odletěl!

Teprve teď jsem si uvědomil, že jsem v duchu neustále doufal v onu lepší variantu, neboť mě tohle zjištění téměř omráčilo. Gar Nal byl pryč a bezpochyby s ním zmizela i Dejah Thoris.

Oba muži opatrně vstoupili do hangáru. „Vidíš někoho?“ ptal se ten, který se držel víc vzadu.

„Ne,“ odpovídal druhý a pak zavolal: „Je tady někdo?“

Zem hangáru byla plná nepořádku. Sudy, bedny, skleněné opletené nádoby od kyselin a chemikálií, nářadí, kusy zařízení, tisíce a jedna věc – vše pokrývalo podlahu haly. To bylo moje štěstí, protože po-

kud se nepohnu, museli by na mě šlápnout, aby mě našli.

Klečel jsem ve stínu velké bedny a rychle uvažoval, co udělám v případě, že budu objeven.

Oba muži došli do středu obrovské prostory. Dorazili na úroveň místa, kde jsem se ukrýval. Minuli mě. Můj pohled zabloudil ke dveřím, kterými vstoupili. Zdálo se, že za nimi už nikdo není. Vypadalo to, že tihle dva tady zůstali jako stráž a oni jediní také zaslechli hluk, který jsem způsobil.

Náhle mi na mysli vytanul určitý plán. Vystoupil jsem z úkrytu a postavil se mezi dvojici mužů a otevřené dveře, kterými vešli. Pohyboval jsem se velmi tiše a ani jeden z nich mě nezaslechl. Pak jsem promluvil.

„Nehýbejte se a nikdo vám neublíží.“

Zastavili se, jako kdyby zkameněli, a pak se otočili. „Zůstaňte, kde jste,“ přikázal jsem.

„Kdo jsi?“ zeptal se jeden z nich.

„Na tom nezáleží. Odpovězte na mé otázky a nic se vám nestane.“

Najednou se strážce rozesmál. „Tak nám se nic nestane, co? Ty jsi sám a my jsme dva. Na něj!“ zašeptal svému společníkovi. Oba tasili meče a vrhli se na mě.

Ustoupil jsem o několik kroků a s čepelí připravenou odrazit jejich útok jsem vykřikl: „Zadržte! Nechci vás zabít. Poslouchejte mě. Chci od vás jen nějaké informace a pak vás nechám jít.“

„Hohó! Tak on nás nechce zabít!“ vykřikl jeden z mužů. „Poslyš,“ obrátil se ke svému kumpánovi, „ty na něj zaútočíš zleva a já zprava. Tak on nás nechce zabít, eh?“

Občas cítím, že si nezasloužím tu pověst a slávu, kterou jsem si vydobyl nesčetnými vítězstvími v osobních soubojích. Často se mi zdá, a o to víc to tak musí připadat mým protivníkům, že má blýskavá ocel je živoucí věcí, již vede k oněm úžasným výkonům síla, která se vymyká lidským smyslům. Podobné to bylo i oné noci.

Ledva se na mě oba muži z opačných stran vrhli, svištěl můj meč v krytech, secích i bodech tak rychle, že ho oči mých soupeřů nedokázaly sledovat.

První z nich padl k zemi s rozřátou lebkou v okamžiku, kdy se dostal na dosah mé oceli, a vzápětí jsem prohnal čepel ramenem druhého z nich. Pak jsem ustoupil. Pravá ruka mu bezvládně visela podél těla. Nemohl mi uniknout. Stál jsem mezi ním a dveřmi a on,

nehybný, čekal, až mu probodnu srdce.

„Nechci tě zabít,“ řekl jsem mu. „Odpověz pravdivě na mé otázky, a já tě nechám naživu.“

„Kdo jsi a co chceš vědět?“ zavrčel.

„Nezáleží na tom, kdo jsem. Odpověz na mé dotazy a dávej si pozor, abys mluvil pravdu! Kdy odletěla Gar Nalova loď?“

„Přede dvěma dny.“

„Kdo byl na palubě?“

„Gar Nal a Ur Jan.“

„Nikdo jiný?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ zavrčel hlavou.

„Kam měli namířeno?“

„Jak to mám vědět?“

„Bylo by pro tebe dobré, kdybys to věděl. No tak, kam měli namířeno a koho měli s sebou?“

„Měli schůzku s nějakou jinou lodí někde poblíž Helia a měli vzít na palubu někoho, jehož jméno nikdy nevyslovili.“

„Nechtěli snad někoho unést kvůli výkupnému?“ nadhodil jsem.

Přikývl. „Skoro bych řekl, že ano.“

„A ty nevíš, kdo to byl?“ opakoval jsem.

„Ne.“

„Kam chtěli ukrýt tu osobu, kterou měli unést?“

„Na místo, kde ji nikdo nenajde,“ přiznával.

„A to je kde?“

„Slyšel jsem Gar Nala povídat, že míří na Thurii.“

Byl jsem přesvědčený, že jsem se od něj dozvěděl všechno, co znal a co pro mě bylo důležité. Přikázal jsem mu, aby mě dovedl k malým dvířkům, která se otevírala na střechu budovy, z níž jsem do hangáru vnikl. Vyšel jsem ven a počkal, až za mnou zamkl. Pak jsem přeběhl střechu, seskočil na zídku a ze zdi do uličky.

Cestou k Fal Sivasovu domu jsem rychle spřádal plány. Uvědomoval jsem si, že musím nesmírně riskovat a že jen na mých bedrech leží odpovědnost za to, zda mé dobrodružství dopadne dobře nebo špatně.

Zastavil jsem se v noclehárně, kde jsem nechal Jat Ora, jenž mne již netrpělivě očekával.

Místnost byla nyní tak přeplněna hosty, že jsme nemohli mluvit v soukromí, a proto jsem ho vzal do jídelny, kde jsem se scházel s Ra-

pasem. Tady jsme si našli volný stůl a já mu vyličil všechno, co se stalo od chvíle, kdy jsem ho po našem přiletu do Zodangy opustil.

„A teď,“ končil jsem své vyprávění, „doufám, že se nám podaří ještě dnes v noci odstartovat k Thurii. Až se tady rozloučíme, běž ihned do hangáru a vyzvedni náš člun. Dávej si pozor na hlídky, a jakmile se ti podaří opustit město, poletíš po třicáté rovnoběžce sto haadů přímo na západ. Tam na mě budeš čekat. Pokud se neobjevím do dvou dnů, můžeš jednat, jak uznáš za vhodné.“

„OBA MUSÍME ZEMŘÍT!“

Thuria! Vždycky jitrila mou představivost a teď, když jsme se s Jat Orem loučili na ulici a já ji viděl putovat nebesy nízko nad našimi hlavami, ovládla všechny mé myšlenky.

Někde mezi onou planoucí koulí a Marsem unášela podivná loď mou ztracenou lásku vstříc neznámému osudu.

Jak beznadějná se musela zdát situace jí, která věřila, že nikdo z těch, kdo ji milují, netuší, kam ji zločinci odvázejí. Bylo možné, že to nevěděla ani ona sama. Jak jsem si přál, abych k ní mohl vyslat nějaké poselství naděje!

Těmito myšlenkami jsem se zabýval cestou k Fal Sivasovu domu, ale i když jsem byl zabrán do svých úvah, mé smysly, zostřené léty nebezpečí, byly na stráži, takže kroky, jež se najednou ozvaly z ulice, kterou jsem právě minul, nezůstaly nepovšimnuty. Zaznamenal jsem, že zahrnuly na chodník, po němž jsem krácel, a teď se ozývají za mými zády. Nedával jsem nijak najevo, že si uvědomuji, jak rychle mě dohánějí.

Pak jsem se s rukou na jílci meče náhle otočil a v té chvíli muž, který mě sledoval, promluvil.

„Myslel jsem si, že jsi to ty,“ řekl, „ale nebyl jsem si jistý.“

„Jsem to já, Rapasi,“ odpověděl jsem.

„Kde jsi byl?“ zajímal se. „Poslední dva večery jsem tě marně hledal.“

„Ano?“ pokrčil jsem rameny. „A co ode mě chceš? Mluv rychle, Rapasi, spěchám.“

Zaváhal. Viděl jsem, že je nervózní. Choval se, jako kdyby mi chtěl něco říci, ale nevěděl jak, nebo měl strach začít.

„No, abys věděl,“ vykoktal nakonec neobratně, „neviděli jsme se několik dní a já tě chtěl právě navštívit, tak si trochu popovídat, rozumíš. Pojď, vrátíme se a něco spolu sníme.“

„Právě jsem se najedl.“

„Jak se má starý Fal Sivas?“ otázal se. „Máš nějaké novinky?“

„Vůbec nic,“ zavrtěl jsem hlavou. „Ty ano?“

„Jen takové klípky,“ odpověděl. „Říká se, že Ur Jan unesl helijskou princeznu.“ Viděl jsem, jak mě při těch slovech pozorně sleduje, aby zjistil, jak budu reagovat.

„Vážně?“ pozvedl jsem obočí. „Nechtěl bych být v Ur Janově kůži, až ho dostihnou muži z Helia.“

„Nikdy ho nedostanou,“ odvětil Rapas. „Odvezl ji na místo, kde ji nikdy nenajdou.“

„Doufám, že dostane, co mu patří, zvláště jestli jí ublíží,“ řekl jsem, „a to on pravděpodobně udělá.“ Pak jsem se odvrátil, jakoby k odchodu.

„Ur Jan jí nic neudělá, pokud bude zaplaceno výkupné,“ prohlásil Rapas.

„Výkupné?“ zastavil jsem se. „A na kolik si myslí ten lump, že si bojovníci z Helia cení helijskou princeznu?“

„Ur Jan je z toho nechá vyjít lacino,“ odtušil Rapas. „Chce jen dva lodní náklady bohatství – tolik zlata, platiny a drahých kamenů, kolik unesou dva velké koráby.“

„A oznámili to už její rodině?“ zeptal jsem se.

„Jeden z mých přátel zná člověka, který je v úzkém vztahu s jedním z Ur Janových mužů,“ vysvětloval Rapas. „Jednání s únosci by mohlo proběhnout touhle cestou.“

Konečně se tedy dostal k věci. Byl bych se snad rozesmál, kdybych neměl takový strach o Dejah Thoris. Situace byla jasná. Ur Jan i Rapas byli přesvědčeni, že jsem buď John Carter sám, nebo některý z jeho agentů, a Rapas byl pověřen jednat jako prostředník mezi únosci a mnou.

„To je všechno velmi zajímavé,“ přikývl jsem, „ale já s tím nemám naštěstí nic společného. Musím jít. Přeju ti dobrou noc, Rapasi.“ Troufám si říci, že když jsem se pak otočil na podpatku a pokračoval v cestě k Fal Sivasovi, zůstal Rapas stát na místě jako přimražený. Podlehł naprostému zmatku. Teď už zdaleka nebyl přesvědčen o tom, že jsem John Carter nebo jeho nohsled, protože jeden jak druhý by nepochybně projevíli mnohem větší zájem o Rapasovy informace než já. Bohužel, neřekl mi nic, co bych už nevěděl, a proto ve mně nevzbudil ani špetku překvapení či vzrušení.

Asi by na celé věci nic nezměnilo, kdybych Rapasovi sdělil, že jsem skutečně John Carter, ale mně dělalo radost, když jsem bojoval proti takovým lidem – když jsem je mohl udržovat v nejistotě a sám věděl o něco víc než oni.

Došel jsem k oné pochmurné hromadě opracovaného kamene, kterou Fal Sivas nazýval svým domem, a Hamas mě opět vpustil

dovnitř. Jakmile jsem prošel kolem něj a vykročil k rampě vedoucí do horního poschodí k Fal Sivasovým komnatám, vykročil za mnou.

„Kam jdeš?“ zamračil se. „Do svého bytu?“

„Ne, k Fal Sivasovi,“ odpověděl jsem.

„Je teď velmi zaměstnán. Nesmí být rušen,“ oznamoval mi Hamas.

„Mám pro něj důležitou informaci.“

„To bude muset počkat do rána.“

Otočil jsem se a podíval se na něj. „Už mě začínáš unavovat, Hamasi. Seber se a běž se starat o své povinnosti.“

Bylo vidět, že začíná zuřit, a chytil mě za ruku. „Já jsem tady majordomus,“ zvolal, „a ty mě musíš poslouchat. Jsi jenom najatý... najatý...“

„Vrah,“ doplnil jsem výhrůžně a položil ruku na jílec meče.

Ustoupil. „Neodvážil by ses,“ vykřikl, „toho by ses neodvážil!“

„Ale? Myslíš, že ne? Ty mě neznáš, Hamasi. Jsem zaměstnán Fal Sivasem, a když mě někdo zaměstnává, poslouchám jeho příkazy. Řekl mi, abych se mu ohlásil okamžitě. Bude-li to třeba, klidně tě zabiju, abych mu mohl podat zprávu.“

V tom okamžiku se jeho chování změnilo. „Varoval jsem tě jen pro tvé vlastní dobro,“ řekl. „Fal Sivas je teď ve své laboratoři. Když ho vyrušíš z práce, kterou se zabývá, bude zuřit – mohl by tě i zabít. Máš-li trochu rozumu, počkáš, až tě zavolá sám.“

„Díky, Hamasi,“ odpověděl jsem. „Musím s Fal Sivasem mluvit neprodleně. Dobrou noc.“ S těmi slovy jsem se obrátil a pokračoval v cestě nahoru. Nesledoval mě.

Přistoupil jsem ke dveřím, za nimiž byl Fal Sivasův byt a laboratoř, zaklepal na ně a bez čekání vešel do vstupní haly.

Fal Sivas tam nebyl, avšak slyšel jsem jeho hlas, který přicházel zpoza malých dvířek na protilehlé straně vestibulu.

„Kdo je to? Co chceš? Okamžitě zmiz a neruš mě!“ křičel.

„To jsem já, Vandor. Musím s tebou mluvit.“

„Ne, ne, běž pryč, přijmu tě ráno!“

„Přijmeš mě teď!“ zvolal jsem. „Jdu dovnitř.“

Byl jsem v polovině místnosti, když se dvířka otevřela a Fal Sivas, nepřičetný zuřivostí, vyběhl do haly a zabouchl za sebou dveře. „Ty se opovažuješ? Ty se opovažuješ?“

„Gar Nalova loď není ve mém hangáru,“ přerušil jsem ho.

Tohle jej, jak se zdálo, trochu vzpamatovalo, ale nijak nezměnilo jeho zuřivost, jen ji obrátilo jinam.

„Ten calot!“ vykřikl. „Ten syn sta miliónů calotů! Porazil mě! On letí na Thurii! S tím obrovským bohatstvím, které přiveze zpět, může dokázat všechno to, co jsem chtěl vykonat já!“

„Ano, máš pravdu. Je s ním Ur Jan, a co vznikne ze spojení Ur Jana s oním velkým, leč bezohledným vědcem, se nedá předem určit. Ale ty máš svou loď, Fal Sivasí. Je připravená. Ty a já se můžeme vydat na Thurii. Oni nemají nejmenší podezření, že by se něco takového mohlo stát. Budeme mít výhodu překvapení. Mohli bychom zničit Gar Nala a jeho výtvar, a pak budeš pánem situace ty.“

Zbledl. „Ne, ne, ne!“ zvolal. „To nemohu. Nemohu!“

„Proč ne?“ nechápal jsem.

„Thuria je hrozně daleko. Nikdo neví, co se na té cestě může přihodit. Co když se na lodi něco porouchá? Co kdyby v praxi nefungovala tak jako tady? A potom, na Thurii mohou žít podivná zvířata a strašliví lidé!“

„Ale vždyť jsi stavěl ten koráb proto, aby ses v něm vydal na Thurii!“ zvolal jsem. „Sám jsi mi to říkal!“

„Byl to jen sen,“ zamumlal. „Neustále sním, protože ve snech mě nemůže potkat nic špatného, ale na Thurii – ta je tak daleko, tak vysoko nad Barsoomem! Co kdyby se něco stalo?“

Nyní jsem všechno pochopil. Ten muž byl nesmírný zbabělec! Dovolil, aby se jeho sen zřítil jen proto, že neměl odvahu vydat se za svým velkým dobrodružstvím.

Co teď? Byl jsem zcela odkázán na Fal Sivasí, a on mě zklamal. „Já ti nerozumím! Ty sám jsi mě přesvědčil, že doletět na Thurii ve tvé lodi bude jednoduchá věc. Jaké nebezpečí, kterému bychom se nedokázali ubránit, by nás tam mohlo očekávat? Na Thurii bychom byli opravdoví obři. Žádný tvor, který tam žije, by se nám nemohl postavit. Jediným dupnutím bychom dokázali vymáčkout život z těch největších zvířat, kterým mohla dát Thuria vzniknout.“

Dost jsem o téhle věci přemýšlel od chvíle, kdy se poprvé objevila možnost, že bych mohl podniknout cestu na Thurií. Nejsem vědec a mé hrubé výpočty jistě nebyly příliš přesné, avšak určité jsem se moc nemýlil. Věděl jsem, že průměr Thurie je asi sedm mil, takže její objem činí zhruba dvě procenta objemu Země. Srovnání se Zemí bude na tomto místě jistě srozumitelnější.

Odhadl jsem, že pokud jsou na Thurii lidské bytosti, a ty budou ve stejném poměru ke svému prostředí jako na Zemi, pak její obyvatelé jsou asi devět a půl palce vysokí a váží kolem čtyř až pěti liber. Pozemšťan přenesený na Thuriu by dokázal vyskočit více než dvě stě stop do výšky a s rozběhem přes sedm set stop do dálky. Silný člověk by pak mohl zvednout předmět, který by na Zemi vážil skoro čtyři a půl tuny. Proti takovému Titánovi by byli drobní obyvatelé Thurie zcela bezmocní – za předpokladu ovšem, že je Thuria obydlenná.

To všechno jsem teď vyložil Fal Sivasovi, ale ten jen netrpělivě potřásl hlavou. „Je tady něco, co nevíš,“ řekl. „Možná že to neví ani Gar Nal. Mezi Barsoomem a jeho měsíci je podivný vztah, který neexistuje mezi žádnými jinými tělesy ve sluneční soustavě. Ta domněnka byla vyslovena už jedním obskurním hvězdářem před tisíci lety a pak, jak se zdá, byla zapomenuta. Objevil jsem prastarý rukopis, který se mi dostal do ruky zcela náhodou. Je psán přímo autorem oné teorie a možná jsem ho získal jen já jediný.“

Jeho myšlenka mě však zaujala a posledních dvacet let jsem jí tu a tam věnoval nějaký čas – snažil jsem se ji sám a z vlastního zájmu vyvrátit, nebo dokázat. V průběhu těch roků jsem ji nezvratně potvrdil.“

„A o co se jedná?“

„Mezi Barsoomem a jeho oběžnicemi existuje zvláštní vztah, který jsem nazval vyrovnávání hmotností. Tak například si představme hmotu putující z Barsoomu na Thuriu. Když se blíží k onomu měsíci, mění se tato hmota tak, jak se mění poměr vlivu hmotností Barsoomu a oběžnice. Poměr oné hmoty k hmotě Barsoomu na povrchu Barsoomu bude tedy též jako poměr oné hmoty k hmotě Thurie na povrchu Thurie.“

Máš pravdu v tom, že by obyvatelé Thurie, pokud by nějakí existovali, byli v poměru k Thurii velcí asi jako ty vůči Barsoomu, to jest zhruba osm sofadů, ale je-li má teorie správná, a já nemám důvod o tom pochybovat, kdybys z Barsoomu na Thuriu cestoval ty, byl bys v okamžiku, kdy přistaneš na povrchu měsíce, i ty vysoký pouhých osm sofadů.“

„To je naprosto nesmyslné!“ zvolal jsem.

Vztekem zčervenal. „Nejsi nic jiného než nevzdělaný vrah,“ křičel. „Jak se odvažuješ pochybovat o Fal Sivasových vědomostech?“

Ale dost těch řečí, vrať se do svého bytu. Musím pokračovat ve své práci.“

„Já odlétám na Thurii,“ odpověděl jsem, „a jestli nepoletíš se mnou, vypravím se tam sám.“

Otočil se, aby se vrátil do své malé laboratoře, leč já vykročil za ním a držel se mu těsně v patách.

„Běž pryč,“ prohlásil se zlým výrazem, „drž se dál od mé pracovny, nebo tě dám zabít!“

V té chvíli se z místnosti za ním ozval zoufalý ženský hlas, který volal: „Vandore, Vandore, pomoc, zachraň mě!“

Fal Sivas na okamžik ztuhl a pak se pokusil vběhnout dovnitř a zavřít dveře, avšak byl jsem na něj příliš rychlý. Přiskočil jsem ke vchodu, odstrčil ho stranou a vstoupil do laboratoře.

Tam se mi naskytl příšerný pohled. Na mramorových deskách umístěných asi čtyři stopy nad podlahou bylo popruhy přivázáno několik žen, takže nemohly pohnout jediným údem, natož zvednout hlavu. Byly čtyři. Tři z nich měly odříznutou část lebky, ale byly stále při vědomí. Viděl jsem, jak se k nám otáčejí jejich zoufalé, vyděšené pohledy.

Obrátil jsem se k Fal Sivasovi. „Co to má znamenat?“ zvolal jsem. „Jaké pekelné věci to tady provádíš?“

„Okamžitě odejdi! Ven!“ ječel. „Jak se odvažuješ útočit na posvátný chrám vědy? Kdo jsi, ty pse, ty červe, abys zpochybňoval činy Fal Sivasovy, aby ses pletl do práce mozku, jehož velikost nejsi ani schopen pochopit? Ven! Ven! Nebo tě dám zabít!“

„A kdo mě asi zabije?“ zeptal jsem se ho. „Okamžitě zbav ty ubohé ženy jejich utrpení a pak s tebou budu dál hovořit.“

Tak obrovská byla jeho zuřivost či strach, že se třásl jako člověk v epileptickém záchvatu, a pak, dříve než jsem mu v tom stačil zabránit, otočil se a vyběhl z místnosti.

Věděl jsem, že běžel pro pomoc, že zanedlouho budu mít proti sobě všechny obyvatele jeho přízračného domu.

Mohl jsem ho pronásledovat, ale obával jsem se, aby se v laboratoři, zatímco budu pryč, něco nestalo. Proto jsem se obrátil k dívce na čtvrté desce. Byla to Zanda.

Rychle jsem přistoupil ze strany k mramorovému stolu. Na první pohled bylo jasné, že se zatím nestala obětí Fal Sivasových pokusů, a proto jsem vytáhl dýku a přeřezal popruhy, které ji věznily. Sklouzla

na zem a vrhla se mi kolem krku. „Vandore, Vandore,“ vykřikla, „teď musíme oba zemřít. Už jdou! Slyším je!“

PRONÁSLEDOVÁNÍ

Řinčení kovu o kov ohlašovalo příchod ozbrojených mužů. Kolik se jich blížilo, jsem nevěděl, ale stál jsem tady, zády u zdi, a mezi mnou a smrtí byl jen můj meč.

Zanda se vzdala veškeré naděje, avšak zůstávala klidná a neztrácela hlavu. V těch několika okamžicích jsem poznal, že je skutečně odvážná.

„Dej mi svou dýku, Vandore,“ požádala mě.

„Proč?“

„Zabijí tě, ale Fal Sivas nedostane ani mě, ani ty ostatní, aby je mohl dál mučit.“

„Ještě nejsem mrtev,“ připomenul jsem jí.

„Já se také nezabiju, dokud budeš naživu, ale ty tři už nemají žádnou naději. Modlí se za milosrdnou smrt. Dovol, abych je zbavila jejich trápení.“

Zamrkal jsem při té myšlence, leč uvědomil jsem si, že má pravdu, a podal jsem jí dýku. Byla to věc, kterou bych byl musel vykonat sám. Pro mě to ovšem představovalo čin mnohem těžší než postavit se s mečem v ruce skupině ozbrojených mužů a byl jsem vděčný, že byla ochotna zbavit mě té příšerné povinnosti.

Zanda stála za mnou. Neviděl jsem, co dělá, a také jsem se jí nikdy potom neptal.

Moji nepřátelé se zastavili ve vstupní hale. Slyšel jsem, jak se tam šeptem domlouvají. Pak se ozval Fal Sivas.

„Vyjděte ven a vzdejte se,“ křičel, „nebo půjdeme dovnitř a zabijeme vás.“

Neodpověděl jsem, stál jsem za dveřmi a čekal. Zanda se ke mně naklonila a řekla: „V protější stěně laboratoře jsou za velkým paravánem ukryté dveře. Jestli budeš čekat tady, pošle Fal Sivas své muže oklikou i dozadu, a pak na tebe zaútočí ze dvou stran.“

„Potom nebudeme čekat,“ prohlásil jsem a vykročil ke vchodu do vestibulu, kde jsme stále ještě slyšeli šepot našich protivníků. Zanda mi položila dlaň na paži. „Okamžik, Vandore,“ zastavila mě. „Zůstaň, kde jsi, tváří ke dveřím, a já půjdu a prudce je otevřu. Pak tě nebudou moci překvapit, jako kdybys tam šel sám.“

Dveře se otvíraly dovnitř, a až Zanda uvolní západku, ustoupí za

ně, takže jí poskytnou ochranu.

Popošla kupředu a uchopila opatrně kliku, zatímco já stál přímo proti vchodu, několik kroků od něho, a v ruce třímal připravený meč. Jakmile otevřela, zasvištěla otvorem v dlouhém oblouku lesklá čepel, a kdybych stál přímo za dveřmi, byla by mi pravděpodobně roztřela hlavu.

Mužem, který ji třímal, byl Hamas. Těsně za ním jsem zahlédl Phystala a dalšího ozbrojeného bojovníka a o kousek dál za nimi stál Fal Sivas.

Starý vynálezce teď vyrazil několik zuřivých výkřiků, kterými štvál své lidi proti mně. Drželi se však zpátky, protože dveřmi mohli projít jen po jednom a žádnému z nich se nezamlouvala představa, že on by byl ten první. I Hamas se stáhl, poté co se pokusil o onu první ránu, a teď se voláním připojil ke svému pánu a pobízel oba zbývající muže dovnitř.

„Kupředu, chlapi!“ křičel Hamas. „Jsme tři a on sám! Do toho, Phystale! Zabij toho calota!“

„Běž si dovnitř sám, Hamasi,“ procedil Phystal mezi zuby.

„Tak dovnitř! Na něj a zabijte ho!“ ječel Fal Sivas. „Na něj, vy zbabělci!“ Jenže nikdo se k tomu neměl. Stáli tam a jeden druhého navzájem pobízeli k útoku.

Mně se tohle zdržování ani trochu nelíbilo. Jednak jsem se nechtěl smířit s myšlenkou, že se neustále odkládá okamžik, kdy se vydám na pomoc své milované Dejah Thoris, a jednak každé další prodlení hrozilo nebezpečím, že může dorazit posila, která mě napadne zezadu. To znamenalo, že pokud se neodvažovali oni dovnitř, musím já za nimi ven.

A to jsem také udělal. Vrhл jsem se na ně tak rychle, že mezi nimi zavládl naprostý zmatek. Hamas a Phystal v zoufalém pokusu se mi vyhnout uskočili a vrazili do třetího muže za sebou. To byl jen otrok, leč odvážný chlapík – nejodvážnější z celé čtveřice, která proti mně stála. Odstrčil Hamase i Phystala hrubě stranou a vrhl se na mě s mečem v ruce.

Fal Sivas mu výkřiky dodával odvalu.

„Zabij ho, Wolaku!“ řval. „Zabij ho a dám ti svobodu!“

Takto povzbuzen na mě Wolak zaútočil s dvojnásobným úsilím. Bojoval jsem o život, ale on se bil za něco ještě vzácnějšího než život, a Hamas a Phystal se jako dva šakalové plížili kolem, mimo do-

sah mého meče, a čekali na příležitost, kdy by se na mě mohli vrhnout, aniž by to pro ně bylo nebezpečné.

„Přidám ti tolik zlata, kolik vážíš, Wolaku, když ho zabiješ,“ popykoval Fal Sivas.

Svoboda a bohatství! To mého protivníka teprve inspirovalo! Život, svoboda, jmění! Jaká královská odměna! Cíl, pro který opravdu stojí za to bojovat. Ale i já se bil o nesmírný poklad, o svou milovanou a nepřekonatelnou Dejah Thoris.

Prudkost otrokova útoku mě zatlačila o několik kroků dozadu, takže jsem stál přímo v rámu dveří. Ukázalo se, že je to dobrá strategická pozice, protože v tomto místě mě Hamas s Phystalem nemohli napadnout z boku.

Těsně za mnou stála Zanda a dodávala mi odvalu tichými slovy. Oceňoval jsem její snahu, i když jsem to nepotřeboval. Byl jsem rozhodnut ukončit boj co nejrychleji.

Čepel marťanského meče bývá nabroušena doslova jako břitva a hrot je jako jehla. Je obtížné udržet během souboje ostří v dokonalém stavu, slouží k tomu dost komplikovaná taktika, při níž musíte dbát, abyste protivníkovy útoky odráželi plochou meče, a chránili tak břit. Byl jsem zvláště pyšný na svou dovednost v tomto směru, snažil jsem se vždy ostří uchovat pro účel, k němuž bylo skutečně určeno. Právě teď jsem potřeboval dokonale nabroušenou zbraň, protože jsem se chystal provést jistý trik, který už jsem mnohokrát úspěšně použil.

Můj soupeř byl poměrně dobrý šermíř a měl výjimečně dobrou obranu, takže by za normálních podmínek dokázal prodlužovat zápas dosti dlouho. Tuhle hru jsem hrát nechtěl, potřeboval jsem celou záležitost ukončit co nejdříve.

Jako přípravu jsem ho začal pomalu zatlačovat zpět, pak jsem provedl výpad, jako bych mu útočil na obličej. Reagoval přesně tak, jak jsem očekával. Zcela podvědomě zaklonil hlavu, aby se vyhnul hrotu mého meče, a při tom zvedl bradu tak vysoko, že odhalil krk. Stále ještě ve výpadu jsem bleskovým pohybem zápěstí ťal zleva doprava. Hrot zbraně se pohnul prakticky jen o několik palců, ale dokonalý břit proťal muži hrdlo od ucha k uchu.

Nikdy nezapomenu ten výraz hrůzy v jeho očích, když se zapotácel zpět a svezl se k zemi.

Pak jsem svou pozornost obrátil k Hamasovi a Phystalovi.

Každý z nich čekal, že se ten druhý chopí cti zkřížit se mnou čepel jako první. Oba však ustupovali a podnikali jakési náznaky výpadů mým směrem – a já je rychle tlačil do rohu, když se do věci zamíchal Fal Sivas.

Zatím se spokojil jen s křikem, nadávkami na mou hlavu a rozkazy určenými jeho mužům. Nyní zvedl velkou vázu a hodil ji po mně. Čirou náhodou jsem ji zahlédl, v poslední chvíli uhnul, a nádoba se roztříštila o protější stěnu na tisíce kusů. Poté vzal další předmět a učinil s ním totéž. Tentokrát mě zasáhl do pravé ruky a Phystal mě málem bodl.

Když jsem uskočil, abych se vyhnul jeho útoku, vrhl po mně Fal Sivas jinou drobnější věc a koutkem oka jsem si všiml, že ji Zanda zachytila ve vzduchu.

Ani Phystal, ani Hamas nebyli dobří šermíři a v poctivém boji bych se jich snadno zbavil, ovšem nová Fal Sivasova taktika pro mě byla smrtelně nebezpečná. Kdybych se obrátil proti němu, oba zbývající muži by se na mě okamžitě vrhli a nepochyboval jsem, že by takové příležitosti dokonale využili!

Pokusil jsem se je zahnat na místo, kde by byli mezi mnou a Fal Sivasem. Tak by mě alespoň částečně chránili před starcovými střelami. Bohužel se to mnohem snáze říká, než provádí, když máte manévrovat v boji se dvěma muži v poměrně malém prostoru.

Bylo hrozně komplikované dělit pozornost mezi tři soupeře. Zahnal jsem Hamase zpět rychlým sekem, vrhl pohled k Fal Sivasovi a viděl jsem, že ho přesně v té chvíli jeden z předmětů, jimiž házel, zasáhl přímo mezi oči. Padl k zemi jako podřatý. Zanda mu oplátila jeho vlastní mincí.

Nedokázal jsem potlačit úsměv, když jsem nyní veškerý svůj zájem soustředil na Hamase a Phystala.

Vzápětí jsem je doslova zatlačil do kouta, a v té chvíli mě překvapil Hamas tím, že odhodil meč, padl na kolena a zvolal: „Ušetři mě, Vandore, ušetři! Nechtěl jsem na tebe útočit, Fal Sivas mě přinutil!“

To už zahodil svou zbraň i Phystal a roztřásl se jako osika. Byla to jedna z nejodpornějších ukázek zbabělosti, s jakou jsem se kdy setkal. Měl jsem sto chutí je oba zabít, ale nechtěl jsem si jejich hnusnou krví potřísnit meč.

„Zabij je,“ radila mi Zanda. „Nesmíš ani jednomu z nich věřit.“

Potrásal jsem hlavou. „Já nevraždím chladnokrevně bezbranné li-

di.“

„Jestli to neuděláš, zabrání nám v útěku,“ přemlouvala mě, „i kdybychom mohli uprchnout. V dolním patře jsou ovšem další, kteří nás zastaví.“

„Mám lepší plán, Zando,“ řekl jsem jí. Pevně jsem svázal Hamase i Phystala jejich vlastním řemením a pak jsem totéž provedl s Fal Sivasem, jelikož starý vynálezce nebyl mrtev, jen omráčen. Všem třem jsem také dal roubíky, aby nemohli křičet o pomoc.

Když bylo vše hotovo, řekl jsem Zandě, aby mě následovala, a vydal se přímo do hangáru, kde ležela na svých podpěrách loď.

„Proč jsme přišli sem?“ ptala se Zanda. „Měli bychom utéci z domu tak rychle, jak to jen jde – vezmeš mě přece s sebou, Vandore, že?“

„Jistěže ano,“ přikývl jsem, „a budovu opustíme velmi rychle. Pojd', možná že budu potřebovat pomoci s vraty.“ S těmi slovy jsem zamířil k obrovské bráně v čele hangáru. Byla však velmi dobře zavěšená a naolejovaná, takže když jsme odstranili závary, snadno jsme obě křídla odsunuli stranou.

Zanda se postavila na práh a vyhlédla ven. „Tudy utéci nemůžeme,“ hlásila mi. „Je to padesát stop nad zemí a není tady žebřík ani nic, po čem by se dalo sestoupit dolů.“

„Přesto unikneme těmito vraty,“ odpověděl jsem jí, pobaven jejími rozpaky. „Pojď ke mně a uvidíš.“

Vrátili jsme se k boku korábu a musím říci, že jsem si zdaleka nebyl tak jistý výsledkem, jak jsem předstíral. Soustředil jsem myšlenky na malou kovovou kouli ve špičce lodi, která obsahovala mechanický mozek.

Myslím, že při té chvilce čekání se mi téměř zastavilo srdce, leč vzápětí mě zalil pocit úlevy, protože dvířka se otevřela a k zemi se spustil žebřík.

Zanda všechno pozorovala očima rozšířenýma úžasem. „Kdo je uvnitř?“ zeptala se.

„Nikdo,“ odvětil jsem. „Ale teď rychle do lodi. Nemáme moc času.“

Měla viditelně strach, nicméně poslechla můj příkaz jako dobrý voják a já ji následoval po žebříku do kabiny. Poté jsem přikázal mozku, aby vytáhl žebřík a zavřel vchod, a ihned nato jsem se přesunul do řídicí kajuty. Zanda šla za mnou.

Tady jsem soustředil myšlenky na mechanický mozek, který mi teď visel jen kousek nad hlavou. Přestože zatím všechno fungovalo, jak mělo, stále ještě jsem nedokázal uvěřit, že to, co dělám, je skutečnost. Zdálo se nemožné, aby tahle bezduchá věc pozvedla loď z jejích podpěr a provedla ji bezpečně vraty ven, ale sotva jsem tuhle myšlenku začal v duchu formulovat, koráb se tiše a hladce zvedl a zamířil k temnému otvoru ve zdi hangáru.

Když jsme vypluli nad noční město, vrhla se mi Zanda kolem krku. „Ach, Vandore, Vandore!“ volala. „Zachránil jsi mě ze spárů toho příšerného netvora! Jsem svobodná! Jsem zase volná!“ Křičela téměř hystericky. „Víš, Vandore, teď patřím tobě. Budu navěky tvou otrokyni. Nalož se mnou dle vlastní vůle.“

Viděl jsem, že je silně rozrušená.

„Jsi ještě rozčilená, Zando,“ konejšil jsem ji. „Nedlužíš mi nic. Jsi svobodná žena. Nemusíš být mou otrokyni, ani otrokyni nikoho jiného.“

„Chci být tvou otrokyni, Vandore,“ řekla a pak dodala skoro šepetem, „protože tě miluji.“

Jemně jsem jí stáhl ruce ze svého krku. „Nevíš, co říkáš, Zando,“ zavrtěl jsem hlavou. „Dala ses unést vděčností. Nesmíš mě milovat. Mé srdce patří někomu jinému, a je tady ještě další důvod, proč mě nemůžeš milovat – důvod, který se dříve či později dozvíš, a pak si budeš přát, abys byla raději nemá, než se mi přiznala, že mě miluješ.“

Myslel jsem na její nenávist k Johnu Carterovi a její touhu ho usmrtit.

„Nevím, co tím míníš,“ odpověděla, „ale jestli mi zakazuješ, abych tě milovala, pokusím se tě poslechnout, protože ať říkáš cokoliv, jsem tvou otrokyni. Dlužím ti svůj život a budu navždy tvou služebnicí.“

„O tom si promluvíme později,“ povzdechl jsem si. „Teď ti však musím něco říci. Až mě vyslechněš, budeš si možná přát, abych tě byl nechal ve Fal Sivasově domě.“

Stáhla obočí a tázavě se na mě zadívala. „Další záhada?“ zeptala se. „Znovu ke mně mluvíš v hádankách.“

„Vydáváme se s touhle lodí na dlouhou a nebezpečnou cestu, Zando. Musím tě vzít s sebou, protože nemohu riskovat, že bych přistál v Zodanze, a sama víš, že kdybych tě vysadil někde dál za městem,

podepsal bych tím tvůj rozsudek smrti.“

„Nechci, abys mě vysadil v Zodanze ani za ní,“ odvětila. „Chci tě následovat, kamkoliv půjdeš. Může nastat den, kdy mě budeš potřebovat, Vandore, a pak budeš rád, že mě máš po boku.“

„Víš, kam máme namířeno, Zando?“

„Ne,“ potřásla hlavou, „a je mi to jedno. Pro mě v tom není žádný rozdíl, i kdybys letěl třeba na Thurii.“

Při těch slovech jsem se usmál a obrátil svou pozornost k mechanickému mozku. Prikázal jsem mu, aby nás dovedl na místo, kde měl čekat Jat Or – a v tom okamžiku jsem někde nad námi zaslechl kvílivý signál hlídkového člunu.

SMĚR THURIA

Když jsem si uvědomoval možnost, že by naše loď mohla být objevena strážním člunem, doufal jsem, že unikneme z města bez odhalení. Věděl jsem, že pokud neuposlechneme jejich výzvy, zahájí palbu a stačí jediný zásah, aby byl konec všem mým plánům na dosažení Thurie a záchranu Dejah Thoris. I když by mi výzbroj, jíž jsem disponoval a kterou mi Fal Sivas podrobně popsal, dávala v utkání s křižníkem rozhodnou přesilu, váhal jsem postavit se hlídce a bojovat z obavy, aby nějaký z náhodných výstřelů nepoškodil náš koráb.

Fal Sivas se vychloubal nesmírnou rychlostí své lodi, dosahovanou díky mechanickému mozku, a já se rozhodl, že jakkoliv nenávidím útěk před nepřítelem, bude to nyní prostředek nejjistější.

Zanda tiskla obličej k jednomu z početných okének v trupu. Kvílení sirény hlídkového letounu bylo už téměř nepřetržité – tísnivý, hrozivý zvuk, který prorážel noční vzduch jako čepel dýky.

„Dohánějí nás, Vandore,“ hlásila mi Zanda, „a signalizují dalším hlídkám o pomoc.“

„Pravděpodobně už si všimli podivného tvaru naší lodi – a probudili jsme nejen jejich zvědavost, ale i podezření.“

„Co budeš dělat?“

„Podrobíme motor Fal Sivasova vynálezu zkoušce,“ odpověděl jsem.

Zvedl jsem pohled ke kovové kouli nad svou hlavou. „Zrychli! Leť co nejrychleji. Unikni ostatním lodím!“ To byly mentální pokyny, které jsem vysílal k mechanickému mozku. Pak jsem čekal.

Téměř vzápětí, sotva jsem zformuloval základní myšlenku, prozradily mi zvýšené otáčky téměř nehlučného motoru, že můj příkaz byl přijat.

„Už nás nedohánějí,“ hlásila Zanda vzrušeně. „Skočili jsme kupředu – unikáme jim!“

K uším mi dolehlo vzdálené staccato výstřelů. Hlídkový člun zahájil palbu a téměř současně jsme zaslechli ječení dalších sirén, které nám oznamovaly, že se blíží posily.

Prudký sykot řídkého barsoomského vzduchu kolem boků korábu potvrzoval naši obrovskou rychlost. Město nám rychle mizelo za zády. Světla pátracích reflektorů nepřátelských křižníků se změnila v

jasné pruhy na noční obloze daleko za námi.

Nevím, jak rychle jsme letěli, ale odhaduji, že to bylo nejméně 1350 haadů za hodinu.

Uháněli jsme nízko nade dnem vyschlého moře, které se rozkládá západně od Zodangy, a pak, snad během pěti minut – rozhodně to nebylo více – jsem uviděl v dáli před námi malý člun, který se nehybně vznášel ve vzduchu.

Bylo mi jasné, že je to letoun, na němž mě očekává Jat Or, a já přikázal lodnímu mozku, aby k němu opatrně přirazil a zastavil. Reakce lodi na každou mou myšlenku byla neuvěřitelná, a jakmile jsme stanuli těsně vedle paluby Jat Orova plavidla a zdánlivě neviditelná ruka otevřela dvířka v boku našeho korábu, zažil jsem pocit tísnivé hrůzy, jako bych byl v moci jakéhosi bezduchého Frankensteina, a to bez ohledu na to, že stroj přesně poslouchal mé vlastní myšlenky. Na úzké plošině malého člunu stál Jat Or a v úžasu si prohlížel podivné plavidlo, které měl před sebou.

„Kdybych byl něco takového nečekal,“ prohlásil, „byl bych už touhle dobou na útěku k Heliu. Je to děsivě vyhlížející věc – ta přední okna jí dodávají vzhled příšerného netvora a člověk má pocit, že je to obluda z jiného světa.“

„Až budeš nějakou chvíli na palubě, zjistíš, že ten pocit ještě zesílí. Je v mnoha směrech něčím z jiného světa.“

„Chceš, abych nastoupil?“

„Ano,“ přikývl jsem, „jen co se zbavíme našeho letounu.“

„Co s ním chceš udělat?“

„Nastav jeho směrový kompas na Helium a pusť napůl motory. Až se dá do pohybu, přirazíme a vezmeme tě na palubu. Jeden z hlídkových člunů v Heliu ho jistě najde a vrátí do mého hangáru.“

Zařídil se podle mých rozkazu, a sotva se malý stroj rozletěl, přiblížil jsem se k jeho boku. Chvilku nato už Jat Or vstoupil na palubu Fal Sivasovy lodi.

„Pohodlné,“ bručel spokojeně. „Ten starý dědek musel být pěkný požitkář.“

„Věřil na pohodlí,“ přitakal jsem, „ale láska k luxusu ho zavedla tak daleko, že změkkl a nakonec měl strach cestovat na palubě svého vlastního vynálezu, když jej dokončil.“

Jat Or se obrátil, aby si prohlédl kabinu, a jeho oči náhodou padly na dvířka v boku lodi právě ve chvíli, kdy jsem jim v duchu přikázal,

aby se zavřela.

„U jména mého prvního předka, kdo zavřel ta dvířka?“ zvolal užasle. „Nikoho nevidím a ty ses od chvíle, kdy jsem přišel na palubu, ani nepohnul, ani ničeho nedotkl!“

„Pojď se mnou dopředu, do řídicí kajuty,“ zval jsem ho, „a uvidíš celou posádku tohoto plavidla, uzavřenou v kovové kouli ne o mnoho větší než tvá pěst.“

Jakmile jsme vešli do příďové kabiny, spatřil Jat Or poprvé Zandu. Viděl jsem, že se mu v očích zračí překvapení.

„To je Zanda, Jat Ore,“ představil jsem mu ji. „Když jsem ho dnes večer vyrušil, chystal se jí právě Fal Sivas v zájmu vědy uříznout kus lebky. Ta ubohá dívka byla nucena vybrat si menší ze dvou zel – a proto je se mnou.“

„Tohle prohlášení je poněkud nepřesné,“ protestovala Zanda. „I kdyby můj život nebyl ohrožen a byla bych obklopena bezpečím a luxusem, i tehdy bych volila cestu po Vandorově boku, třeba až na konec vesmíru.“

„Tak vidíš, Jat Ore,“ poznamenal jsem s úsměvem, „ta mladá dáma mě ještě zdaleka nestačila pořádně poznat, leč až se tak stane, velmi pravděpodobně změní názor.“

„Nikdy,“ odpověděla Zanda.

„Jen počkej a uvidíš,“ varoval jsem ji.

Při cestě z Helia do Zodangy jsem vysvětlil Jat Orovi úžasný vynález, který Fal Sivas nazval mechanickým mozkem, a teď jsem pozoroval, jak oči mladého padwara kloužou kajutou a hledají to neskutčné zařízení.

„Tamhle je,“ řekl jsem a ukázal na kovovou kouli nevysoko nad jeho hlavou.

„A tahle malá věčička pohání loď a ovládá její dvířka?“ nevěřil.

„Loď pohánějí motory, Jat Ore,“ pravil jsem, „a jiný motorek otevírá a zavírá vstupní otvor a další konají mnoho ostatních nezbytných činností na palubě. Mechanický mozek je jen vypíná a zapíná, stejně jako to děláme my svými rukama.“

„Ta věc myslí?“ pokračoval v dotazech.

„Do jisté míry a v určitém rozsahu pracuje naprosto stejně jako lidský mozek, jediný rozdíl je v tom, že nedokáže vytvořit myšlenku vlastní.“

Padwar stál a několik minut na mozek mlčky upíral pohled. „Mám

z něj podivný pocit,“ prohlásil nakonec. „Zvláštní dojem, jako bych byl pod vlivem jakéhosi všemocného tvora, který ovšem neumí myslet.“

„Já mám velmi podobný pocit,“ připustil jsem. „A nedokážu nepřemýšlet o tom, co by ta věc mohla udělat, kdyby uvažovat uměla.“

„I já se bojím na to jen pomyslet,“ ozvala se Zanda. „Zvláště jestli do ní Fal Sivas vložil byt' i jen část sobecké bezohlednosti svého vlastního já.“

„Je to jeho výtvor,“ upozornil jsem ji.

„Pak jen všichni doufejme, že nikdy nestvoří jedinou samostatnou myšlenku.“

„To je samozřejmě nemožné,“ uklidňoval nás všechny Jat Or.

„Já o tom nic nevím,“ odpověděla Zanda, „ale Fal Sivas měl něco takového v úmyslu. Jsem si jistá, že to byl jeho cíl. Jestli se mu však podařilo vložit do té věci schopnost tvořit původní myšlenky, to už nevím. Vím jen, že doufal, že se mu ten zázrak nakonec podaří, a že se navíc pokoušel vybavit onu strašlivou věc lidskou řečí.“

„Proč o ní říkáš, že je strašlivá?“ zeptal se Jat Or.

„Protože je nelidská a nepřirozená,“ odvětila dívka. „Z Fal Siva-sova mozku nemohlo vzejít nic dobrého. Ta věc, kterou máme před sebou, je výplodem nenávisti, touhy po pomstě a bohatství, a byla také vytvořena proto, aby tyhle jeho tužby ukojila. Není v ní jediná vznešená nebo velká myšlenka, a tudíž v ní také žádná podobná nemůže vzniknout. Uvažovala by jako její stvořitel.“

„Ale náš cíl je ušlechtilý a čestný,“ připomněl jsem jí, „a jestli nám poslouží v naplnění našich nadějí, bude konat dobro.“

„Stejně se jí bojím,“ odpověděla Zanda. „Nenávidím ji, protože mi připomíná Fat Sivase.“

„Já doufám, že nepřemýšlí o tom, co tady říkáme,“ poznamenal Jat Or.

Zanda si přitiskla ruku na rty a v očích se jí objevil výraz hrůzy. „Na to jsem nepomyslela,“ zašeptala. „Možná už v téhle chvíli plánuje pomstu.“

Musel jsem se jejímu strachu zasmát. „Jestli se nám něco stane díky tomu mechanickému mozku, Zando, můžeš celou vinu hodit na mě, jelikož by to musela být moje mysl, která by mu to přikázala, alespoň v době, pokud podléhá mému vlivu.“

„Doufám, že máš pravdu,“ přikývla pomalu, „a že nás tedy donese

bezpečně, kamkoliv máš namířeno.“

„Předpokládejme, že se dostaneme na Thurií živí,“ začal Jat Or z jiného konce. „Víš, hodně jsem o tom přemýšlel. Od chvíle, kdy jsi řekl, že naším cílem bude Thuria, zaměstnávalo to mou mysl a moc by mě zajímalo, co si na té malé oběžnici počneme? Budeme na tu drobnou kouli hrozně velcí a všechno, co tam najdeme, bude miniaturní.“

„Možná že nebudeme,“ pokrčil jsem rameny a přdestřel jsem svým společníkům Fat Sivasovu teorii o změně hmot.

„To zní jako naprostý nesmysl,“ ušklíbl se Jat Or.

Kývl jsem hlavou. „Mně to tak také připadalo,“ připustil jsem, „ale bez ohledu na to, jak nás odpuzuje Fat Sivasova povaha, jedna věc je jistá, totiž že má skvělý vědecký mozek, a já si raději nechám své odsudky pro sebe, dokud nepřistaneme na povrchu Thurie.“

„Je dobře,“ uvažoval nahlas Jat Or, „že bez ohledu na podmínky, jaké tam vládnou, princeznini únosci proti nám nebudou v žádné výhodě, jestli je tam najdeme.“

„Pochybuješ o tom, že je tam najdeme?“

„Je to všechno jen věc domněnek,“ zabručel. „Ale i tak se zdá téměř nemožné, aby dva vynálezci, kteří spolu nemají nic společného, vymysleli a vyrobili v téže době dvě stejné lodi schopné překonat vakuum mezi Marsem a Thurií, a to ještě díky mechanickému mozku.“

„Jenže pokud já vím,“ odpověděl jsem, „Gar Nalova loď není řízena mechanickým mozkiem. Fat Sivas nevěřil, že se Gar Nalovi podařilo vytvořit podobný mozek, byl dokonce přesvědčen, že jeho soupeři nepřišlo ani na mysl zabývat se něčím takovým, a proto můžeme předpokládat, že Gar Nalův koráb je ovládán jinak. Nejspíše jej řídí Gar Nal sám, nebo alespoň s pomocí lidských končetin a smyslu.“

„Která z těch lodí má větší naději dostat se na Thurií?“ chtěl vědět mladík.

„Podle Fat Sivase,“ odvětil jsem, „o tom není v našem případě nejmenších pochyb. Jeho mechanický mozek nedělá žádné chyby.“

„Pokud ovšem jeho teorii přijmeme,“ podíval se na mě Jat Or, „pak musíme připustit i možnost, že Gar Nalův mozek ve své lidské nedokonalosti mohl ve výpočtech nějaké chyby udělat.“

„Co tím chceš říci?“ zeptal jsem se ho.

„Prostě mě teď napadlo, co kdyby Gar Nal kvůli nějakému omylu ve výpočtech vůbec nedorazil na Thurii, což se nám, jejichž loď řídí bezduchá hmota, jistě podaří.“

„To mě nenapadlo,“ zamračil jsem se. „Byl jsem posedlý myšlenkou, že Gar Nat a Ur Jan vezou svou oběť na Thurii, a nikdy jsem neuvažoval o možnosti, že se tam nedostanou.“

Tahle nová idea mě tísnila, neboť jsem si teprve nyní uvědomil, jak beznadějně je mé snažení. Co když přiletíme na Thurii jen proto, abychom zjistili, že Dejah Thoris tam není? Kde v těch nekonečných dálavách vesmíru bych ji pak hledal? Zanedlouho jsem však podobné starosti vypudil z hlavy, protože pesimistické úvahy jsou destruktivní silou, a já se je snažil vyřadit ze své životní filosofie.

Zanda se na mě zaraženě dívala. „Takže my skutečně letíme na Thurii?“ zeptala se. „Nechápu, proč by měl někdo cestovat na Thurii, ale jestli tam máš namířeno ty, letím s tebou. Kdy vyrazíme, Vandrore?“

„Už jsme na cestě,“ odpověděl jsem. „V okamžiku, kdy Jat Or přestoupil na naši palubu, jsem mozku přikázal, aby plnou rychlostí zamířil k Thurii.“

NA THURII

Později, když jsme se hnali ledovými, temnými pustinami vesmíru, naléhal jsem na Zandu a Jat Ora, aby si lehli a odpočinuli.

Ačkoliv jsme neměli ani hedvábí, ani kožešiny, nestrádali jsme, protože teplota v kajutě byla příjemná. Když jsme opouštěli povrch Barsoomu, přikázal jsem mozku, aby průběžně řídil teplotu stejně jako přívod kyslíku.

V kabině byla úzká, ale dosti pohodlná lehátka a množství měkkých polštářů, takže nikdo z nás nemusel během cesty trpět nedostatkem pohodlí.

Opustili jsme Barsoom přibližně v polovině osmé zody, to znamená asi o půlnoci pozemského času, a hrubým výpočtem odvozeným ze vzdálenosti a rychlosti lodi jsem předpokládal, že na Thurii dorazíme někdy v poledne následujícího dne.

Jat Or chtěl celou tu dobu zůstat vzhůru, avšak já trval na tom, že se musí alespoň trochu vyspat. Když jsem mu slíbil, že ho po pěti hodinách vzbudím, uložil se konečně k odpočinku.

Zatímco moji dva společníci spali, prohlédl jsem pečlivě vnitřek lodi, a to mnohem pozorněji, než jsem to mohl udělat, když mě Fal Sivas prováděl.

Zjistil jsem, že je dobře vybavena potravinami, a v bedně ve skladšti jsem našel i spací hedvábí a kožešiny, ovšem mě pochopitelně ze všeho nejvíc zajímaly zbraně. Byly tam dlouhé meče, krátké meče i dýky, právě tak jako několik skvělých barsoomských rádiových pušek a pistolí a dostatečná zásoba střeliva pro jedny i druhé.

Jak se zdálo, nezapomněl Fal Sivas na nic, a přesto by všechna jeho péče, starosti i důkladnost nebyly k ničemu, kdybych mu loď neukradl. Jeho vlastní zbabělost by mu zabránila, aby ji sám použil.

A bylo jasné, že by nikdy nedovolil, aby ji využil někdo jiný, i kdyby věřil, že koráb dokáže ovládnout kromě něho ještě mozek někoho jiného. A to on samozřejmě nepřipustil.

Když jsem dokončil prohlídku, vrátil jsem se do řídicí kabiny a vyhlédl jedním z velkých oken. Kolem nás se prostírala nekonečná černá hlubina, posetá myriádami chladných a třpytících se bodů – zářících hvězd. Jak odlišné hvězdy vypadaly, když se člověk vymanil z atmosféry planety!

Pátral jsem zrakem po Thurii. Nebyla v dohledu. Ten objev mě poněkud šokoval. Cožpak mechanický mozek zklamal? Unášel nás snad, zatímco jsem prohlížel loď, do některého z neznámých, pustých koutů vesmíru?

Nemám sklony ztrácet hlavu a propadat hysterii, když se přihodí něco neočekávaného, a pokud není třeba okamžitě reagovat, nedělám unáhlená rozhodnutí. Mám sklony si věci spíše promyslet, a tak jsem si sedl na lavici v řídicí kajutě a začal rozebírat celý problém.

V té chvíli se v místnosti objevil Jat Or. „Jak dlouho jsem spal?“ zeptal se.

„Ne dlouho,“ odpověděl jsem. „Udělal bys nejlépe, kdyby ses vrátil a pokračoval v odpočinku.“

„Nejsem ospalý,“ zavrtěl hlavou. „Abych se přiznal, je velmi těžké usínat, když je člověk uprostřed tak napínavého dobrodružství. Jen si představ, můj princí...“

„Vandore,“ opravil jsem ho.

„Občas zapomenu,“ přikývl, „ale chtěl jsem říci, aby sis představil, co se nám všechno nabízí, uvědom si ty nesmírné možnosti, které se před námi otevírají, uvaž tu situaci!“

„Přemýšlel jsem o tom,“ odvětil jsem poněkud zachmuřeně. „Během několika hodin budeme na místě, kde nikdy nestanula noha obyvatele Barsoomu – na Thurii.“

„Nejsem si tím tak docela jist,“ pokrčil jsem rameny.

„Jak to?“ nechápal.

„Běž a podívej se kupředu. Vidiš někde Thurii?“

Vyhlédl jedním z velkých průzorů a pak přešel ke druhému. „Ne, Thurii nikde nevidím,“ oznámil mi.

„Ani já ne,“ přikývl jsem. „Uvědomuješ si, co to může znamenat?“

Na okamžik jako by zkameněl. „Chceš říct, že nemíříme k Thurii, že mozek selhal?“

„Já nevím,“ odpověděl jsem po pravdě. „Jak daleko je z Barsoomu na Thurii?“

„Něco přes 15 700 haadů,“ odvětil jsem. „Odhadl jsem, že naše cesta by měla skončit zhruba během pěti zod.“

Přesně v té chvíli se Thuria vyhoupla nad obzor po naší pravici a Jat Orovi se vydral ze rtů výkřik úlevy. „Mám to!“ zvolal.

„Co?“ nechápal jsem.

„Tvůj mechanický mozek funguje lépe než ty naše,“ odpověděl. „Během deseti zod barsoomského dne Thuria oběhne kolem naší planety třikrát, takže zatímco jsme se blížili k její dráze, obkroužila Barsoom jedenapůlkrát.“

„A ty si myslíš, že si to mechanický mozek uvědomil?“

„Určitě,“ přikývl, „a načasoval náš let tak, abychom se s Thurií setkali.“

Přetřel jsem si rukou čelo. „To ovšem vyvolává další otázku, která mě předtím nenapadla.“

„Kterou?“

„Rychlost naší lodi je zhruba 3250 haadů za zodu, zatímco Thuria putuje rychlostí přes 41 250 haadů za stejný čas.“

Jat Or tiše hvízdal. „To znamená více než dvanáctapůlkrát rychleji než my,“ zvolal. „Jak, u jména našich prvních předků, ji dohoníme?“

Bezradně jsem pokrčil rameny. „Myslím, že to budeme muset nechat na mozkou,“ řekl jsem.

„Doufám jen, že nás nepostaví přímo do cesty té ničící hmotě,“ zauvažoval Jat Or.

„Jak bys přistál ty, kdybys řídil loď sám?“

„Museli bychom vzít v úvahu přitažlivost Thurie,“ pravil.

„To je ono,“ odpověděl jsem. „Jakmile se dostaneme do oblasti jejího vlivu, potáhne nás stejnou rychlostí, jakou sama letí, a pak přistaneme zcela hladce.“

Jat Or vyhlížel k obrovské zářící kouli Thurie po naší pravici. „Vypadá úžasně. Zdá se skoro nemožné, že k ní máme natolik blízko, abychom ji viděli takhle velikou.“

„Nezapomínej, že čím více se k ní přibližujeme, tím jsme menší – bereme na sebe rozměry v poměru k její velikosti. Až dosáhneme povrchu, pokud se nám to podaří, bude nám připadat stejně velká jako Barsoom, když stojíme na jeho tváři.“

„To všechno mi připadá jako šílený sen,“ vrtěl hlavou.

„Plně s tebou souhlasím,“ pravil jsem. „Ale musíš připustit, že to je velice zajímavý sen.“

Hnali jsme se vesmírem, Thuria proletěla pod naší přídí a zanedlouho zmizela za východním okrajem planety, která teď ležela tak hluboko pod námi. Bylo jasné, že po další otáčce už budeme v její sféře vlivu. Pak, a ne dříve, budeme vědět, jak dopadne tahle část našeho dobrodružství.

Trval jsem na tom, aby se Jat Or vrátil do kabiny a několik hodin se prospal, protože nikdo z nás nevěděl, co nás v nejbližší budoucnosti očekává a jaké nároky budou kladeny na naši sílu a vytrvalost, jak tělesnou, tak duševní.

Později jsem Jat Ora probudil a sám se uložil k odpočinku. Celou tu dobu Zanda klidně oddechovala a nevzbudila se ani poté, co jsem vstal a odebral se do řídicí kajuty.

Jat Or seděl s tváří přitisknutou k pravému oknu. Neohlédl se, ale bylo jasné, že mě slyšel přicházet.

„Blíží se,“ oznámil mi napjatým šepem. „Issus! Jak úžasný a inspirující pohled!“

Přistoupil jsem k němu a podíval se mu přes rameno. Před očima se mi objevil obrovský svět, jeden okraj osvětlený sluncem v pozadí. Na okamžik jsem měl dojem, že jsem zahlédl obrysy hor a údolí, světlejší plochy, které mohly být pouštěmi nebo dny vyschlých moří, a tmavé, nepravidelné obrazce, jež snad byly pralesy. Nový svět! Svět, který nenavštívil jediný pozemšťan, jediný Barsoomian.

Byl bych nesmírně napjatý v očekávání a při představě všech dobrodružství, která mě tam očekávají, kdybych nebyl plný strachu o osud své princezny. Přestože mě myšlenky na ni zcela ovládaly, nedokázaly z mé hlavy úplně vytlačit smysl pro tajemství a záhady, který ve mně pohled na onen nový svět vyvolával.

V té chvíli se k nám připojila i Zanda, a když před sebou spatřila obrovský kotouč Thurie, vzrušeně vykřikla. „Jsme už hrozně blízko!“

Přikývl jsem. „Zanedlouho budeme znát náš osud,“ oslovil jsem ji. „Nebojíš se?“

„Dokud jsi se mnou, tak se nebojím.“ odpověděla prostě.

Po několika minutách jsem si uvědomil, že jsme změnili kurs. Ted' ležela Thuria přímo pod námi, namísto před přídí korábu. Byli jsme v oblasti jejího vlivu a vlekla nás s sebou vesmírem. Pak jsme začali ve spirále klesat – mozek pracoval dokonale.

„Nelíbí se mi představa, že bychom měli přistát na cizím světě v noci,“ obrátil se ke mně Jat Or.

„Ani mně to nepřipadá jako nejlepší řešení,“ souhlasil jsem. „Myslím, že bude lepší, když vyčkáme do rána.“

Požádal jsem mozek, aby sestoupil s lodí do výšky dvě stě haadů nad povrch oběžnice a pomalu plul k nadcházejícímu ránu.

„Myslím, že než se rozední, mohli bychom se najíst,“ navrhl jsem.

„Jsou na palubě nějaké potraviny, můj pane?“ ptala se Zanda.

„Jistě,“ odpověděl jsem. „Najdeš je vzadu, ve skladu za kabinou.“

„Připravím jídlo a donesu ho do kabiny, pane.“

Když odcházela z řídicí kajuty, sledoval ji Jat Or očima. „Nevypadá jako otrokyně,“ poznamenal, „a přece tě oslovuje, jako kdyby byla tvou služebnicí.“

„Řekl jsem jí, že není mou otrokyní,“ vysvětloval jsem mu, „ale ona na zachování toho vztahu trvá. Byla vězněna ve Fal Sivasově domě a byla mi přidělena jako služka. Ve skutečnosti je dcerou nižšího šlechtice – dobře vychovaná, chytrá a kultivovaná dívka.“

„A neobyčejně krásná,“ přikývl. „Myslím, že tě miluje, můj prince.“

„Pravděpodobně se domnívá, že je to láska,“ zavrtěl jsem hlavou, „ale je to pouze vděčnost. Kdyby věděla, kdo jsem, změnila by se její láska v nenávist. Přisahala, že zabije Johna Cartera.“

„Ale proč?“

„Protože kdysi dobyl Zodangu a všechno její neštěstí a utrpení začalo s pádem města. Její otec byl zabit. Její matka se pak ze žalu vydala na poslední cestu do náruče Issu. Jak vidíš, má dost důvodů, proč nenávidět Johna Cartera, přesněji řečeno ona si to alespoň myslí.“

Zanedlouho nás Zanda zavolala do kajuty, kde prostřela na rozkládacím stole k jídlu.

Stála připravená nás obsloužit, nicméně já trval na tom, aby si sedla a najedla se s námi.

„Nehodí se, aby otrokyně seděla se svým pánem u stolu,“ odpověděla.

„Znovu ti, Zando, opakuji, že nejsi mou otrokyní. Jestli budeš na tomhle nesmyslném nápadu trvat, pak tě budu muset někomu dát. Možná tě věnuji Jat Orovi. Jak by se ti to líbilo?“

Podívala se na urostlého a hezkého mladého padwara, který seděl proti ní. „Možná by to byl dobrý pán, ale já nebudu otrokyní nikoho jiného než Vandora.“

„Ale jak by ses mohla bránit tomu, kdybych tě Jat Orovi dal? Co bys dělala?“

„Zabila bych buď Jat Ora, nebo sebe,“ odvětila.

Zasmál jsem se a pohladil ji po ruce. „Nedaroval bych tě, i kdybych mohl.“

„Kdybys mohl?“ podivila se. „Proč bys nemohl?“

„Protože nemohu darovat svobodnou ženu. Už jednou jsem ti řekl, že jsi volná, a teď ti to říkám znovu v přítomnosti svědka. Znáš barsoomské zvyky, Zando. Teď jsi svobodná, ať se ti to líbí, nebo ne.“

„Já nechci být svobodná,“ zavrtěla hlavou, „ale je-li to tvá vůle, Vandore, budiž.“ Chvilí mlčela a pak se na mě podívala. „Když ale nejsem tvoje otrokyně, co vlastně jsem?“

„Právě v tomhle okamžiku jsi náš společník, dobrodruh,“ odpověděl jsem jí. „Máš stejná práva i povinnosti jako my, nárok na stejný díl radosti, smutku a čehokoliv, co máme před sebou.“

„Bojím se, abych vám nebyla spíš překážkou než pomocí,“ zasmušila se, „ale samozřejmě vám mohu vařit a dělat všechno, co bude potřeba. Umím veškeré práce, které ženy běžně vykonávají.“

„Pak nám rozhodně pomůžeš a nebudeš pro nás přítěží,“ usmál jsem se. „A abych se ujistil, že se nám někam neztratíš, určuji Jat Ora tvým ochráncem. Bude zodpovídat za tvou bezpečnost.“

Viděl jsem, že to Jat Ora velmi potěšilo, ale u Zandy už mi to tak nepřipadalo. Vypadala poněkud ublíženě, nicméně vzápětí obdařila mladého padwara zářivým úsměvem, jako kdyby uhodla, že na ní poznal její zklamání, a nechtěla ho ranit.

Jak jsme prolétali nízko nad Thurií, viděl jsem pod námi pralesy a klikaté lesklé linie, které jsem považoval za potoky a řeky. Na obzoru se tyčily hory. Zdálo se, že je to překrásný a zajímavý svět.

Co se týče vody, nebyl jsem si jistý, protože se všeobecně předpokládá, že na Barsoomu a jeho oběžnicích není prakticky žádná vlhkost. Na druhou stranu víme, že i vědci se nezdárá mýlí.

Začínal jsem být netrpělivý. Zdálo se mi, že se rána nikdy nedočkám, leč nakonec nebe nad vrcholky hor zružovělo a pomalu se před námi začaly objevovat podrobnosti onoho podivného světa, podobně jako se fotografický snímek ve vývojce vynořuje na bílém papíře.

Dívali jsme se do hustě zalesněného údolí, za kterým se táhl řetěz nízkých pahorků, podhůří pokryté bujnou vegetací, jež v dáli plynule přecházelo ve vyšší hory.

Barvy byly stejné jako na Barsoomu – šarlatová tráva, úžasné, podivně zbarvené stromy, ale nikde jsme zatím nezahledli jediný ná-

znak toho, že by tady byl nějaký život.

„Musí tady být život,“ prohlásila Zanda, když Jat Or komentoval tuto skutečnost. „V té hojnosti a kráse prostě musí být živé oči, které by je obdivovaly.“

„Přistaneme?“ otázal se Jat Or.

„Přiletěli jsme sem najít Gar Nalovu loď, a to se také pokusíme udělat ze všeho nejdřív,“ pravil jsem.

„To ovšem bude jako hledat drobnou perlu v suchém mechu na dně vyschlého moře,“ řekl Jat Or, který neodvracel oči od krajiny pod námi.

Přikývl jsem. „Obávám se, že máš pravdu, ale přesně to je důvod, proč jsme tady, a zároveň jediný cíl naší cesty.“

„Podívejte!“ zvolala v tom okamžiku Zanda. „Co je to tamhle – vpředu?“

NEVIDITELNÍ NEPŘÁTELÉ

Upřeli jsme pohled směrem, kterým ukazovala, a viděli něco, co vypadalo jako velká budova na břehu řeky. Stála uprostřed lesní mýtiny, a jak světlo vycházejícího slunce dopadalo na její věže, odrážely ho v mnohobarevných paprscích.

Jedna část budovy ústila do prostoru, který vypadal jako dvůr obehnaný vysokou zdí, a právě předmět, který ležel na onom nádvoří, vzbudil naši pozornost a mnohem větší vzrušení než stavba sama.

„Co myslíš, že to je, Zando?“ zeptal jsem se dívky, neboť ona první zpozorovala objekt našeho zájmu.

„Myslím, že je to Gar Nalova loď,“ odpověděla bez zaváhání.

„Proč si to myslíš?“ chtěl vědět Jat Or.

„Protože se velmi podobá téhle. Jak Gar Nal, tak Fal Sivas kradli nápady jeden druhému, kdykoliv to jen šlo, a já bych se velmi divila, kdyby si jejich lodi nebyly podobné.“

„Jsem si jistý, že máš pravdu, Zando,“ souhlasil jsem. „Bylo by nesmyslné předpokládat, že obyvatelé Thurie nějakým zázrakem zkonstruovali plavidlo tak podobné korábu Fal Sivasovu, a právě tak je velmi nepravděpodobné, že by tady zrovna nyní přistála nějaká další, třetí barsoomská loď.“

Přikázal jsem mozku, aby spirálou sestoupil dolů, a po chvíli už jsme letěli ve výšce, z níž jsme mohli dobře pozorovat podrobnosti budovy i jejího okolí.

Čím blíže jsme byli k předmětu na nádvoří, tím jsme si byli jistější, že je to Gar Nalův koráb, nikde však nebylo ani stopy po Gar Nalovi, Ur Janovi nebo Dejah Thoris. Právě tak nebylo ani v paláci, ani kdekoliv kolem něho známky po jakémkoliv životě. To místo mohlo být klidné příbytkem mrtvých.

„Přistanu vedle Gar Nalovy lodi,“ oznámil jsem svým společníkům. „Zkontroluj si zbraně, Jat Ore.“

„Jsou připraveny, můj... Vandore.“

„Nevím, kolik válečníků je na palubě,“ pokračoval jsem. „Může tam být jen Gar Nal a Ur Jan, nebo jich tam může být víc. Pokud by došlo k boji, nesmíme je všechny zabít, dokud nezjistíme, zda je princezna s nimi.“

Odletěli z Barsoomu o celý den před námi, a i když je to jen vzdá-

lená možnost, mohlo se stát, že už se své zajatkyně nějakým způsobem zbavili. Proto musíme alespoň jednoho z nich nechat naživu, aby nás k ní dovedl.“

Pomalou jsme sestupovali. Oči jsme měli na stopkách. Zanda před chvilkou vyšla z řídicí kabiny a teď se vrátila – štíhlé tělo měla opásáno řemením a výzbrojí barsoomského válečníka.

„K čemu to?“ obrátil jsem se k ní.

„Můžete potřebovat ještě jeden meč,“ řekla. „Nevíte, kolika nepřátelům budete muset čelit.“

„Měj si ty zbraně, chceš-li,“ odvětil jsem, „ale zůstaneš v lodi, kde budeš v bezpečí. Jat Or a já obstaráme to ostatní.“

„Půjdu s vámi a budu s vámi i bojovat,“ pravila Zanda tiše, leč důrazně.

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne,“ odpověděl jsem, „musíš mě poslechnout a zůstat v lodi.“

Podívala se mi přímo do očí. „Proti mé vůli jsi trval na tom, abych se stala svobodnou ženou,“ připomněla mi. „Takže teď se budu chovat jako svobodná žena a ne otrokyně. Budu dělat, co se mi zlíbí.“

Při jejích slovech jsem se musel usmát. „Dobrá,“ přikývl jsem, „ale pamatuj si, že jestli s námi opravdu půjdeš, budeš vystavena nebezpečí jako my, jako každý obyčejný válečník. Jat Or i já možná budeme příliš zaměstnaní, než abychom tě mohli neustále chránit.“

„Já se o sebe postarám,“ opáčila Zanda.

„Prosím, zůstaň na palubě,“ žádal ji s úzkostným výrazem Jat Or, avšak dívka jen potřásla hlavou.

Naše loď tiše dosedla na zem vedle Gar Nalova korábu. Nechal jsem otevřít dveře a spustit žebřík. V budově ani kolem obou plavidel stále ještě nebylo vidět jedinou známku života. Nad celým okolím viselo jako dusivý plášť hrobové ticho.

Stál jsem chvíli ve dveřích a obhlížel nádvoří, ale nakonec jsem sestoupil na zem a Jat Or se Zandou mě následovali.

Před námi se tyčil palác, podivně děsivý vzorek dokonale cizí architektury, stavba s množstvím rozličných věží, z nichž některé stály osamoceně a jiné se hloučily v hustých skupinách.

Fal Sivasovu teorii o velkém nerostném bohatství oběžnice částečně potvrzovala skutečnost, že zdi před námi byly vybudovány z pravých drahokamů, poskládaných tak, aby jejich plochy vyzařovaly co nejvíce barevného světla, natolik překrásného, že to vzdoruje ja-

kémukoliv popisu.

V oněch chvílích jsem však veškerým nádherám zámku věnoval pouze okrajovou pozornost, jelikož jsem se soustředil především na Gar Nalovu loď. Dveře v jejím boku, podobné našim, byly otevřené a k zemi vedl žebřík.

Věděl jsem, že muž vystupující po žebříku je v obrovské nevýhodě, pokud na něj někdo zaútočí shora, ale neměl jsem na výběr. Bylo nutné každopádně zjistit, zda na palubě někdo je.

Požádal jsem Zandu, aby se postavila kousek ode mne, tak aby viděla do nitra lodi a mohla mě varovat, kdyby se někdo objevil. Pak jsem začal rychle vystupovat vzhůru.

Protože plavidlo spočívalo téměř na zemi, potřeboval jsem vylézt jen po několika příčkách žebříku, abych se očima ocitl nad úrovní podlahy a viděl dovnitř. Rychlý pohled mi řekl, že tam nikdo není, a vzápětí už jsem stál v kajutě Gar Nalova korábu.

Vnitřní uspořádání bylo poněkud odlišné a kabina zdaleka nebyla tak luxusně zařízena jako ta na Fal Sivasově lodi.

Prošel jsem do řídicí místnosti. Ani tam nikdo nebyl. Pak jsem prohledal celou zád'. Loď byla opuštěná.

Sestoupil jsem na zem a ohlásil Zandě a Jat Oroví, co jsem zjistil. „Je velmi podivné,“ poznamenal Jat Or, „že na nás nikdo nezaútočil a nikdo ani nevěnoval pozornost naší přítomnosti. Bylo by snad možné, že je celý tenhle zámek opuštěný?“

„Na tom místě je něco tísnivého, což mě děsí.“ prohlásila Zanda tichým, napjatým hlasem. „I to ticho je jakoby plné potlačovaných zvuků. Nikoho nevidím, nikoho neslyším, a přece mám pocit, že – já nevím.“

„Je to opravdu záhadné,“ souhlasil jsem. „Zámek je sice zdánlivě prázdný, ale rozhodně není opuštěný, to je zřejmé z toho, jak jsou upraveny všechny okolní pozemky. A jestli tady opravdu nikdo není, pak obyvatelé museli odejít velmi nedávno.“

„Já mám pocit, že není opuštěný ani teď,“ rozhlížel se Jat Or. „Cítím všude kolem nás cizí přítomnost. Přisahal bych, že nás pozorují oči, mnoho očí, a sledují každý náš pohyb.“

Já sám jsem měl tentýž dojem. Rozhlédl jsem se po oknech paláce v očekávání, že tam spatřím desítky tváří, které shlížejí k nám dolů, ale ani v jednom z nich jsem nezachytil známku života. Pak jsem zavolal nahlas běžný mírový pozdrav, užívaný na Barsoomu.

„Kaor!“ vykřikl jsem tak hlasitě, že to muselo být slyšet i ve vzdálených prostorách budovy. „Jsme cestovatelé z Barsoomu. Přejeme si hovořit s pánem tohoto paláce!“

Jedinou odpovědí na má slova bylo ticho.

„To je strašné!“ rozhlížela se Zanda. „Proč nám neodpovídají? Musí tady přece někdo být, někdo tady je! Víím to! Nevidím nikoho, ale jsou tady lidé! Všude kolem nás!“

„Jsem si jistý, že máš pravdu, Zando,“ přikývl jsem. „V tom paláci někdo musí být a já se půjdu podívat dovnitř. Jat Ore, vy se Zandou tady počkejte.“

„Myslím, že bychom měli jít všichni,“ pravila dívka.

„Má pravdu,“ přidal se k ní Jat Or, „měli bychom se držet pohromadě.“

Neměl jsem proti tomu námitek, takže jsem přikývl na souhlas a vykročil k zavřeným dveřím v čelní stěně zámku. Jat Or a Zanda se drželi za mnou.

Přešli jsme zhruba polovinu vzdálenosti od lodi k bráně, když bylo hluboké ticho náhle přerušeno hlasem plným úzkosti a hrůzy, který se ozýval odněkud shora, pravděpodobně z některé z oněch vysokých věží, shlížejících do dvora.

„Prchni, můj vládče!“ neslo se nádvořím. „Prchni z tohoto příšerného místa, dokud ještě můžeš!“

Na okamžik jsem se zastavil jako ochromen – ten hlas patřil Dejah Thoris.

„To byla princezna!“ zvolal Jat Or.

„Ano, byla. Pojďme!“ Rozběhl jsem se ke dveřím budovy, leč urazil jsem sotva půl tuctu kroků, když se za mnou ozval pronikavý Zandin výkřik, plný hrůzy.

Otočil jsem se, abych zjistil, co se stalo.

Zdálo se, že ji zachvátily nějaké křeče, neboť se podivně svíjela a kroutila. Tvář měla zkřivenou děsem, oči vytržštěné námahou. Pohybovala rukama a nohama, jako by s někým zápasila, ale široko daleko nikdo nebyl.

Jat Or i já jsme se k ní rozběhli, avšak ona před námi začala rychle ustupovat a přitom se neustále zmítala jako v tichém boji. Odpotácěla se vpravo a pak se vracela těsně kolem zdi paláce a mířila ke dveřím, kam jsem původně směřoval já.

Vypadalo to, jako by se nepohybovala silou vlastních svalů, spíše

jako kdyby ji někdo vlekl, ale přitom jsme pořád nikoho neviděli. Všechno to, co tady vyprávím, se odehrálo během několika vteřin, dříve než jsem stačil překonat onen kousek cesty k ní.

Jat Or stál dívce blíže a už byl téměř u ní, když jsem slyšel, jak volá: „Issus! Už to dostalo i mě!“

Pak upadl na zem, jako kdyby omdlel, leč současně se zmítal a zápasil stejně jako Zanda – jako člověk, který se brání neviditelnému útočníkovi.

Vyřítíl jsem se k dívce a v běhu tasil dlouhý meč, přestože jsem neviděl žádného protivníka, jehož krví bych ho mohl zbrotit. Málokdy v životě jsem se cítil tak nicotný a bezmocný. Stál jsem tady, největší šermíř dvou světů, a nebyl jsem schopen ochránit své přátele, poněvadž jsem neviděl jejich soupeře.

Jaká zlá síla je to svírala? Jak bylo možné, že se tajemní útočníci dokázali natáhnout odkudsi z neznáma a srazit je k zemi nebo odvléci pryč dle vlastní vůle?

Jak bezmocní jsme všichni byli, a naše bezmocnost byla ještě umocněna psychologickým účinkem onoho tajemného, nepochopitelného útoku.

Jediným skokem svých pozemských svalů jsem se přenesl k Zandinu boku. Když jsem se napřáhl, abych ji chytil za paži, a zastavil ji tak přede dveřmi do paláce, uchopilo mě něco za kotník nohy a já padl k zemi. Cítil jsem na sobě ruce – mnoho rukou. Něco mi vyrvalo meč a jiné prsty mě připravily o ostatní zbraně.

Bojoval jsem jako snad nikdy předtím. Cítil jsem, jak mě tísní těla mých protivníků. Vnímal jsem jejich ruce, které mě svíraly, a pěsti, které mi zasazovaly údery, ale neviděl jsem nikoho. Mé rány přitom dopadaly na hmotná těla z masa a kostí. To už bylo lepší. Dávalo mi to alespoň částečný pocit, že jsem k něčemu platný, nicméně stále ještě jsem nechápal, proč ty bytosti cítím hmatem, avšak nevidím.

Rozhodně to vysvětlovalo podivné Zandino jednání. Její zdánlivé křeče byly zápasem, v němž se bránila neviditelným útočníkům. Teď ji vlekli ke dveřím, a zatímco jsem marně vzdoroval přízračné přesile, zahlédl jsem koutkem oka, jak zmizela v paláci.

Pak mě ty věci, nebo cokoliv na mě zaútočilo, přemohly svým nesmírným počtem. Věděl jsem, že je jich tolik, protože po celém těle jsem cítil jejich svírající prsty.

Tajemní nepřátelé mi spoutali ruce za zády a hrubě mě zvedli na

nohy.

Nedokážu přesně popsat své pocity – neskutečnost všeho, co se v posledních chvílích odehrálo, mě omámilo a naplnilo nejistotou. Poprvé ve svém životě jsem se ocitl v situaci, kdy jsem nedokázal jasně a logicky uvažovat, snad proto, že moje postavení bylo tak nepodobné čemukoliv, co jsem kdy zažil. Dokonce ani duchovití lučištníci z Lotharu na mě nezapůsobili podobným dojmem, protože i ti se při útoku zviditelnili.

Když jsem byl postaven na nohy, rozhlédl jsem se po Jat Orovi a spatřil ho kousek od sebe. Stejně jako já i on měl paže spoutány za zády.

Cítil jsem, jak jsem postrkován ke dveřím, v nichž zmizela Zanda, a hned za mnou byl tímtéž směrem veden Jat Or.

„Vidíš někoho, můj princi?“ zeptal se mě.

„Vidím tebe,“ odpověděl jsem.

„Jaká d'ábelská síla se nás zmocnila?“ mračil se.

„To nevím,“ rozhlížel jsem se kolem. „Ale cítím na sobě ruce a kolem teplá lidská těla.“

„Myslím, že je s námi konec, můj princi,“ povzdechl si.

„Konec?“ zvolal jsem. „Vždyť dosud žijeme!“

„Ne, já nemluvím o tom,“ vysvětloval. „Domnívám se ovšem, že co se týče našeho návratu na Barsoom, můžeme se vzdát veškeré naděje. Mají naši loď. Myslíš, že i kdyby se nám podařilo uprchnout, že ji ještě někdy uvidíme, nebo že by se nám dokonce mohlo podařit znovu sejít zmocnit? Ne, příteli, pokud jde o zpáteční cestu na Barsoom, jsme na tom stejně, jako kdybychom byli mrtví.“

Loď! Ve vzrušení z toho, co jsem právě zažil, mi náš koráb na chvíli vypadl z paměti. Ohlédl jsem se k němu. Měl jsem dojem, že se žebřík pohnul, jako kdyby po něm vystupoval neviditelný člověk.

Loď! Byla to naše jediná naděje na návrat na Barsoom – a byla v rukou našich tajuplných nepřátel. Letoun musí být zachráněn. Ale vždyť tady jeden způsob je! Soustředil jsem myšlenky na mechanický mozek. Přikázal jsem stroji, aby se zvedl nad palác a v bezpečné výšce počkal mimo nebezpečí, dokud nedostane další pokyny. Pak mě neviditelná síla protáhla vstupními dveřmi do budovy. Netušil jsem, zda mechanický mozek stačil zachytit mé rozkazy. Dozví se to někdy?

KOČIČÍ MUŽ

Mé myšlenky se stále ještě upínaly k mechanickému mozku v přídi Fal Sivasova letounu, ale neviditelná síla už mě postrkovala širokou chodbou paláce. Tísnil mě pocit, že jsem třeba nedokázal lodi vnuknout své příkazy na takovou vzdálenost, nebo že když můj mozek pracoval ve stresu, nebyl naladěný na vlnovou délku umělého rozumu ve Fal Sivasově korábu. Loď pro nás znamenala prakticky všechno, byla nezbytná k záchraně Dejah Thoris, a myšlenka na její případnou ztrátu na mne působila jako rána. Nakonec jsem však sám sebe přesvědčil, že mi všechny ty starosti nepomohou, a proto jsem podobné zlé myšlenky vytěsnil z hlavy.

Pozvedl jsem oči a viděl, že Jat Or kráčí chodbou kousek vedle mě. Když zachytil můj pohled, zavrtěl hlavou a smutně se usmál. „Zdá se, že naše dobrodružství na Thurii nebude mít dlouhého trvání,“ řekl.

Přikývl jsem. „Pravda je, že naše budoucnost nevypadá nijak růžově,“ připustil jsem. „Ještě nikdy v životě jsem nebyl v situaci, kdy jsem svého nepřítele ani neviděl, ani se s ním nemohl domluvit.“

„Ani ho neslyšel,“ doplnil Jat Or. „Kromě toho, že na sobě cítím cizí ruce a nějaká neviditelná síla mě táhne touhle chodbou, nejsem si vědom přítomnosti nikoho jiného než nás dvou. Tahle záhada ve mně budí pocit naprosté bezmoci.“

„Nakonec přece musíme najít někoho, koho uzříme a proti komu budeme moci postavit svůj intelekt i válečnické schopnosti na rovnocenném základě, protože celý tenhle zámek a vše, co vidíme kolem sebe, ukazuje na to, že tady žijí bytosti, které nám musí být podobné. Všimni si například lavic a divanu podél stěn, Musí být určeny pro tvory, kteří vypadají podobně jako my. Ty překrásné mozaiky, jimiž jsou ozdobeny zdi, ty nádherné koberce a kožešiny na podlahách – to všechno jsou věci, které mají uspokojit základní touhu po kráse, což je charakteristická vlastnost lidského mozku. Kromě toho je nemohlo vyrobit nic jiného než lidské ruce vedené lidským rozumem.“

„Tvoje úvahy jsou bezchybné,“ souhlasil se mnou Jat Or, „ale kde jsou ti lidé?“

„To je ta záhada,“ odvětil jsem. „Já se dokonce domnívám, že náš budoucí osud závisí na jejím rozřešení.“

„I když by mě odpovědi na všechny tyhle otázky velmi zajímaly,“ zabručel Jat Or po chvíli, „víc mě trápí, co udělali se Zandou.“

Na to jsem mu pochopitelně odpovědět nedokázal, nicméně skutečnost, že nás rozdělili, mi dělala nemalé starosti.

Na konci chodby jsme byli vlečeni vzhůru po širokém, ozdobném schodišti do dalšího patra paláce a nakonec nás naši neviditelní věz-nitelé přivedli do velké místnosti – rozlehlé komnaty, na jejímž konci jsme spatřili osamocenou postavu.

Byla to Zanda. Stála před nízkým pódiem, na němž byla umístěna dvě trůnům podobná, bohatě vyřezávaná křesla.

Sál byl zařízen přepychově, téměř s barbarskou pompou. Podlaha a stěny byly vykládány zlatem a posázeny množstvím drahokamů. Ty byly sestaveny do nádherných ornamentů – nepopíratelně mistrem svého oboru, který měl navíc k dispozici vzácné nerosty kvality, velikosti i druhů, jaké se na Marsu ani na Zemi nevyskytují.

Neviditelná síla nás dostrkala k místu, kde čekala i Zanda. Tam jsme pak všichni tři stáli a obraceli tváře k prázdným křeslům.

Já však uvažoval, zda jsou skutečně prázdná. Měl jsem tentýž po-divný pocit, jaký jsem zažil už na nádvoří, totiž že jsem obklopen množstvím lidí a pozorován desítkami očí, a přece jsme neviděli ni-koho a neslyšeli jediný zvuk.

Několik minut jsme stáli před malým pódiem a poté jsme byli znovu uchopeni neviditelnýma rukama a odvedeni z místnosti. Šli jsme dlouhou chodbou, pak mnohem užším tunelem a nakonec jsme začali vystupovat po točitém schodišti, které činilo Jat Orovi jisté potíže. Bylo to pro něj něco úplně nového, protože na Marsu se nic podobného nepoužívá, tam vedou v budovách z patra do patra naklo-něné roviny.

Kdysi jsem se pokusil vybudovat schodiště ve svém paláci v Heliu, ale tolik mých sloužících a přátel si na něm málem polámalo vaz, že jsem je nakonec nahradil obvyklými rampami.

Když jsme vystoupili o několik pater, byla od nás oddělena Zan-da, kterou neviditelná síla odvěkla postranní chodbou, a o další pod-laží výš nás stejným způsobem rozdělili i s Jat Orem.

Od chvíle, kdy jsme vstoupili do trůnního sálu, nikdo z nás ne-promluvil a teď, když jsme byli postupně oddělováni jeden od dru-hého, zdála se naše situace tak beznadějná, že byla všechna slova marná.

Byl jsem tedy sám, a postrkován neviditelnýma rukama, které mi svíraly paže, jsem stoupal stále výš a výš. Kam mě to vedou? Jaký osud očekává mé spolence? Někde tady, v onom rozlehlém paláci, byla princezna, kterou jsem hledal a kvůli níž jsem překonal vesmírný prostor, avšak nikdy mi nepřipadala vzdálenější než v těchto okamžicích a nikdy mi naše odloučení nepřišlo tak naprosté a konečné.

Nevím, proč jsem to tak cítil, pokud to ovšem nebylo pod vlivem onoho zdánlivě neproniknutelného tajemna, jež mě obklopovalo. Vyšplhali jsme už do takové výšky, že jsem byl přesvědčen, že mě vedou na vrchol jedné z těch nejvyšších věží, které jsme pozorovali z nádvoří. Skutečnost, že nás nenechali pospolu, jako by mi říkala, že síla, jež nás vězní, si není tak docela jista sama sebou. K našemu rozdělení mohla vést jen obava, že bychom mohli uprchnout nebo jí nějak ublížit, kdybychom zůstali pohromadě. Ale zda jsou mé domněnky správné, či ne, jsem musel teprve zjistit. Tohle tajemství může rozřešit jen čas a ten také zodpoví ono množství otázek, jež mi teď vířilo hlavou.

Zatímco jsem takto uvažoval, byl jsem zastaven přede dveřmi. Měly zvláštní uzávěr, který přilákal mou pozornost, a když jsem jej pozoroval, viděl jsem, jak se pohnul, jako by byl ovládán neviditelnou rukou. Pak se dveře otevřely dovnitř a já byl postrčen do místnosti za nimi.

Tady mi tajuplní průvodci přerežali pouta na zápěstích. Rychle jsem se obrátil s úmyslem vrhnout se ke dveřím, ale než jsem se stačil pohnout, s třeskem zapadly. Pokoušel jsem se je otevřít, avšak byly uzamčeny, a tak jsem se s nechutí odvrátil.

Když jsem se otočil, abych prozkoumal své vězení, padl můj zrak na postavu sedící na lavici na vzdálenější straně komnaty.

Pro nedostatek výstižnějších slov řeknu, že postava, kterou jsem spatřil, patřila člověku. Ale jakému člověku!

Tvor byl téměř nahý, měl na sobě jen krátkou koženou suknici, kterou mu na těle přidržoval široký opasek, sepjatý velkou zlatou sponou posázenou drahokamy.

Seděl na rudé lavici před šedou stěnou a jeho kůže měla stejnou barvu jako ona zeď. Části nohou, které se dotýkaly lavice, však byly červené.

Tvar jeho lebky byl podobný tvaru lebky lidské, ovšem jeho tvář

měla s lidským obličejem jen málo společného. Ve středu čela měl jediné velké oko, které mohlo mít asi tři palce v průměru, se zorničkou v podobě svislé štěrbiny, takže připomínalo oko kočičí. Seděl, pozoroval mě a očividně mě odhadoval podobně jako já jej. Napadlo mě, jestli pro něho představuji stejně odporný zjev jako on pro mě.

Během těch několika chvil, kdy jsme zůstali nehybní a prohlíželi si jeden druhého, jsem si všiml ještě několika dalších podivných tělesných odlišností.

Čtyři prsty jeho rukou i nohou byly mnohem delší než lidské, zatímco palce byly podstatně kratší a nasedaly na každou končetinu v pravém úhlu k ostatním prstům.

Tato skutečnost, spolu se svislou zorničkou oka, mi vnukla myšlenku, že je to bytost, která žije na stromech, nebo na nich alespoň hledá potravu či loví svou kořist.

Nejpodivnější částí jeho ohyzdného zjevu však byla ústa. Měl dvoje, jedna nad druhými. Spodní otvor byl větší, neměl rty a kůže tváří současně tvořila dásně, v nichž byly zasazeny zuby. Výsledkem bylo, že silné bílé tesáky byly neustále odhaleny v jakémsi ohavném úšklebku umrlčí hlavy.

Horní ústa byla kulatá, bez zubů, s lehce vysedlými rty, které byly ovládány zvláštními svěracími svaly.

Nos měl široký a plochý, nozdry obrácené vzhůru. Zprvu jsem si myslel, že tvor nemá uši, ale pak jsem objevil dva malé, párově uložené otvory nedaleko temene hlavy, jež zřejmě sloužily sluchu.

Kousek nad okem začínal pás hrubé nažloutlé hřívy, široký asi dva palce, který mu běžel středem lebky až na záda.

Celkem vzato poskytoval velmi odpudivý pohled a jeho rozšklebená spodní ústa, plná mohutných špičáků, a nezanedbatelné svalstvo dávaly tušit, že by mohl být nebezpečným protivníkem.

Přemýšlel jsem, zda je tak divoký, jak vypadá, a napadlo mě, jestli mě tady neuvěznili s onou bytostí proto, aby mě zahubila. Bylo dokonce možné, že jsem jí měl posloužit jako potrava.

Od chvíle, kdy jsem vstoupil do místnosti, ze mě tvor nespouštěl své jediné příšerné oko a já zase nespouštěl zrak z něj. Když jsem teď poněkud nasycil svou zvědavost, alespoň tu její část, která se dala ukojit očima, začal jsem se rozhlížet po komnatě.

Byla kruhová a bylo jasné, že zabírá celý průměr nejvyššího patra jedné z věží. Stěny hýřily různými barvami, a dokonce i v téhle vě-

žeňské cele bylo vidět, že se tady uplatnilo umělecké cítění stavitele paláce, protože místnost měla svou zvláštní krásu.

V kruhové zdi bylo v pravidelných vzdálenostech rozmístěno několik vysokých, úzkých oken. Místo skel v nich byly zasazeny mříže. Na podlaze ležela hromada hedvábí a kožešin – pravděpodobně lůžko tvora, který zde byl uvězněn se mnou.

Přešel jsem k oknu, abych vyhlédl ven, a jakmile jsem to udělal, vstal onen zvláštní člověk z lavice a přesunul se do protější části místnosti, jež byla ode mě nejdále. Pohyboval se naprosto tiše, s pružností a elegancí kočky, a neustále mě propíchoval pohledem jedineho oka, které, jak jsem si teď uvědomil, nemělo víčko.

Jeho tichost, plíživé pohyby, odpudivý zjev, to všechno mě přesvědčovalo, že stačí, abych se k němu obrátil zády, a vrhne se na mě. Přesto jsem rychle vyhlédl z okna, letmo spatřil v dáli zvlněné kopce a hluboko dole pod sebou, hned za palácovou hradbou, řeku a za ní hustý prales.

To málo, co jsem uviděl, mi řeklo, že věž není obrácena do nádvoří, kde jsme přistáli. Já se však potřeboval podívat právě tam, abych zjistil, zda jsem uspěl s posledním příkazem, totiž s tím, kdy jsem mechanickému mozku přikazoval, aby naši loď dopravil do bezpečí.

Napadlo mě, že bych si to možná mohl ověřit z některého okna v protější stěně místnosti, a tak, s očima upřenýma na svého spoluvězně, jsem pomalu přešel komnatu – a on se znovu přesunul na její opačnou stranu a neustále se ode mne držel tak daleko, jak to jen šlo.

Přemýšlel jsem, zda se mě bojí, nebo zda – přesně podle zvyku pozemských koček – jen čeká na to, až nebudu ve střehu, aby se na mě vrhl ze zálohy.

Došel jsem k protilehlému oknu a podíval se ven, ale na nádvoří jsem opět neviděl, poněvadž mi bránilo ve výhledu několik dalších věží. Přímou přede mnou se tyčila jiná mohutná stavba, ještě vyšší než ta, kde jsem byl uvězněn, vzdálená sotva víc než nějakých deset patnáct stop.

Podobně jsem pak přecházel od okna k oknu a marně se pokoušel najít jedno, z něhož bych dohlédl na nádvoří. Po celou dobu si můj podivný společník udržoval ode mne stejnou vzdálenost.

Když jsem se přesvědčil, že na dvůr není odnikud vidět, a že se tedy těžko dozvím, jak to dopadlo s naší lodí, obrátil jsem pozornost zpět ke svému spoluvězni.

Cítil jsem, že musím zjistit, jaké má úmysly a jak se ke mně hodlá zachovat. Pokud je nebezpečný, musím se o tom přesvědčit dříve, než nastane noc. Něco mi říkalo, že jeho velké oko bude dokonale přizpůsobeno nočnímu vidění, a protože já nedokážu zůstat celou noc vzhůru, byl bych pro něj v takovém případě velmi snadnou kořistí.

Jakmile jsem se na něho znovu podíval, všiml jsem si překvapivě změny v jeho zjevu.

Jeho kůže už nebyla šedá, ale zářivě žlutá, a pak jsem si uvědomil, že stojí před oním úsekem zdi, který je natřen nažluto. To bylo neobyčejně zajímavé.

Popostoupil jsem jeho směrem a on se odsunul stranou. Tentokrát se zastavil před modrou částí stěny a já viděl, jak se žlutá barva pleti rychle ztrácí a mění se na modrou.

Na Barsoomu žije malý ještěr, který se jmenuje darsen, a ten mění barvu kůže tak, aby odpovídala pozadí, podobně jako pozemský chameleon, leč nikdy jsem neviděl žádné stvoření, byť jen vzdáleně připomínající člověka, obdařené touto výjimečnou schopností. Stál přede mnou jeden z nejúžasnějších tvorů, s jakými jsem se v životě setkal.

Zajímalo mě, zda se dokáže dorozumívat řečí, a tak jsem na něj promluvil: „Kaor! Buďme přátelé!“ Zároveň jsem pozvedl pravou ruku nad hlavu, dlaní obrácenou k němu, abych mu dal najevo přátelské úmysly.

Chvilku se na mě díval a pak se z jeho horních úst vylinuly podivné zvuky, podobné předení a mňoukání kočky.

Pokoušel se na mě mluvit, avšak já mu nerozuměl o nic víc než on mně.

Jak jsem měl poznat, zda je či není mým nepřítelem, dřív než se snese tma?

Zdálo se to beznadějně a já nakonec došel k názoru, že mi nezbyvá nic jiného než čekat, jak se celá věc vyvine. Proto jsem se rozhodl ignorovat přítomnost onoho tvora, dokud sám něco nepodnikne, ať už se bude chovat přátelsky či nikoliv, a tak jsem přešel k lavici, na které předtím seděl, a usadil se na ní sám.

Znovu se přesunul co nejdále ode mě a tentokrát se zastavil před zelenou částí zdi, takže vzápětí změnil barvu nazeleno. Nemohl jsem se ubránit myšlence, jaký efekt bych asi způsobil, kdybych tvora začal pronásledovat kolem téhle pestré barevné místnosti. Ta myšlenka

mě přinutila k úsměvu a můj společník okamžitě zareagoval. Vydal ze sebe zvláštní zapředení a roztáhl horní ústa do vodorovné šterbiny, což mohl být pokus napodobit můj úsměv. Současně si začal přejíždět dlaněmi nahoru a dolů po stehnech.

Bylo celkem jasné, že tvar úst a pohyby rukou vyjadřují určité emoce kočičího muže vůči mé osobě, ale stejně jsem z nich nedokázal určit, zda naznačují vztah přátelský, či nepřátelský. Možná že pro onoho tvora měl můj úsměv význam naprosto odlišný od toho, který má běžně mezi lidskými obyvateli Marsu i Země.

Vzpomněl jsem si, jak jsem takovou odlišnost poznal u zelených válečníků Barsoomu, kteří se smějí tím hlasitěji, čím d'ábelštěji mučí své oběti. Pro situaci, o níž hovořím, však není smích zelených Martanů právě nejlepším srovnáním, neboť ten je výsledkem jejich neobyčejně zvráceného smyslu pro humor.

Možná ovšem, že na druhé straně onen výraz a pohyby znamenaly výzvu. Jestli tomu tak bylo, pak čím dříve na to přijdu, tím lépe. Bylo samozřejmě mnohem důležitější zjistit, zda jsou jeho gesta nepřátelská, než naopak. Jak jsem řekl, pokud to byly projevy nepřátelství, potřeboval jsem se to dozvědět dříve, než se setmí.

Napadlo mě, zda bych něco nezjistil tím, že napodobím chování svého spoluvězně, a proto jsem se znovu usmál a přejel si dlaněmi nahoru a dolů po stehnech.

Jeho reakce byla okamžitá. Horní ústa se mu roztáhla do stran a pomalu ke mně vykročil. Jakmile došel na dosah, zastavil se. Pak natáhl jednu ruku a několikrát mě pohladil po paži.

Nezbývalo mi než věřit, že je to přátelské znamení, a proto jsem se ho stejným způsobem dotkl na ruce pod ramenem.

Výsledek mě překvapil. Tvor uskočil nazpět a ze rtů se mu vydralo ono zvláštní zapředení. Pak se divoce roztančil po místnosti. Kočičími skoky se v soustředěném zaujetí točil a vířil komnatou.

I když byl jeho fyzický vzhled podivný až strašidelný, udělal na mě dojem nesporný půvab jeho pohybů.

Třikrát obtančil místnost a já při tom seděl na lavici a pozoroval ho. Když posléze dokončil svou produkci, přišel a sedl si vedle mě. Opět začal příst a mňoukat a bylo jasné, že se se mnou snaží dohovorit, ale já nemohl než zavrtět hlavou, abych mu naznačil, že nerozumím. Pak jsem na něj zkusil znovu promluvit řečí rudých obyvatel Barsoomu.

Přestal mručet a obrátil se ke mně jazykem mnohem podobnějším řeči lidské – jazykem, v němž se vyskytovaly tytéž souhlásky a samohlásky, sykavky, nosovky i další zvuky, s nimiž jsem byl obeznámen.

Tady jsem konečně objevil jakýsi základ, na kterém bychom mohli vybudovat prostředek vzájemného porozumění.

Bylo jasné, že tvor nerozumí žádnému jazyku, který jsem ovládal, a nebylo by pravděpodobně k ničemu pokoušet se ho nějaký z nich naučit. Kdybych dokázal já zvládnout řeč jeho, byl bych schopen dohovořit se alespoň s některými obyvateli Thurie, a pokud je zde pouze jeden jazyk společný všem rasám, stejně jako na Marsu, jistě bych si ušetřil množství obtíží.

Ale jak se naučit jeho řeč? To byla otázka. Moji vězňatelé mě nemuseli nechat naživu tak dlouho, abych se vůbec něco naučil, ale kdybych podobné úvahy bral jako jistotu, mohl bych se okamžitě přestat obírat myšlenkami na útěk nebo na změnu své zoufalé situace. Proto bylo nutné předpokládat, že mám dost času, abych obstojně zvládl jeden z jazyků Thurie, a rozhodl jsem se, že začnu okamžitě.

Zahájil jsem lekci běžným způsobem, jak se člověk učí v cizím prostředí neznámou řeč – ukazoval jsem na jednotlivé předměty v místnosti, na různé části těla a říkal jejich názvy ve svém vlastním jazyce. Zdálo se, že můj společník okamžitě pochopil, sám začal ukazovat na tytéž předměty a zároveň několikrát opakoval jejich jména v onom srozumitelnějším z obou jazyků, které používal. Pokud jsem se ovšem nemýlil a jeho předení a mňoukání skutečně bylo jakousi řečí, což jsem v té chvíli nedokázal odhadnout.

Byli jsme takto zabráni do výuky, když se dveře místnosti otevřely a dovnitř zdánlivě vplulo vzduchem několik nádob a sneslo se k zemi hned za dveřmi, které vzápětí znovu zapadly.

Můj společník začal vzrušeně příst a rozběhl se k mísám. Vrátil se okamžitě se džbánem vody a hrncem jídla, které postavil na lavici vedle mě. Ukázal na jídlo a pak na mě, jako kdyby naznačoval, že to je moje.

Pak ještě jednou odběhl ke dveřím a přinesl další džbán vody a klec, v níž byl podivný pták.

Říkám tomu tvorovi pták, protože měl křídla, ale k jakému druhu náležel, můžete hádat stejně jako já. Měl čtyři nohy a šupiny jako ryba, avšak také zobák a hřebínek, které mu dodávaly ptačí podobu.

V míse, kterou mi dal, byla směs zeleniny, ovoce a masa. Bylo jisté, že je to strava velmi výživná, a navíc byla docela chutná. Mezitím co jsem se napil vody ze džbánu a okusil jídlo z nádoby, pozoroval jsem svého společníka. Chvilku si hrál s ptákem v kleci. Vstrčil prst mezi dráty a tvor uvnitř začal pleskat křídly, vydávat ostré ječivé zvuky a pokoušel se ho klovnout zobákem. Nikdy se mu to nepodařilo, protože kočičí muž ruku vždycky včas vytáhl. Zdálo se, že mu to působí neobyčejné potěšení, nebol neustále spokojeně předl.

Nakonec otevřel dvířka klece a vězně osvobodil. Tvor začal ihned s pleskotem poletovat po místnosti, ale mříže v oknech byly příliš blízko u sebe, než aby se jimi protáhl. Vzápětí ho můj společník počal lovit, přesně jako kočky loví svou kořist. Jakmile se tvor posadil, můj druh se k němu nehlučně připlížil, a když byl dostatečně blízko, skokem se na něj vrhl.

Létající stvoření několikrát úspěšně uniklo, leč pak se kočičímu muži podařilo přitisknout čtvernožce na zem a napůl ho omráčit. Poté si s ním chvilku pohrával a převaloval ho sem a tam. Několikrát od něj dokonce poodešel a předstíral, že ho nevidí. V příštím okamžiku jej jakoby znovu našel a vrhl se na něho.

Nakonec však po své oběti skočil s ohlušujícím kašlavým řevem, podobným řevu lva, a jediným pohybem mocných spodních čelistí jí utrhł hlavu. Načež si rychle vsunul krk zabitého ptakozvířete do horních úst a sál z těla krev. Nebyl to příliš hezký pohled.

Jakmile byla všechna krev vycucána, pustil se do kořisti opět spodními ústy, a jak ji trhal na kusy, vrčel jako krmící se šelma. Pomalu jsem dokončil jídlo, zatímco na druhé straně místnosti rval můj spoluvězeň tělo své oběti a hltał velké kusy, až celé ptakozvíře zmizelo.

Když se najedl, došel k lavici a vypil svůj džbán vody. Pil rovněž horními ústy.

Během celé té doby si mě vůbec nevšímal. Poté se s tichým lenivým předením přesunul k hromadě hedvábí a kožešin, ulehł na ně, stočil se do klubka a usnul.

ODSOUZEN K SMRTI

Mláďi se novému prostředí přizpůsobuje poměrně snadno a také se rychle učí, a i když jen můj Stvořitel ví, jak jsem ve skutečnosti stár, cítím se a vypadám neustále jako mladý muž. Díky tomuto faktu a rovněž pudu, jenž mě nutí využít každého prostředku, který by zvýšil mou naději na přežití, jsem se jazyk svého společníka učil snadno a rychle.

Rozptýlil jsem tím monotónní šed' dnů následujících po mém zajištění a čas mě netížil tak, jak by tomu bylo za normálních okolností. Nikdy nezapomenu na radost, kterou jsem pocítil, když jsem si uvědomil, že jsme – můj společník a já – schopni sdělit si navzájem své myšlenky. Leč už předtím, než k tomu došlo, jsme si alespoň vyměnili jména. Nazýval se Umka.

První den, kdy jsem zjistil, že se umím vyjádřit dostatečně přesně, aby mně rozuměl, zeptal jsem se ho, kdo nás to tady vlastně vězní. „Taridové,“ odpověděl.

„Kdo to je?“ vyzvídal jsem dál. „Jak vypadají? Proč je nevidíme?“

„Já je vidím,“ řekl. „Ty ne?“

„Ne, já ne. Jak vypadají?“

„Vypadají skoro jako ty,“ vysvětloval. „Rozhodně jsou to stejní tvorové. Mají dvě oči, nos a jenom jedna ústa, a jejich uši připomínají velké placky přirostlé z boku hlavy, jako máš ty. Zdaleka nejsou tak hezcí jako my Masenové.“

„Ale proč je nevidím?“ nechápal jsem.

„Ty nevíš, jak na to,“ odvětil. „Kdybys to věděl, viděl bys je stejně jasně jako já.“

„Hrozně rád bych si je prohlédl. Nemohl bys mi poradit, jak to udělat?“

„Já ti to řeknu, ale to ještě neznamená, že to dokážeš. Jestli se ti to podaří, nebo ne, záleží na tvých vlastních duševních schopnostech. Důvod, proč je nevidíš, je v tom, že ovlivňují tvou vůli – prostě si nepřejí, abys je viděl. Dokážeš-li svou mysl osvobodit od jejich vlivu, uvidíš je stejně zřetelně, jako vidíš mě.“

„Jenže já nevím, jak to udělat.“

„Musíš soustředit svou vůli na jejich a překonat sílu jejich myšlenek silou myšlenek svých. Oni si přejí, abys je neviděl, ty si musíš

přát je vidět. U tebe se jim to snadno daří, protože jsi něco takového nečekal a tvoje mysl si nevytvořila žádný ochranný mechanismus. Nyní budeš mít výhodu na své straně, neboť oni ti vnucují cosi nepřirozeného, zatímco za tebou stojí přírodní zákony, a pokud je tvé vědomí dostatečně silné, nebudou Taridové moci vztyčit odpovídající duševní bariéry, aby tě dál v tomhle stavu udrželi.“

Jak vidíte, znělo to velmi jednoduše, leč já nejsem hypnotizér a přirozeně jsem dost pochyboval o svých schopnostech v tomto směru. Jakmile jsem to Umkovi vysvětlil, netrpělivě na mě zavrčel. „Když budeš uvažovat tímhle způsobem, nemusí se ti to podařit nikdy. Takové myšlenky vypuť z hlavy. Věř, že to dokážeš, a budeš mít mnohem větší naději na úspěch.“

„Ale jak mohu doufat, že se mi podaří něco takového, když je vlastně nikdy nespátím? I kdybych věřil, že to dokážu, a chtěl to dokázat, jak to mám udělat, když se s nimi kromě té kratičké chvíle, kdy donesou jídlo, nesetkám, a jestliže ano, tak je vůbec nevidím?“

„To není nutné,“ odpověděl. „Můžeš přece myslet na své přátele, i když je právě nevidíš, ne?“

„Jistě, to je samozřejmé, ale co to s tím má společného?“

„To jen dokazuje, že tvé myšlenky mohou cestovat kamkoliv. Tak je teď nasměřuj na Taridy. Víš, že je jich plný zámek, protože jsem ti to řekl. Soustřed' svou mysl na vědomí obyvatel paláce a tvé myšlenky jim proniknou do mozků, aniž si to oni uvědomí.“

„Tak dobrá, zkusím to,“ přikývl jsem. „Přej mi hodně štěstí.“

„Možná to bude nějaký čas trvat,“ vysvětloval. „Mně trvalo velmi dlouho, než jsem odhalil jejich tajemství a než se mi podařilo vypořádat se s jejich údajnou neviditelností.“

Soustředil jsem vědomí na úkol, který jsem měl před sebou, a snažil se nemyslet na nic jiného, jenže Umka byl dosti hovorný, a jelikož byl dlouho sám a neměl si s kým promluvit, teď si to snažil vynahradit.

Kladl mi množství otázek o mně a o zemi, odkud jsem přišel, a zdálo se, že ho neobyčejně překvapilo, že na tom velkém světě, který vídával plout po nebi, existuje život.

Řekl mi, že jeho lidé, Masenové, jsou obyvatelé pralesů a žijí v domech, které si stavějí vysoko ve větvích stromů. Jejich rasa není nijak početná, a proto se stahují do oblastí co nejvzdálenějších od ostatních obydlených končin Thurie.

Taridové, jak mi vysvětlil, byli kdysi velmi mocný národ, ale byli ve válce poraženi jinými obyvateli Thurie a málem vyhubeni.

Jejich nepřátelé je neustále pronásledovali a už by z nich dávno nezbýval ani jediný, kdyby se jejich nejchytřejším mužům nepodařilo vybavit je hypnotickou silou, jež jim umožňuje být pro své protivníky neviditelnými.

„Všichni Taridové, kteří ještě zůstali, žijí v tomhle zámku. Je jich celkem něco kolem tisíce, mužů, žen i dětí. Ukrývají se tady, v téhle opuštěné části světa, v pokusu uniknout svým nepřítelům a jsou přesvědčeni, že všechny ostatní živé bytosti se je snaží vyhubit. Kdokoliv se dostane do paláce Taridů, je nepřítel, který musí být zničen.“

„To znamená, že nás podle tebe zabijí?“

„Určitě,“ přikývl bez váhání.

„Ale kdy a jak?“ ptal jsem se.

„Jsou ovládáni jakousi podivnou vírou,“ vysvětloval mi Umka. „Nerozumím tomu, ale je jí řízen každý důležitý čin jejich života. Říkají, že jim vládne slunce, měsíc a hvězdy.“

Je to všechno dost hloupé, ale prostě nás nezabijí, dokud jim to nepřikáže slunce, a ani potom nás nezahubí pro své vlastní potěšení, nýbrž proto, že pak – jak věří – bude slunce šťastné.“

„Takže ty si myslíš, že mí přátelé, které tady také vězní, jsou zatím naživu a v bezpečí?“

„Nevím to jistě, ale myslím, že ano. Fakt, že jsi živ, dokazuje, že zatím nezabili ani ty druhé, protože vím, že mají ve zvyku věznit své zajatce, dokud slunce nerozhodne, a pak je pobít v průběhu jediného obřadu.“

„Domníváš se, že s námi usmrtí i tebe?“

„Řekl bych, že ano.“

„A už ses se svým osudem smířil, nebo bys utekl, kdybys mohl?“

„Samozřejmě že bych utekl, jen kdybych měl nějakou možnost,“ odpověděl, „jenže oni mi žádnou možnost nedají. A tobě také ne.“

„Kdybych tak ty lidi viděl a mohl s nimi promluvit,“ zamyslel jsem se, „snad bych přišel na způsob, jak uprchnout. Možná by se mi podařilo vysvětlit jim, že já ani moji společníci nejsme jejich nepřátelé, a přesvědčit je, aby s námi zacházeli jako s hosty. Ale co mohu dělat? Nevidím je, a i kdybych je viděl, neslyším je. Ta překážka je nepřekročitelná.“

„Jestli se ti podaří překonat to, co ti brání je vidět, tedy onu suges-

ci své neviditelnosti, kterou ti vkládají do hlavy, překonáš současně i všechno ostatní a budeš je také slyšet. Podnikal jsi něco v tom směru?“

„Ano, neustále v duchu odmítám skutečnost, že jsou neviditelní, odmítám vpustit do svých myšlenek jejich hypnotické kouzlo.“

Každý den kolem poledne nám podávali jednoduché jídlo. Bylo vždycky stejné. Každý jsme dostali velký džbán vody, já mísu téže potravy jako prvního dne a Umka klec s jedním z oněch ptakozvířat, která zřejmě představovala celou jeho dietu.

Poté co mi Umka vysvětlil, jak překonat hypnotický vliv, který na mě působil, a získat tak schopnost vidět a slyšet naše vězňatele, vždycky jsem si sedal přímo proti dveřím a čekal, až se otevřou a bude nám podávána strava, abych zjistil, jestli náhodou nespátřím Tarida, který nám jídlo donesl.

Pokaždé pro mě bylo strašlivým zklamáním, když jsem viděl, jak se ve dveřích objevily nádoby s potravou a vodou a hned za vchodem se snesly k zemi, jak je tam pokládaly neviditelné ruce.

Mé pokusy mi sice připadaly naprosto beznadějně, avšak já se nevzdával a proti veškeré logice jsem v nich pokračoval.

Jednoho dne jsem seděl pohřížen do trudných myšlenek o bezvýchodnosti naší situace, když jsem zaslechl kroky na schodech, pak zaskřípění kovu o kov, jaké vydávají zbraně válečníka, když zavadí o přezky řemení.

Tohle byl první zvuk, který jsem v těchto zdech slyšel, tedy kromě těch, jež vydával Umka a já sám – první známky života v obrovském paláci Taridů od chvíle, kdy mě zajali. Souvislosti, které jsem z oněch zvuků odvozoval, byly takové, že zatímco jsem čekal, až se dveře otevřou, skoro jsem nedýchal.

Stál jsem na místě, z něhož jsem viděl přímo do prostoru za vstupem do našeho vězení.

Slyšel jsem, jak cvakl zámek. Dveře se pomalu pohnuly ve veřejích a otevřely se dovnitř. A za nimi, zřetelně viditelní, stáli dva muži z masa a krve. Celkově vypadali jako lidé. Jejich pleť byla velmi světlá a podivně kontrastovala s modrými vlasy a obočím. Oblečení byli do úzkých kroužkových suknic, vyrobených z těžkého zlatého pletiva, a hrudních plátů ze zlatého plechu. Každý měl u pasu dlouhý meč a dýku. Obličejové našich vězňatelů byly ostře řezané a oba se tvářili vážně až odmítavě.

Toho všeho jsem si stačil všimnout během oněch několika okamžiků, kdy byly dveře otevřené. Viděl jsem, jak muži vrhli pohledy na mě i na Umku, a byl jsem si jistý, že ani jeden z nich nepoznal, že je vidím. Kdyby to byli zjistili, vsadím se, že by je výrazy jejich tváří prozradily.

Byl jsem nesmírně potěšen, že se mi konečně podařilo zlomit onu hypnotickou sílu, která na mě až dosud působila, a jen co odešli, pochlubil jsem se Umkovi, že jsem oba muže viděl i slyšel.

Požádal mě, abych mu je popsal, a když jsem to udělal, přikývl. „Někdy si lidé věci prostě jen představují,“ vysvětloval mi, proč zapochyboval o mém tvrzení.

Příštího dne zhruba v polovině dopoledne jsem zaslechl na scho-dišti k našemu vězení zvuky mnoha pohybů. Nakonec se dveře otevřely a do místnosti vešlo pětadvacet mužů.

Jakmile jsem je spatřil, pomyslel jsem si, že by nebylo špatné, kdybych byl proti těm lidem v jisté výhodě pro případ, že by se mi později naskytla příležitost k útěku, a tak jsem předstíral, že je nevidím. Pokud jsem se díval jejich směrem, zaostřil jsem vždy pohled někam mimo ně, a abych si celou situaci usnadnil, soustředil jsem se především na Umku, o kterém věděli, že ho mohu vidět.

Zalitoval jsem, že jsem na ten plán nepřišel dříve, abych s ním seznámil i Umku. Teď jsem se obával, že by mohl neúmyslně prozradit skutečnost, že Taridové už pro mě nejsou neviditelní.

Dvanáct bojovníků obklopilo mě, stojíce těsně mimo můj dosah, jeden muž zůstal u dveří a vydával rozkazy a dalších dvanáct obstoupilo Umku a přikázalo mu, aby dal ruce za záda.

Umka couvl a vrhl na mě pátravý pohled. Viděl jsem, že uvažuje o tom, zda bychom se neměli pokusit vybojovat si svobodu.

Snažil jsem se vypadat, jako kdybych o přítomnosti válečníků nevěděl. Nechtěl jsem, aby zjistili, že je vidím. Vrhla jsem kolem sebe lhostejný pohled a pak se stejně bez zájmu otočil, a ledva jsem k nim byl zády a obličejem ke svému spoluvězni, mrkl jsem na něho.

Modlil jsem se k bohům, aby ho, pokud nezná význam mrknutí, v tomto směru osvětili. Abych věc ještě zdůraznil, přiložil jsem si na krátko prst na ústa, a naznačil mu tak mlčení.

Umka se tvářil jako němý a naštěstí němý i zůstal.

„Polovina z vás se postará o Masenu,“ nařizoval důstojník, „a zbytek o toho červovlasého. Jak vidíte, nemá ani tušení, že tady jsme.“

Možná bude překvapen, až se ho chopíte, a mohl by se bránit – chyt' te jej proto pevně!“

Předpokládám, že Umka uvěřil, že jsem znovu upadl do jejich hypnotického vlivu, neboť když ho válečníci obklopili, díval se na mě prázdným, odevzdaným pohledem.

Pak se jich vrhlo dvanáct na mě. Mohl jsem se jim bránit, ale nevěděl jsem, co bych tím získal. Abych řekl pravdu, toužil jsem především opustit naše vězení. Dokud jsem byl uvnitř, nemohl jsem nic dělat, leč jakmile budu jednou venku, mohl by mi Osud nabídnout nějakou příležitost. Proto jsem se nijak zvlášť nebránil, avšak o to silnější překvapení jsem předstíral, když jsem na sobě ucítil jejich ruce.

Vyvedli mě z místnosti a sestupovali jsme po mnoha dlouhých schodištích, stejných, po nichž mě před několika týdny táhli vzhůru. Nakonec nás přivedli do téhož trůnního sálu, v němž jsme byli se Zandou a Jat Orem onoho rána, kdy nás zajali. Jak odlišnou scénu jsem ale viděl teď, když jsem se oprostil od hypnotického vlivu, který mě tenkrát oslepoval!

Velký sál už zdaleka nebyl prázdný. Dvě trůnům podobná křesla již nebyla neobsazena – místo toho se prostor hemžil barvami, lidmi a pohybem.

Muži, ženy i děti lemovali širokou uličku, jíž nás s Umkou vedli k oběma přepychovým stolcům. Naši průvodci nás postrkovali řadami válečníků v nádherné, drahocenné zbroji až na volné místo přímo před dvojicí křesel.

Tam stáli, se spoutanýma rukama a obklopeni vojáky, Jat Or, Zanda, Ur Jan, další muž, což, jak jsem věděl, musel být Gar Nal, a má milovaná princezna Dejah Thoris.

„Můj vládče!“ zvolala. „Osud je laskavý alespoň v tom, že mi dovolil naposledy tě spatřit, než zemřeme.“

„Ještě stále žijeme,“ připomenul jsem jí a ona se usmála, když uslyšela ta slova, o nichž věděla, že je používám jako výzvu i zaklínadlo proti těm nejhorším a nejzlomyslnějším nástrahám osudu.

Sotva se na mě podíval Ur Jan, objevil se v jeho výrazu neskrývaný úžas. „Ty!“ zvolal.

„Ano, já, Ur Jane.“

„Co tady děláš?“

„O jednu z největších slastí této cesty mě připraví naši věznitelé,“

odpověděl jsem.

„Co tím myslíš?“ zamračil se.

„Totiž o potěšení z toho zabít tě vlastní rukou, Ur Jane,“ pravil jsem.

S pochopením přikývl a kysele se usmál.

Moji pozornost přilákal muž na trůnu. Hovořil ke strážným a očividně se dožadoval, abychom mlčeli.

Byl to nesmírně tlustý chlapík s nadutým výrazem a okamžitě jsem na něm upozoroval ony známky stáří, které se tak málokdy vyskytují mezi rudými obyvateli Barsoomu. Podobných příznaků jsem si všiml i u mnoha dalších lidí v pestrobarevném zástupu. To by ukazovalo, že se tenhle národ netěší věčnému mládí Mar'anů.

Na vedlejším stolci seděla mladá a velmi krásná žena. Pozorovala mě zasněným pohledem, který na mě upírala zpod dlouhých brv polopřivřených očí. Mohl jsem jen předpokládat, že ji na mně upoutala barva mé kůže, lišící se od bronzové pleti mých společníků. Když jsme totiž vyrazili ze Zodangy, odstranil jsem si z těla maskovací barvivo.

„Úžasné!“ zašeptala unyle.

„O čem to mluvíš?“ zajímal se tlustý muž. „Co je úžasné?“

Zvedla rychle hlavu, jako by se probrala ze sna. „Ale nic!“ odvětila nervózně. „Řekla jsem jen, že by bylo úžasné, kdyby je někdo dokázal přinutit k mlčení, ale jak to udělat, když jsme pro ně neviditelní a neslyšitelní,“ zaváhala, „pokud bys je samozřejmě nechtěl umlčet mečem.“

„Víš dobře, Ozaro,“ zabručel muž, „že je uchováváme pro Ohnivého boha – teď je zabít nesmíme.“

Žena pokrčila rameny. „Proč je vůbec zabíjet?“ zeptala se. „Vypadají jako inteligentní tvorové. Mohlo by být zajímavé nechat je naživu.“

Obrátil jsem se ke svým společníkům. „Vidí nebo slyší někdo z vás něco z toho, co se děje v téhle místnosti?“ otázal jsem se.

„Kromě nás tady nevidím ani neslyším vůbec nikoho,“ odpověděl Gar Nal a ostatní na tom byli stejně.

„Jsme obětmi určitého druhu hypnózy,“ vysvětloval jsem jim, „která nám znemožňuje vnímat naše vězňatele. Cvičením sil vlastního vědomí se můžete z vlivu této hypnózy osvobodit. Není to obtížné. Mně se to podařilo. Kdybyste v tom směru uspěli i vy, hodně by

to zvýšilo naše naděje na útěk, jakmile by se nám naskytla nějaká příležitost. Pokud by i nadále věřili, že je nevidíme, neměli by se před námi na pozoru. Tak například já bych mohl právě teď sebrat meč onomu chlapíkovi po svém boku a zabít zdejšího jeddaka a jeddaru, dřív než by mi v tom mohl někdo zabránit.“

„Nemůžeme spolupracovat, když navzájem toužíme po své smrti,“ upozornil mě Gar Nal.

„Co kdybychom uzavřeli příměří,“ navrhl jsem, „dokud se nám nepodaří uprchnout ze zajetí těch lidí?“

„To by byla poctivá dohoda,“ řekl Gar Nal.

„Takže souhlasíš?“ zeptal jsem se.

„Souhlasím,“ přikývl.

„A ty, Ur Jane?“

„Mně to vyhovuje,“ pravil zodangský vrah.

„A co ty?“ otázal se Gar Nal a upřel pohled na Jat Ora.

„Já udělám, cokoli mi... Vador přikáže,“ odpověděl můj padwar. Ur Jan na mě vrhl rychlý pohled plný náhlého pochopení. „Aha,“ zvolal, „takže ty jsi i Vador. Teď chápu mnoho věcí, kterým jsem předtím nerozuměl. Věděla to ta krysa Rapas?“

Nevšímal jsem si jeho poznámky. „A teď,“ pokračoval jsem, „pozvedněme ruce a přísahejme, že toto příměří budeme dodržovat tak dlouho, dokud se nám nepodaří uniknout z moci Taridů, a nejen to, ale i že každý z nás udělá všechno, co bude v jeho silách, aby zachránil ostatní.“

Gar Nal, Ur Jan, Jat Or a já jsme zvedli pravice, abychom přísahali.

„Ženy také,“ ozval se Ur Jan. Dejah Thoris a Zanda vztyčily paže, a tak se nás šest navzájem zavázalo slavnostním slibem, že budeme bojovat jeden za druhého na život a na smrt, dokud se nám nepodaří uniknout z moci nepřátel.

Byla to zvláštní situace, neboť já byl najat, abych zavraždil Gar Nala, Ur Jan přísahal, že zabije mě, zatímco já měl v úmyslu zbavit života jej, a stačilo, aby Zanda, která je nenáviděla oba, zjistila mou pravou totožnost, a nebude čekat na nic jiného než na příležitost, jak se mi pomstít.

„No tak, klid,“ pozvedl hlas muž na trůnu. „Co to ti blázni žvaní ve svém podivném jazyce? Musíme je umlčet – nepřivedli jsme je sem, abychom je poslouchali.“

„Sejmi z nich náš vliv,“ navrhla dívka, kterou nazýval Ozara. „Ať nás vidí a slyší. Vždyť jsou to jen čtyři muži, nemohou nám ublížit.“

„Uvidí a uslyší nás, až je povedeme na smrt, ne dříve,“ odpověděl vládce.

„Mám pocit, že ten muž se světlou kůží nás vidí a slyší už teď.“

„Jak tě to napadlo?“ podíval se tlust'och mým směrem.

„Cítím to, když se jeho oči setkají s mými,“ odvětila dívka zasněně. „A kromě toho, jakmile jsi promluvil, zaletěl jeho pohled ke tvé tváři, Ul Vasi, a když jsem hovořila já, podíval se na mě. On nás vidí i slyší, Ul Vasi.“

Skutečně jsem se na ni díval, když hovořila, a teď jsem si uvědomil, že bych mohl mít potíže se svým předstíráním. Takže tentokrát, jakmile muž zvaný Ul Vas ženu oslovil, zaostřil jsem pohled na stěnu nad dívčinou hlavou a jeho jsem si ani nevšiml.

„To není možné,“ prohlásil. „Nevidí nás ani neslyší.“ Pak se obrátil k důstojníkovi strážce, která nás přivedla z věže. „Zamaku,“ zeptal se ho, „co myslíš? Je možné, že by nás tohle stvoření vidělo nebo slyšelo?“

„Myslím, že ne, Nejvyšší,“ pravil muž. „Když jsme pro něj přišli, ptal se toho Maseny, který je uvězněn s ním, jestli je někdo v místnosti, i když nás kolem bylo pětadvacet.“

„Byl jsem přesvědčen, že se mýlíš.“ obrátil se Ul Vas ke své jeddare, „ale ty si pořád něco představuješ.“

Dívka pokrčila půvabnými rameny a odvrátila se se znuděným zívnutím, nicméně po nějaké chvíli se ke mně její oči vrátily, a přestože jsem se snažil vůbec se na ni nedívat, byl jsem si vědom toho, že mě neustále pozoruje.

„Takže pokračujme,“ zatleskal Ul Vas.

Vystoupil nějaký stařec a postavil se přímo před trůn. „Nejvyšší,“ začal zpěvavým hlasem, „den je dobrý, příležitost je dobrá a čas na dešel. Přivádíme před tebe, nejvznešenějšího syna Ohnivého boha, sedm nepřátel Taridů. Skrze tebe tvůj otec promlouvá a dává lidem znát svá přání. Tys hovořil s Ohnivým bohem, svým otcem. Pověz nám, ó Nejvyšší, zda jsou tyto oběti dobré v jeho očích. Tlumoč nám jeho vůli, Nejmocnější.“

Už od chvíle, kdy jsme vešli do obřadní síně, si nás Ul Vas pozorně prohlížel a svůj zájem dělil hlavně mezi Dejah Thoris a Zandu. Teď si odkašlal.

„Můj otec, Ohnivý bůh, si přeje vědět, kdo jsou tito nepřátelé,“ řekl. „Jeden z nich,“ pokračoval starý muž, který hovořil už předtím a jehož jsem považoval za kněze, „je Masena, kterého tví bojovníci zajali, když lovil za zdi zámku. Dalších šest jsou podivní tvorové. Nevíme, odkud přišli. Dostali se sem ve dvou nevídaných zařízeních, jež se pohybovala vzduchem jako ptáci, přestože postrádala křídla. V každém z nich byli dva muži a jedna žena. Snesli se na naše nádvoří, ale odkud a proč přišli, netušíme. Je však jisté, že nám chtěli uškodit, což je zřejmý úmysl všech lidí, kteří se veřou do paláce Taridů. Jistě sis všiml, Nejvyšší, že pět z oněch šesti má kůži rudou, zatímco šestý jen o málo tmavší, než je naše. Ten se zdá pocházet z jiné rasy, neboť má bílou pleť, černé vlasy a šedé oči. Víme jen tohle a nic víc. Čekáme, až uslyšíme přání Ohnivého boha z úst jeho syna Ul Vase.“

Muž na trůně našpulil rty, jakoby v zamyšlení, a jeho oči putovaly po řadě zajatců. Znovu delší dobu prodlévaly u Dejah Thoris a Zandy. Nakonec promluvil.

„Můj otec, Ohnivý bůh, rozhodl, že Masena a čtyři cizí muži budou v jednu a tutéž hodinu na jeho počest obětováni, a to tehdy, až Otec sedmkrát obletí Ladan.“

Jakmile zmlkl, zavládlo několik okamžiků napjatého ticha, které bylo nakonec přerušeno starým knězem.

„A ženy, Nejvyšší?“ ptal se. „Jaké je přání Ohnivého boha, co se týče žen?“

„Ohnivý bůh, aby ukázal svou nezměrnou lásku,“ odpověděl jeddak, „daroval tyto ženy svému synovi, Ul Vasovi, nechť s nimi naloží podle své vůle.“

OZARA

Život je sladký, a když se z úst jeddaka Ul Vase ozvala ona pochmurná slova, jimiž pět z nás odsuzoval ode dneška za sedm dní k smrti, bylo by jen přirozené, kdybych prožil nějakou depresivní reakci. Já si však neuvědomuji, že bych v té chvíli cítil něco podobného – ovšem mohla za to skutečnost, že jsem zažil mnohem větší duševní otřes, neboť bylo jasné, že Dejah Thoris očekává osud horší než smrt.

Byl jsem rád, že díky milosrdenství osudu neslyšela, o čem se hovořilo. Nebylo by ničemu pomohlo, kdyby věděla, co ji čeká, právě tak jako by jí přineslo nezměrnou trýzeň, kdyby se dozvěděla, že já byl odsouzen k smrti.

Všichni mí společníci, kteří nic neviděli a nic neslyšeli, stáli před trůnem krutého jeddaka jako tupé ovce. Pro ně to bylo jen prázdné křeslo, přede mnou však na něm seděl tvor z masa a kostí – smrtelník, jehož tělo mohl zasáhnout hrot zbraně.

Ul Vas znovu promluvil. „Odved'te je,“ přikázal. „Muže uvrhněte do Tyrkysové věže a ženy uvězněte v Diamantové.“

V tom okamžiku mě napadlo, že se na něj vrhnu a uškrtním ho holýma rukama, leč všechno mi říkalo, že ani tak bych neuchránil Dejah Thoris před osudem, kterému byla předurčena. Bylo by to skončilo jen mou vlastní smrtí – a zmizela by její největší, možná dokonce jediná naděje na záchranu. Proto jsem se tiše podrobil a dal se odvést se svými společníky. Poslední, co mi utkvělo v paměti, byl upřený pohled Ozary, jeddary Taridů.

Umku ani mě nevrátili do místnosti, kde jsme byli vězněni předtím, ale odvedli nás společně s Jat Orem, Gar Nalem a Ur Janem do velké komnaty v Tyrkysové věži.

Nepromluvili jsme jediné slovo, dokud za naší eskortou, kterou jsme viděli jen my s Umkou, nezapadly dveře. Pro naše druhy bylo veškeré okolní dění záhadou, což se dalo snadno vyčíst z výrazů jejich tváří.

„Co to všechno znamená, Vandore?“ ptal se Jat Or. „Proč jsme stáli mlčky a v tichu v prázdném sále, před prázdnými trůny?“

„Nebylo tam ticho,“ odpověděl jsem, „a ten sál byl plný lidí. Na trůnech, které se vám zdály prázdné, seděl jeddak s jeddarou a jeddak nás odsoudil k smrti. Ode dneška za sedm dní všichni zemřeme.“

„A co princezna a Zanda, ty také?“ zajímal se.

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, ty naneštěstí nikoliv.“

„Proč říkáš naneštěstí?“ nechápal.

„Protože věřím, že by daly přednost smrti před tím, co je očekává. Jeddak Ul Vas si je chce nechat pro sebe.“

Jar Or se vztekle zamračil. „Musíme něco udělat,“ zvolal, „musíme je zachránit!“

„Já vím,“ přisvědčil jsem, „ale jak?“

„Ty ses vzdal naděje?“ naléhal na mě. „Klidně umřeš bez ohledu na to, co je čeká?“

„Myslel jsem, že mě znáš lépe, Jat Ore,“ odvětil jsem. „Pořád doufám, že se stane něco, co nám umožní je vysvobodit. Zatím sice bohužel nevidím žádný způsob, ale naděje jsem se nevzdal. Pokud se nám nenaskytne žádná jiná příležitost, pak ji v poslední chvíli alespoň pomstím, když už jí nedokážu pomoci. Mám totiž proti našim vězňům jednu výhodu, o níž nemají ani ponětí.“

„A jakou?“ otázal se.

„Pro mě nejsou ani neviditelní, ani němí,“ odpověděl jsem.

Přikývl. „Ano. Na to jsem zapomněl,“ řekl, „ale pamatuj, že ani ty nedokážeš vidět a slyšet poté, kdy už nebude nic k vidění ani ke slyšení.“

„A proč nás vlastně chtějí zabít?“ nechápal Gar Nal, který vyslechl můj rozhovor s Jat Orem.

„Máme být nabídnuti jako oběť Ohnivému bohu, kterého uctívají,“ odvětil jsem.

„Ohnivý bůh?“ otázal se Ur Jan. „Kdo je to?“

„Slunce,“ řekl jsem.

„Ale jak je možné, že rozumíš jejich jazyku?“ vyptával se dál Gar Nal. „Není přece možné, aby mluvili stejnou řečí jako lidé na Barsoomu.“

„Ne,“ odpověděl jsem, „to nemluví, ale Umka, se kterým jsem byl uvězněn, mě naučil řeč Taridů.“

„Kdo jsou Taridové?“ obrátil se ke mně Jat Or.

„Tak se jmenují ti lidé, v jejichž moci jsme,“ vysvětlil jsem.

„Jak říkají Thurii?“ napadlo Gar Nala.

„Nejsem si jistý, ale zeptám se Umky. Umko,“ oslovil jsem kočičího muže v jeho jazyce, „co znamená slovo *Ladan*?“

„To je název našeho světa,“ odpověděl. „Slyšel jsi, jak Ul Vas

prohlásil, že zemřeme, až Ohnivý bůh sedmkrát oběhne Ladan.“

My Barsoomiané jsme se pak ponořili do běžného rozhovoru a já měl možnost blíže pozorovat Car Nala a Ur Jana.

Ten první byl jako většina Mart'anů neurčitého věku. Nebyl tak starý, aby to na něm už začalo být vidět jako na Fal Sivasovi. Gar Nalovi mohlo být cokoliv od sta do tisíce let. Měl vysoké čelo, na Mart'ana dost řídké vlasy a na jeho rysech nebylo celkem nic pozoruhodného, s výjimkou jeho očí. Nelíbily se mi, byly příliš lstivé, neupřímné a kruté.

Ur Jan, kterého jsem už viděl předtím, byl přesně takový, jak by si ho člověk představoval – mohutný, brutální válečník toho nejsprostšího druhu; nicméně z těch dvou bych byl vždycky spíše věřil Ur Janovi než Gar Nalovi.

Připadalo mi zvláštní, že jsem tady, v malé místnosti, uvězněn se dvěma ze svých největších nepřátel, leč uvědomoval jsem si, stejně jak si to museli uvědomovat i oni, že když momentálně zapomeneme na náš spor, bude nám to všem ku prospěchu. Bylo jasné, že pokud by se naskytla nějaká příležitost k útěku, budou mít čtyři schopní muži používající meče větší naději dostat se na svobodu, než kdybychom byli jen dva. A jestliže bychom v našem nepřátelství pokračovali, nemohlo nás více než dva zbýt, neboť alespoň dva, nebo spíše tři z nás by zemřeli v boji.

Zdálo se, že Umka se cítí zanedbáván, zatímco jsme my čtyři mluvili mezi sebou barsoomským jazykem. V době společného věznění jsme se velmi spřátelili a já doufal, že v okamžiku, kdy se naskytne příležitost k útěku, nám bude Umka platnou oporou. Proto jsem se s ním pochopitelně snažil vycházet i nadále co nejlépe, a tak jsem ho tu a tam zapojil nějakou otázkou do hovoru a sloužil mu jako překladatel.

Den za dnem jsem pozoroval, jak si Umka pohrává s těmi nešťastnými tvory, které mu naši věznitelé přinášeli jako potravu, takže tenhle pohled už mě nijak neodpuzoval, ale když nám toho poledne přinesli jídlo, sledovali všichni Barsoomiané zhrozenými pohledy, jak se Masena živi, a bylo jasné, že Gar Nal se ho začal skutečně bát.

Krátce poté, co jsme se najedli, otevřely se dveře a vstoupilo několik válečníků. Velel jim znovu Zamak, důstojník, jenž doprovázel mě a Umku do trůnního sálu.

Jen my s Umkou jsme viděli vojáky, kteří vešli do našeho vězení,

a já s velkými obtížemi předstíral, že jsou pro mě neviditelní.

„To je on,“ ukázal na mě Zamak. „Odved'te ho.“

Vojáci mě obstoupili, uchopili z obou stran za paže a vlekli mne ke dveřím.

„Co to je?“ volal Jat Or. „Co se to s tebou děje? Kam jdeš?“ Vchod byl stále otevřený a on viděl, jak se k němu přibližují.

„Nevím, kam jdu, Jat Ore,“ odpověděl jsem. „Prostě mě zase odvádějí.“

„Můj princi, můj princi!“ křičel a vrhl se za mnou, aby se pokusil odtáhnout mě zpět, leč vojáci mě vyvlekli ven a zavřeli Jat Orovi dveře přímo před nosem.

„Je dobře, že nás ti lidé nevidí,“ poznamenal jeden ze strážců. „Myslím, že by teď došlo k ošklivému boji, kdyby to dokázali.“

„A věřím, že s tímhle bychom měli dost práce,“ připojil se další z těch, kdož mě postrkovali kupředu. „Svaly jeho rukou jsou jako stříbrná lana.“

„Ani ten nejlepší válečník nemůže bojovat proti nepříteli, kterého nevidí,“ podotkl jiný.

„Tenhle si ale vedl skvěle. Když jsme ho zatýkali na nádvoří, pohmoždil pěknou řádku jeddakových gardistů jen holýma rukama, a dva z nich dokonce zabil.“

To bylo poprvé, kdy jsem se dozvěděl, že jsem měl v utkání s neviditelnými nepřáteli nějaký úspěch, a musím říci, že mě to velmi potěšilo. Představoval jsem si, co by asi udělali, kdyby zjistili, že je nejen vidím a slyším, ale že jimi rozumím.

Byli poměrně nedbalí, právě díky své domnělé neviditelnosti, a byl bych mohl sebrat zbraň kterémukoliv z nich. Pak bych mezi nimi mohl napáchat doslova jatka, ovšem bylo mi jasné, že bych tím v tomto okamžiku vůbec nic nezískal ani já, ani moji nepřítomní spoluvězňové.

Vedli mě do odlehlé části paláce, která byla úplně odlišná od všeho, co jsem zatím v budově viděl. Byla ještě přepychovější, zdobenější a bohatěji zařízená než onen úžasný korunní sál.

Nakonec jsme dorazili ke dveřím, před nimiž stálo na stráži několik válečníků.

„Přišli jsme, jak nám bylo přikázáno,“ obrátil se k nim Zamak, „a přivedli jsme onoho zajatce s bílou kůží.“

„Jste očekáváni,“ odvětil jeden ze strážných. „Můžete vstoupit.“ A

otevřel velké dvoukřídlé dveře.

Ocitli jsme se v komnatě tak výjimečné krásy a přepychu, že jsem ve svém ubohém slovníku nenašel dost výrazů k tomu, abych je popsal. Závěsy v barvách, jaké pozemské oči nespátřily, visely na pozadí stěn vyrobených z hmoty připomínající slonovinu, i když co to bylo za materiál, nedokážu určit. Zdálo se, že je to právě kombinace přepychu, dokonalé elegance a souladu, co budí onen dojem nesmírné nádhery, avšak nakonec jsem si uvědomil, že převládající dominantou celého prostoru je vlastně jednoduchost.

Když jsme vešli, neviděl jsem v komnatě nikoho. Strážci mě zavedli doprostřed místnosti a tam se zastavili.

Nakonec se otevřely dveře v protější stěně a v nich se objevila žena. Půvabná mladá žena. Později jsem se dozvěděl, že je to otrokyně.

„Počkej na chodbě, Zamaku,“ řekla. „Vězeň půjde se mnou.“

„Cože? Sám, beze stráže?“ ujišťoval se překvapený Zamak.

„Takové jsem dostala rozkazy,“ přikývla dívka.

„Ale jak tě může následovat,“ ptal se Zamak, „když nás ani nevidí, ani neslyší? A i kdyby nás slyšel, stejně by nám nerozuměl.“

„Povedu ho,“ odpověděla dívka.

Jakmile se přiblížila, vojáci mě pustili, dívka mě uchopila za ruku a vedla mě za sebou.

Ocitli jsme se v další místnosti, poněkud menší, ale ještě krásnější než ta první. Neměl jsem však čas si prohlížet ono přepychové prostředí, protože celou mou pozornost upoutala jediná osoba, která v salónku byla.

Málokdy mě něco překvapí, ovšem musím připustit, že když jsem v ženě, která ležela na pohodlném divanu a pozorovala mě přivřenýma očima, poznal Ozaru, jeddaru Taridů, překvapený jsem byl.

Otrokyně mě zavedla do středu místnosti a zastavila se. Stála, čekala a upírala tázavý pohled na jeddaru, zatímco já předstíral, že co se týče těchto lidí, jsem slepý a hluchý, a snažil se zaostřit pohled někam mimo překrásnou vládkyni, jejíž oči jako by mi četly až hluboko v duši.

„Můžeš odejít, Ulah,“ řekla po chvílce jeddara.

Otrokyně se poklonila a beze slova vycouvala z místnosti.

Poté co odešla, bylo v komnatě nějakou chvíli naprosté ticho – leč já na sobě neustále cítil jeddarin zrak.

Nakonec se zasmála půvabným zvonivým smíchem. „Jak se jme-

nuješ?“ zeptala se.

Předstíral jsem, že ji neslyším, a oči jsem zaměstnal pozorováním svého okolí. Zdálo se, že je to královnin budoár, a představoval dokonale pozadí pro její nespornou krásu.

„Poslyš,“ ozvala se po chvílce znovu, „oklamal jsi Ul Vase, Zama i nejvyššího kněze a všechny ostatní, ale mě nikoliv. Připouštím, že se umíš dokonale ovládat, avšak zradily tě tvé oči. Zradily tě v trůnním sále a zradily tě znovu teď, když jsi vstoupil do téhle místnosti, přesně jak jsem čekala. Když ses na mě podíval, bylo v nich vidět překvapení, a to znamená jen jediné, totiž že jsi mě poznal, a že mě tedy vidíš.

V trůnním sále jsem zpozorovala i to, že víš, o čem se mluví. Jsi neobyčejně inteligentní bytost a podle výrazu tvých očí bylo jasné, že rozumíš.

Buďme k sobě upřímní, protože spolu máme mnohem víc společného, než bys myslel. Nechovám k tobě nepřátelství. Chápu, proč si myslíš, že je výhodné, když se my budeme domnívat, že nás nevidíš ani neslyšíš, ale ujišťuji tě, že pokud mi to přiznáš, tvá situace se nijak nezmění, neboť já už vím, že mě nejen vidíš a slyšíš, ale že mi i rozumíš.“

Nedokázal jsem uhodnout, proč řekla, že máme mnoho společného, pokud to ovšem nebyla jen nějaká lest, abych se přiznal, že Tardidy mohu vidět a slyšet. Na druhé straně jsem dost dobře netušil, co by ona či ostatní získali tím, že by se to dozvěděli. Byl jsem jim stejně vydán na milost a nemilost a pravděpodobně vůbec nezáleželo na tom, zda je vidím či ne. Navíc jsem poznal, že tahle žena je neobyčejně bystrá a inteligentní. Tu už těžko přesvědčím, že je pro mne skutečně neviditelná. Vzato kol a kolem, prostě a jednoduše jsem neviděl důvod, proč před ní hrát dál svou hru, a tak jsem se ji podíval přímo do očí a usmál se.

„Budu poctěn přátelstvím jeddary Ozary,“ řekl jsem.

„Tady to máme!“ zvolala. „Věděla jsem, že mám pravdu!“

„Ale přesto jsi měla jisté pochybnosti.“

„Jestliže jsem nějaké měla, pak proto, že jsi více než mistr v předstírání.“

„Cítil jsem, že život a svoboda mé i mých společníků by mohly záviset na mé schopnosti utajit před vámi a vašimi lidmi skutečnost, že vás vidím a že vám dokonce rozumím.“

„Nemluvíš naším jazykem příliš dobře,“ pravila. „Kde ses jej naučil?“

„Učil mě Masena, který se mnou byl uvězněn,“ vysvětloval jsem.

„Vyprávěj mi o sobě,“ požádala. „Jak se jmenuješ, jak vypadá zem, ze které pocházíš, co je to za podivné přístroje, v nichž jste pronikli do poslední pevnosti Taridů, a proč jste sem vlastně přiletěli.“

„Jmenuji se John Carter,“ odpověděl jsem, „a jsem princ z domu Tardos Morse, jeddaka Helia.“

„Helia? Kde je Helium? Nikdy jsem o takové zemi neslyšela.“

„Je na jiném světě,“ vysvětloval jsem jí, „na Barsoomu, to je ta planeta, které říkáte Větší měsíc.“

„Takže ty jsi ve své zemi princ? Myslela jsem si něco takového. Jen málokdy se mýlím v odhadu lidí. Ty dvě ženy a jeden z tvých společníků mají urozený původ,“ pokračovala, „ti další dva muži ne. Jeden z nich má ale úžasný mozek a tvůrčí schopnosti, zatímco ten druhý je hloupý hulvát, krutý a bezohledný člověk.“

Musel jsem se usmát nad jejím přesným odhadem mých druhů. Byla to skutečně skvělá a bystrá žena. Jestli to se svým přátelstvím myslela vážně, pak by pro nás mohla udělat mnoho. Zatím jsem však nechtěl popustit uzdu své naději, neboť byla zároveň přece jen družkou jeddaka Ul Vase, který nás odsoudil k smrti.

„Odhadla jsi je dokonale, jeddaro,“ souhlasil jsem.

„A ty,“ pokračovala, „jsi ve svém světě velký muž. Ty bys byl velký muž v každém světě, ale zatím jsi mi neřekl, proč jsi přišel do naší země.“

„Ti dva muži, které jsi popsala nakonec, unesli princeznu z královského domu mé vlasti.“

„To musí být ta krásnější z obou žen,“ zamyslela se Ozara.

„Ano, to je ona,“ přitakal jsem. „S oním druhým mužem a dívkou jsem je pronásledoval ve své lodi. Krátce potom, co jsme přiletěli na Ladan, jsme uviděli jejich koráb na nádvoří vašeho zámku. Přistáli jsme vedle, abychom osvobodili princeznu a potrestali její únosce, a v té chvíli nás vaši lidé zajali.“

„Takže jste nepřiletěli, abyste nám udělali něco špatného?“ ujistovala se.

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl jsem. „Vždyť jsme ani nevěděli o tom, že existujete.“

Přikývla. „Byla jsem si skoro jistá, že nemáte zlé úmysly,“ řekla,

„protože nepřátelé by se nám nikdy nevydali na milost tím, že by přistáli na našem nádvoří a opustili své stroje, leč nedokázala jsem o tom přesvědčit Ul Vase a ostatní.“

„Vážím si toho, že jsi nám věřila,“ pravil jsem, „ale nechápu, proč ses o mě tak začala zajímat, vždyť jsem cizinec, a ještě k tomu z jiného světa.“

Chvilku mě mlčky pozorovala a její oči na sebe vzaly zasněný výraz.

„Pravděpodobně proto, že toho máme opravdu dost společného,“ opakovala, „a také kvůli oné síle, která je větší než všechny ostatní a zmocňuje se nás a ovládá nás bez naší vůle, a často i proti ní.“

Odmlčela se, několik vteřin na mě upřeně hleděla a pak netrpělivě potřásla hlavou.

„Tou společnou věcí je skutečnost, že jsme v UI Vasově paláci oba zajatci. A důvod, proč se o tebe zajímám, jistě pochopíš, jsi-li alespoň z desetiny tak inteligentní, jak si o tobě myslím.“

POKUS O ÚTĚK

Možná že Ozara přecenila mou inteligenci, ale rozhodně podcenila mou opatrnost. Nemohl jsem připustit, že vím, kam směřují její slova a co bych z nich měl pochopit. Abych řekl pravdu, její neskrývané náznaky byly tak neskutečné, že jsem měl zprvu sklon je považovat za jistý trik, kterým mě chce ukolébat, abych přiznal nějaké strašlivé úmysly, jež chovám k jejímu lidu. Proto jsem se rozhodl ignorovat logický význam jejího druhého prohlášení předstíráním, že jsem byl plně upoután výrokem prvním. Ostatně ten pro mě byl skutečně překvapením.

„Ty jsi zajatkyň? A já si myslel, že jsi jeddara Taridů.“

„To sice jsem, ale proto nejsem o nic méně vězněm než ty.“

„Cožpak tohle nejsou tví lidé?“

„Nejsou,“ odpověděla. „Jsem Domniánka. Moje vlast, Domnia, leží daleko na druhé straně hor, které je vidět za pralesem obklopujícím Ul Vasův palác.“

„A tvoje rodina tě provdala za Ul Vase, jeddaka Taridů?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „On mě ukradl. Má rodina dodnes neví, co se se mnou stalo. Nikdy by mě dobrovolně neposlali na dvůr Ul Vase a já bych tady nezůstala ani hodinu, kdybych mohla uprchnout. Ul Vas je zvíře. Mění své jeddary velmi často. Jeho agenti neustále v jiných zemích hledají krásné mladé ženy. Až najdou nějakou, která bude půvabnější než já, půjdu stejnou cestou jako mé předchůdkyně. Domnívám se, že už objevil takovou, která se mu líbí víc – a to znamená, že mé dny jsou sečteny.“

„Myslíš, že jeho agenti našli nějakou, která je krásnější než ty?“ zeptal jsem se. „To se mi zdá nemožné.“

„Děkuji ti za poklonu,“ usmála se smutně, „ale nebyli to jeho agenti. Ul Vas si ji našel sám. Cožpak jsi neviděl, jak se v audienční síni díval na vaši krásnou princeznu? Nemohl od ní odtrhnout oči a nezapomíněj, že ušetřil její život.“

„Ale ušetřena zůstala i ta druhá dívka, Zanda,“ připomněl jsem jí. „Nebo tu si chce také vzít za svou jeddaru?“

„Ne, může mít vždy jen jednu,“ odvětila Ozara. „Ta dívka, které říkáš Zanda, je pro nejvyššího kněze. Tak si Ul Vas předchází bohy.“

„Když si ale vezme tu ženu, o níž mluvíš, ona ho zabije.“

„Jenže to mě nezachrání,“ řekla Ozara.

„Jak to, že ne?“

„Protože dokud žije jedna jeddara, nemůže si vzít jinou,“ vysvětlovala.

„Zabije tě?“ zeptal jsem se.

„Prostě zmizím,“ odpověděla. „Podivné věci se dějí v paláci Ul Vasově, podivné a strašné.“

„Začínám pomalu rozumět tomu, proč jsi pro mě poslala. Ráda bys utekla a myslíš si, že kdybys pomohla k útěku nám, vzali bychom tě s sebou.“

„Ano, vidím, že počínáš alespoň zčásti chápat mé důvody. Co se týče toho dalšího, postarám se, aby ses vše dozvěděl včas.“

„Myslíš, že máme nějakou naději na útěk?“

„Jen velmi malou,“ odvětila, „ale vzhledem k tomu, že máme stejně zemřít, myslím, že neexistuje riziko, které by nestálo za to podstoupit.“

„Máš nějaký plán?“

„Mohli bychom uprchnout v lodi, v té, co ještě zůstala na nádvoří.“

To mě začalo zajímat. „Jedna loď je stále ještě na nádvoří? Jen jedna? Nezničili ji?“

„Byli by ji zničili, ale bojí se jí, mají dokonce strach se k ní přiblížit. Když jste byli zajati, dva z Ul Vasových válečníků vstoupili na palubu jedné lodi a ta s nimi okamžitě odletěla. Počkala, až ten první, který do ní vlezl, zavolal na toho druhého, že je opuštěná. Taridové si teď myslí, že jsou vaše koráby očarovány, a k tomu, jenž leží na nádvoří, se nikdo nesmí přiblížit.“

„Nevíš náhodou, co se stalo s tou druhou lodí?“ zeptal jsem se. „Kam odletěla?“

„Visí na obloze, vysoko nad palácem. Jen tak se tam vznáší, jako by na něco čekala – my ale nevíme na co. Ul Vas z ní má strach. To je také jeden z důvodů, proč už jste nebyli zabiti dávno. Vyčkával, co bude dělat ta loď, a kromě toho sbíral odvahu, aby nařídil vaši smrt, protože Ul Vas je velký zbabělec.“

„A ty si myslíš, že máme nějakou naději dostat se k letounu na nádvoří?“

„Je tu jistá možnost,“ přikývla. „Mohla bych tě ukrýt ve svém apartmá, dokud se nesnese noc a palác neusne. Pak, kdyby se nám

podářilo nějak oklamat strážce u vnější brány a dostat se na dvůr, mohlo by se nám to povést. Stojí to za pokus – může se však přihodit, že budeš nucen svést souboj se strážnými. Umiš zacházet s mečem?“

„Myslím, že bych se toho úkolu zhostil,“ odpověděl jsem. „Ale jak dostaneme na nádvoří zbytek mých společníků?“

„Uprchneme jen my dva.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Nemohu utéci, pokud mí přátelé nebudou se mnou.“

Podívala se na mě s náhlým podezřením. „Proč ne?“ dotazovala se. „Jsi zamilován do jedné z oněch žen – neodejdeš bez ní!“ Hlas se jí naplnil záští. Byla to řeč žárlivé ženy.

Měl-li jsem dopomoci k útěku ostatním, a především Dejah Thoris, nesměl jsem Ozaře přiznat pravdu. Rychle jsem přemýšlel a napadly mě dva dobré důvody, proč bychom neměli prchat jen my dva.

„V zemi, odkud pocházím,“ pravil jsem, „je věcí cti, že muž nikdy neopouští své druhy. Proto nemohu utéci bez nich a zachovat si přitom čest. Ale je tady ještě další, mnohem důležitější důvod.“

„Jaký?“

„Ta loď, která leží na nádvoří, patří mým nepřítelům, těm dvěma, kteří unesli naši princeznu. Můj je ten koráb, jenž se vznáší nad zámkem. O systému jejich lodi nic nevím. I kdybychom se do ní dostali, neumím ji řídit.“

Chvilku o tom problému přemýšlela a pak ke mně zvedla oči. „Nejsem si jistá, že mi říkáš pravdu.“

„Tvůj život závisí na tom, zda mi uvěříš, nebo ne,“ odpověděl jsem, „a na tom zase závisí život můj a život mých společníků.“ Znovu chvíli mlčky uvažovala a pak řekla s netrpělivým posunkem: „Nevím, jak bychom dostali tvé přátele z vězení k lodi na nádvoří.“

„Já ale vím, jak bychom mohli uniknout, pokud nám pomůžeš.“

„A jak?“ naklonila se ke mně.

„Kdybys mi mohla opatřit nějaké nářadí, s nímž bych mohl přeřezat mříže v oknech cely, a kdybys mi přesně popsala místo, kde jsou vězněny obě ženy, myslím, že bych uspěl.“

„Když to udělám, můžete uprchnout beze mě,“ namítla s podezřením.

„Dávám ti své slovo, Ozaro, že pokud mi pomůžeš, neodletím bez tebe.“

„Budeš potřebovat ještě něco jiného?“

„Mohla by sis zjednat přístup do cely, kde je držena Zanda a princezna?“

„Ano, myslím, že bych mohla,“ odpověděla. „Pokud ovšem Ul Vase nenapadne, že jsem prohlédla jeho úmysly, a nebude si myslet, že tam jdu proto, abych obě ženy zabila. Nejsem si však docela jistá, zda se mi podaří získat nástroje, kterými byste mohli odstranit mříže z oken vašeho vězení. Tedy přesněji,“ opravila se, „získat je mohu, ale nevím, jestli se mi podaří ti je doručit.“

„Kdybys mi poslala nějaké jídlo, mohla bys v míse ukrýt pilku nebo pilník,“ navrhl jsem.

„To by asi šlo. Pošlu k tobě Ulah s mísou jídla.“

„A co mříže v místnosti, kde jsou vězněny ženy?“ zajímal jsem se.

„Ty jsou v Diamantové věži. Nesmírně vysoko,“ odpověděla. „V jejích oknech žádné mříže nejsou. Okny ještě odtamtud nikdo neprošel. V komnatě v úpatí věže jsou vždycky strážé, protože je to věž, kde bydlí i jeddak. To znamená, že pokud tě napadlo, že by ženy mohly uniknout oknem, můžeš tu myšlenku okamžitě zavrhnout.“

„Myslím, že ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Jestliže bude můj plán fungovat, uprchnou z Diamantové věže ještě snáz než z nádvoří.“

„Ale co ty a ostatní muži? I kdybyste se dokázali spustit z okna vašeho vězení, nikdy se nedostanete do Diamantové věže, abyste nám pomohli k útěku.“

„To nech na mně,“ řekl jsem jí, „důvěřuj mi a myslím, že když uděláš to, na čem jsem se dohodli, podaří se nám utéci.“

„Dnes v noci?“ zeptala se napjatě.

„Ne, dnes v noci asi ne,“ odpověděl jsem. „Bude lepší, když počkáme do zítřejšího večera, protože nevíme, jak dlouho nám bude trvat, než odstraníme mříže z oken. Nejlepší bude, když mě teď necháš odvést zpět a pak mi co nejdříve pošleš nářadí.“

Přikývla. „Máš pravdu.“

„Jen ještě okamžik. Jak poznám Diamantovou věž? Jak ji najdu?“

Zarazila se. „Je to ta ústřední, nejvyšší věž celého paláce, ale nedovedu si představit, jak se tam chceš dostat bez průvodce a mnoha válečníků.“

„O to se nestarej, ale musíš mě navést na místnost, kde jsou uvězněny obě ženy.“

„Jak to mám udělat?“

„Až přijdeš do jejich pokoje, vyvěšíš z okna nějaký pestrobarevný šátek – třeba tady ten rudý.“

„Ale jak ho uvidíš zevnitř paláce?“

„Na tom nezáleží. Pokud se můj plán zdaří, naleznu ho. A teď už mě, prosím, pošli zpátky.“

Udeřila na gong, který visel vedle ní, a do komnaty vstoupila Ulah. „Odved’ vězně zpět k Zamakovi,“ vydávala příkazy jeddara, „ať ho neprodleně vrátí do jeho cely.“

Dívka mě vzala za ruku a vedla z jeddarčina budoáru přilehlými místnostmi, až jsme se nakonec znovu ocitli na chodbě, kde čekal Zamak se svými strážemi. Tam mě předala vojákům a ti mě opět dostrkali do Tyrkysové věže, kde byli uvězněni moji společníci.

Když mě Jat Or viděl vcházet, vyskočil a vykřikl radostí. „Ve chvíli, kdy tě odvedli pryč, můj princi, myslel jsem, že už tě nikdy nespatriím, leč vidím, že osud je ke mně laskavý. Dal mi dva důkazy své náklonnosti – vrátil mi tebe, a když se dveře otevřely, uviděl jsem i já Taridy, kteří tě přivedli.“

„Skutečně?“ zvolal jsem.

„Viděl jsem je i slyšel,“ odpověděl.

„A já také,“ připojil se Gar Nal.

„Co ty, Ur Jane?“ zajímal jsem se, neboť čím více nás mohlo spatřit naše vězňatele, tím větší byla naše naděje na úspěch, pokud by při našem pokusu o vysvobození žen došlo k boji.

Ur Jan zachmuřeně zavrtěl hlavou. „Já nic nevidím ani neslyším.“

„Nevzdávej se,“ nabádal jsem ho, „musíš je vidět. Věř, a dokážeš to. A nyní.“ obrátil jsem se ke Gar Nalovi, „mám nějaké dobré zprávy. Naše lodi jsou v bezpečí. Tvoje ještě pořád spočívá na nádvoří. Mají strach se k ní přiblížit.“

„A tvůj koráb?“

„Ten se vznáší ve vzduchu vysoko nad palácem.“

„Ty jsi s sebou z Barsoomu vzal ještě další lidi?“

„Nevzal,“ usmál jsem se.

„Ale na palubě lodi musí někdo být, jinak by přece nemohla vzlétnout a zůstat pod kontrolou.“

„Ano, na palubě skutečně někdo je,“ přikývl jsem.

Zdálo se, že je to pro něj záhadou. „Ale vždyť jsi řekl, že jsi s sebou už nikoho jiného nevzal,“ zamračil se.

„Na palubě jsou dva Taridové.“

„Ale jak dokážou tu loď ovládat? Co ti mohou vědět o složitém mechanismu Fal Sivasova stroje?“

„Nic, a oni ho také neovládají.“

„Tak jak se tam ta loď, ve jméně Issus, dostala?“

„Jsou jisté věci, Gar Nale, které nemusíš vědět,“ odvětil jsem. „Důležité je, že je loď tam, kde je.“

„Ale k čemu je nám dobré, že se vznáší kdovíkdě nad našimi hlavami?“

„Myslím, že se k ní dostaneme, až bude třeba,“ odpověděl jsem mu klidně, i když jsem si zdaleka nebyl jistý, že mohu ovládat mechanický mozek na takovou vzdálenost. „Můj letoun mi nedělá takové starosti jako ten tvůj, Gar Nale. Měli bychom jej získat, protože ve chvíli, kdy se nám podaří uprchnout z paláce, je konec příměří a myslím, že by nebylo dobré, abychom cestovali na jedné palubě.“

Přikývl na souhlas, ale viděl jsem, jak podezřele přimhouřil oči. Pomyslel jsem si, zda ho náhodou právě nenapadla nějaká lstivá myšlenka, leč pak jsem v duchu pokrčil rameny, protože bylo celkem jedno, co si Gar Nal myslí, pokud ho budu mít na očích alespoň do chvíle, dokud nebudeme s Dejah Thoris šťastně a bezpečně na palubě naší lodi.

Ur Jan seděl na lavici a upíral pohled do prázdna. Věděl jsem, že se snaží soustředit svůj hloupý mozek v pokusu zbavit se hypnotického bloku Taridů. Umka ležel stočený na koberci a spokojeně předl. Jat Or stál u jednoho z oken a vyhlížel ven.

Dveře se otevřely a my se všichni obrátili k nim. Viděl jsem Ulah, jeddařinu služebnou, která přinesla velkou kameninovou mísu plnou jídla. Postavila ji na podlahu hned za prahem, ustoupila zpět do chodby a zavřela za sebou.

Rychle jsem došel k nádobě a zvedl ji. Když jsem se otočil k ostatním, viděl jsem, že Ur Jan stojí a pohlíží na dveře široce otevřenýma očima.

„Co se děje, Ur Jane?“ zeptal jsem se ho. „Vypadáš, jako bys spatřil ducha.“

„Já ji viděl!“ vykřikl. „Opravdu jsem ji viděl! Duch, nebo ne, viděl jsem ji.“

„Výborně!“ rozesmál se Jat Or. „Konečně jsme se od toho pekelného vlivu osvobodili všichni!“

„Dejte mi dobrý meč,“ zavrčel Ur Jan, „a zanedlouho budeme

venku i z tohohle paláce!“

„Nejprve se musíme dostat z téhle místnosti,“ připomněl mu Gar Nal.

„Myslím, že prostředky k útěku máme tady, v té míse,“ rozhlédl jsem se po svých společnících. „Pojďte, můžeme se rovnou najít a zjistit, co najdeme na dně nádoby.“

Ostatní se shromáždili kolem mě a začali jsme vyprazdňovat mísu. Bylo to velmi příjemné – nedostali jsme se ani příliš hluboko a narazili na tři pilníky. S nimi jsme se okamžitě pustili do práce na okenních mřížích.

„Nesmíte je přepilovat celé,“ upozorňoval jsem ostatní, „ale jen natolik, abychom je mohli snadno odstranit, až nastane čas.“ Mříže byly zhotoveny buď z nějakého kovu na Zemi a na Marsu neznámého, nebo podobně tajemné slitiny. Byly nesmírně tvrdé. Zpočátku se nám dokonce zdálo, že jsou stejně tvrdé jako materiál našich pilníků, ale nakonec se nástroje přece jen začaly zakusovat do prutů, i když bylo jasné, že to bude dlouhá a úmorná práce. Pracovali jsme celou noc a celý následující den. Když nám otroci přinesli potravu, stáli dva z nás u oken a dívali se ven s rukama na tyčích, aby zamaskovali známky naší dlouhé činnosti. Nakonec se nám podařilo všechno bez nehody dokončit.

Nastala noc. Blížila se chvíle, kdy jsem musel ověřit tu část svého plánu, která byla jeho základním kamenem, na němž stálo všechno ostatní. Pokud mě zklame, byla všechna naše námaha zbytečná a naše naděje prakticky zničeny. Nesdělil jsem ostatním, o co se chci pokusit – teď už jsem je nechtěl zatěžovat obavami a pochybnostmi, které jsem cítil.

Ur Jan stál u okna a vyhlížel ven. „Ty mříže můžeme vylomit, kdykoliv bude potřeba,“ bručel, „ale nevím, k čemu je nám to dobré. I kdybychom svázali všechno naše řemení, nedosáhne ani do výšky střechy paláce, která je pod námi. Mám dojem, že jsme veškerou tu práci dělali zbytečně.“

„Jdi tamhle, sedni si,“ přikázal jsem mu, „a mlč. Všichni teď buďte zticha a nedělejte hluk. Nemluvte a nehýbejte se, dokud vám neřeknu.“

Jen Jat Or mohl uhodnout, co mám v úmyslu, nicméně všichni udělali, oč jsem je žádal.

Přistoupil jsem k oknu a důkladně propátral oblohu, leč po naší

lodi nebylo ani památky. Přesto jsem začal soustřeďovat myšlenky na mechanický mozek, bez ohledu na to, jak je daleko. Prikazoval jsem mu, aby se snesl dolů a přiblížil se k věži. Myslím, že nikdy předtím jsem se v životě na nic nesoustředil tak jako na tuhle jedinou myšlenku. Pak jsem ucítil reakci – byl to podobný pocit, jako když člověk napne svaly. Na čele mi vyvstaly krůpěje studeného potu.

V místnosti za mnou bylo ticho jako v hrobě a oknem, u něhož jsem stál, dovnitř také nepronikal jediný zvuk.

Uběhlo několik nekonečných vteřin. Je možné, že mozek odnesl loď mimo dosah mých myšlenek? Byla pro mě navěky ztracena? Takové nápady mi táhly hlavou, když jsem zjistil, že mé soustředění povoluje. V hlavě se mi roztočil vír protichůdných pochybností a nadějí, pak i strachu. Nakonec jsem však ucítil, že jsem uspěl, nevím jak, ale věděl jsem to, a mé naděje vyletěly až k nebesům.

Najednou hvězdnatou oblohu za oknem zakryla temná hmota, která se tiše a pomalu přibližovala k věži.

Na okamžik jsem měl pocit, že v důsledku vyčerpání ztratím vědomí, leč nakonec jsem se ovládl a rychle vylomil tři železné pruty, jež jsme přepilovali.

Moji společníci, kteří nejdříve pozorovali okno ze svých míst, se teď namačkali u něho. Slyšel jsem tlumené výkřiky úžasu, úlevy a radosti. Rychle jsem se otočil a posunkem je umlčel.

Přikázal jsem lodi, aby se co nejvíce přiblížila k oknu, a pak jsem se znovu obrátil ke svým druhům.

„Na palubě jsou dva taridští válečníci,“ upozornil jsem je. „Jestli našli vodu a potraviny, jsou stále ještě naživu a je jasné, že ten, kdo má hlad, zásoby vždycky najde. To znamená, že se musíme připravit k boji. Každý z nich má dlouhý meč a dýku. My žádné zbraně nemáme. Musíme je přemoci holýma rukama.“

Otočil jsem se k Ur Janovi. „Až se dveře otevřou, dva z nás musí najednou vskočit do kabiny a doufat, že je překvapíme. Půjdeš se mnou, Ur Jane?“

Přikývl a na rtech se mu objevil pokřivený úsměv. „Ano,“ řekl, „a bude to velmi podivný pohled na Ur Jana a Johna Cartera, kteří bojují bok po boku.“

„Alespoň jim ukážeme, jak vypadá pořádný boj,“ opáčil jsem.

„Je škoda,“ prohlásil s lítostí, „že se ti dva Taridové nikdy nedozvědí, kdo je usmrtil a jaká to pro ně byla pocta.“

„Jat Ore a ty, Gar Nale, nastoupíte do lodi hned za námi.“ Pak jsem Umkovi jeho jazykem sdělil, aby do korábu vnikl okamžitě po Jat Orovi a Gar Nalovi. „A kdybychom pořád ještě bojovali,“ řekl jsem mu, „až uvidíš ty dva taridské válečníky, budeš vědět, co máš dělat.“ Horní ústa se mu roztáhla do jedné z oněch zvláštních grimas a Umka spokojeně zapředel.

Vylezl jsem na římsu okna a Ur Jan se protáhl vedle mě. Bok lodi téměř dřel o stěnu věže, dvířka byla sotva stopu od parapetu, na němž jsme stáli.

„Připrav se, Ur Jane,“ řekl jsem a přikázal mozku, aby otevřel vchod tak rychle, jak je to možné.

Odkryl se téměř okamžitě a my s Ur Janem vskočili na palubu. Naši tři společníci nás ihned následovali. V šerém nitru lodi jsem zahlédl dva muže, a protože jsem jim nechtěl poskytnout čas, aby tasili meče, vrhl jsem se skokem na prvního z nich.

Padl na podlahu, a než se stačil chopit dýky, sevřel jsem mu obě zápěstí a držel ho bezmocného na břiše.

Nevím, jak se Ur Jan vypořádal se svým protivníkem, ale pravdou je, že vzápětí byli oba muži na zemi a za pomoci Umky a Jat Ora jsme je odzbrojili.

Ur Jan a Gar Nal je chtěli okamžitě zabít, avšak to jsem odmítl. V boji dokážu zabít člověka bez sebemenších výčitek svědomí, ale chladnokrevně utratit bezbranného muže, i když je to můj nepřítel, to je něco jiného.

Abychom se nějak pojistili, oba bojovníky jsme svázali a dali jim roubík.

„Co teď?“ ptal se Gar Nal. „Jak chceš osvobodit ženy?“

„Nejdřív zkusíme získat zpět tvou loď,“ odpověděl jsem mu, „protože i kdybychom prodloužili naše příměří, budeme mít větší naději, že se dostaneme zpět na Barsoom, když budeme mít obě plavidla pro případ, že by se jednomu z nich něco stalo.“

„Máš pravdu,“ přikývl, „a kromě toho, hrozně nerad bych o svůj stroj přišel. Je to prakticky dítě mého celoživotního studia a práce.“ Přikázal jsem korábu stoupat a poodletět tak daleko, aby z paláce nebyl vidět. To byla taktická lest, která měla zmást ty Taridy, kteří nás snad zahlédli manévrovat mezi věžemi. Když jsme byli dost daleko, nařídil jsem lodi hodně klesnout a pak jsme se k paláci přiblížili z oné strany, kde bylo nádvoří s Gar Nalovým korábem.

Drželi jsme se opravdu nízko, těsně nad vrcholky stromů, a letěli jsme tiše a beze světél. Za hradbami zámku jsem loď zastavil a prohlížel si nádvoří, které bylo kousek pod námi.

Rozeznával jsem jasně obrysy Gar Nalovy lodi, ale nikde nebylo vidět jedinou hlídku.

Zdálo se to příliš pěkné, než aby to byla pravda, a tak jsem se Umky zeptal, zda je možné, že palác v noci není střežen.

„V zámku jsou strážníci po celou noc,“ odpověděl, „a také venku kolem Diamantové věže, ale ti mají ochraňovat Ul Vase proti jeho vlastním lidem. Nemá strach, že by sem někdo pronikl zvenčí přes hradby, protože tady v noci nikdy nikdo nezaútočil. Ladanské pralesy jsou plné divoké zvěře, a kdyby někdo za tmy vstoupil do porostu, začala by zvířata dělat strašlivý hluk, jenž by Taridy varoval dostatečně včas, aby se mohli připravit k obraně. Jak vidíš, jsou pralesní šelmy jedinými hlídači, které potřebují.“

Když jsem se tak ujistil, že na nádvoří skutečně nikdo není, popoletěl jsem kupředu a snesl se na zem přímo vedle Gar Nalova korábu.

Rychle jsem vydal příkazy, co a jak se má udělat. „Gar Nale, ty nastup do svého stroje a ujmí se řízení. Budeš mě následovat. Dole-tíme k oknu cely, kde jsou vězněny ženy. Až přirazím k věži, otevřu oboje boční dvířka u své lodi. Ty zastav vedle našeho korábu a otevři vchod na přilehlé straně, abys mohl v případě potřeby proběhnout ze své lodi až do místnosti, kde drží zajatkyně. Jestli jsou dobře střeže-ny, budeme potřebovat každou pomoc.“

V DIAMANTOVÉ VĚŽI

Když jsem viděl, jak Gar Nal vstupuje do své lodi, pocítil jsem něco jako vzdálené špatné tušení. Připadalo mi, že mé neurčité obavy předznamenávají nějakou velkou pohromu nebo tragédii. Pak jsem si ale uvědomil, že to všechno vyplývá z mé podvědomé antipatie k onomu muži, a proto jsem podobné myšlenky odsunul stranou a soustředil se na úkol, který jsem měl před sebou.

Noc byla temná, ani Mars, ani Cluros dosud nevyšel. To byl samozřejmě důvod, proč jsem zvolil právě tenhle čas k záchraně Dejah Thoris a její společnosti.

Zanedlouho jsem zaslechl motory Gar Nalova stroje, což byl mimo jiné i dohodnutý signál, že je připraven k odletu. Vznesl jsem se, vystoupal nad nádvoří, přeletěl hradby a nabral kurs směrem od města. Za zádí se nám držel temný stín Gar Nalova korábu.

Jakmile jsme byli mimo dohled případných pozorovatelů, zahnul jsem velkým obloukem zpátky, takže jsme se tentokrát k paláci přiblížili z opačné strany. Sotva jsme ve tmě začali rozeznávat jednotlivé budovy, zamířil jsem k Diamantové věži.

Někde uvnitř onoho blýskavého sloupu byla Dejah Thoris a Zanda, a jestli mě Ozara nezahladila a nestalo se nic, co by zhatilo její plány, byla s nimi i jeddara Taridů.

V určitých okamžicích jsem si nebyl tak docela jist Ozařinou spolehlivostí a upřímností. Pokud mluvila pravdu, pak jistě měla všechny důvody, proč se pokusit o útěk z Ul Vasovy moci. Jenže na druhé straně už zdaleka nemusela být tolik nadšená z toho, že s námi má uprchnout i Dejah Thoris a Zanda.

Přiznám se, že jsem ženám nikdy příliš nerozuměl. Některé z věcí, které dělají, a jejich duševní pochody mi občas připadají naprosto nepochopitelné. Ano, co se žen týče, jsem hlupák, a přesto jsem nebyl tak hloupý, abych nepochopil, že v Ozařině chování ke mně je jistá náklonnost. Už to, že pro mě poslala, napovídalo, že o mě má určitý zájem, a pak by se ovšem zájmy jeddary Taridů velmi rozcházeły se zájmy princezny Helia.

Ozara, jeddara Taridů, však nebyla jediným nejistým faktorem v našem podniku. Nedokázal jsem důvěřovat Gar Nalovi. Pochybuji, že by mu mohl věřit kdokoli, kdo se mu pořádně podíval do očí. Ur

Jan byl můj zapřísáhlý nepřítel. Bylo v jeho zájmu, aby mě zradil a ještě raději rovnou zavraždil.

Zanda se už jistě dozvěděla od Dejah Thoris, že jsem John Carter, helijský princ. To zjištění ji nepochybně zbaví pocitu závazku a vděčnosti, který ke mně zatím cítila, a já si nemohl nevzpomenout, jak přísahala, že naskytne-li se jí jakákoliv příležitost, zabije Johna Cartera okamžitě. Tak zbývali jen Umka a Jat Or, kterým jsem mohl důvěřovat, a abych řekl pravdu, na Umku jsem moc spoléhat nechtěl. Jeho úmysly mohly být dobré, ale o jeho válečnických dovednostech jsem toho věděl tak málo, že jsem si nemohl být jist tím, zda by tenhle ladanský kočičí muž byl ve skutečném boji opravdu dobrým a platným spojencem.

Zatímco mi hlavou vířily podobné myšlenky, nechával jsem loď v pomalém kruhu klesat k Diamantové věži a nakonec jsem na parapetu jednoho osvětleného okna spatřil rudý šátek.

Letoun se tiše přibližoval a dvířka na obou bocích byla otevřená, aby tak umožnila Gar Nalovi průchod z jeho korábu až k oknu věže. Stál jsem na prahu dvířek, připraven vrhnout se do místnosti v okamžiku, kdy bude okno na dosah.

Vnitřek komnaty nebyl nijak dobře osvětlen, ale i ve slabé záři jsem spatřil postavy tří žen a srdce mi poskočilo obnovenou nadějí. Skutečnost, že jsem objevil rudý šátek, mě nijak zvlášť nepřesvědčila, neboť jsem si byl vědom, že tam mohl být jen proto, aby mě přilákal, avšak přítomnost tří žen v cele se zdála být dostatečným důkazem, že Ozara poctivě dodržela svoji část úmluvy.

Jak se loď přiblížila těsně k parapetu, připravoval jsem se ke skoku do místnosti, a právě když jsem se přehoupl přes úzkou mezeru, ozvalo se kdesi hluboko pode mnou, u základny věže, poplašné volání. Byli jsme odhaleni.

Ledva jsem se ocitl uvnitř, vyrazila ze sebe Dejah Thoris šťastný výkřik. „Můj vládce! Věděla jsem, že přijdeš. Věděla jsem, že ať by mě odvezli kamkoliv, půjdeš za mnou.“

„Až na konec vesmíru, má princezno!“ odpověděl jsem jí. Varovný výkřik, který se dole ozval, byl signálem, že teď není vhodný čas na milostná vyznání či vysvětlování, a navíc ani já, ani Dejah Thoris jsme neměli v úmyslu odhalovat před cizinci city, které jsme jeden ke druhému nosili ve svém nitru. Chtělo se mi ji přitisknout na srdce, obejmout to překrásné tělo, pokrýt jí rty polibky, ale místo toho jsem

jen řekl: „Pojďte, musíme okamžitě nastoupit do lodi. Strážci dole vyhlásili poplach.“

Přiběhla ke mně Zanda a sevřela mi paži. „Věděla jsem, že přijdeš, Vandore!“

Nechápal jsem, proč používá tohle jméno. Je možné, že jí Dejah Thoris neřekla, kdo jsem? Mé jméno přece znala i Ozara. Zdálo se skoro nemožné, aby ho nevyslovila, když přišla do místnosti, aby oběma uvězněným ženám vysvětlila plán útěku a kdo ho připravuje.

Jeddara Taridů mě nepřivítala. Vrhla na mě dlouhý, zkoumavý pohled zpod přivřených hedvábných řas, a když se mé oči střetly s jejími, měl jsem dojem, že jsem v jejím pohledu zachytil náznak zášti, ale to mohla být jen má představivost. Kromě toho jsem skutečně neměl právě teď čas zabývat se jejími pocity.

Jakmile jsme se s Dejah Thoris znovu otočili k oknu, užasl jsem. Lod' byla pryč!

Přiskočil jsem k otvoru a vyhlédl ven. Nalevo jsem spatřil oba koráby, které pomalu klouzaly do tmy.

Co se stalo? Mělo snad právě tohle zničit můj plán, který se chýlil k úspěšnému konci?

Všechny tři ženy sdílely mé ohromení. „Lod'!“ zvolala Dejah Thoris. „Kam zmizela?“ zasténala Ozara.

„Jsme ztraceni,“ pravila klidně Zanda. „Slyším na schodišti dupot vojáků.“

Najednou jsem si uvědomil, co se přihodilo. Rozkázal jsem sice mozku, aby se přiblížil k oknu, ale už jsem mu nesdělil, že má zastavit. Já přeskočil a stroj pomalu letěl dál, takže moji společníci už se do věže nedostali. Gar Nal, který nevěděl, co se stalo, se pochopitelně držel mého korábu.

Okamžitě jsem soustředil myšlenky a poručil mechanickému mozku, aby lod' vrátil zpět k oknu a tam stanul. Bylo zbytečné se tím nějak zvlášť zabývat, leč i tak jsem si v duchu vyčítal, že jsem svou nedbalostí ohrozil život své princezny i životy ostatních, které jsem měl chránit.

Teď jsem i já slyšel na chodbě zvuky, které naznačovaly, že se blíží hlídky. Z okna jsem viděl, jak se obě lodi pomalu vracejí. Budou u okna včas? Přikázal jsem mozku, aby použil nejvyšší možnou rychlost, která by však neohrozila bezpečnost celého manévru. Spatřil jsem, jak lod' v odpověď na mé myšlenky poskočil kupředu.

Bojovníci za dveřmi se přibližovali. Odhadoval jsem, že dorazili do předposledního patra. Vzápětí už budou u dveří.

Měl jsem dlouhý meč jednoho z taridských válečníků, které jsme přemohli v kabině lodi – avšak mohla jediná čepel zastavit to množství zbraní, jež se sem řítilo?

Koráby se vracely, Gar Nalův bok po boku s mým. Viděl jsem Jat Ora a Ur Jana, jak stojí ve dvířkách Fal Sivasova plavidla.

„Vyhlásili poplach a vojáci už jsou za dveřmi,“ volal jsem na ně. „Pokusím se je zadržet a vy zatím dopravte na palubu ženy!“

To už se zvuky spěchajících kroků ozývaly z našeho patra. „Držte se u okna,“ nařídil jsem zajatčyním, „a jakmile se loď dotkne parapetu, nastupte.“ Pak jsem přiskočil ke vchodu s taseným mečem, připraven k obraně.

Sotva jsem se přiblížil, dveře se rozletěly dokořán a v chodbě za nimi se objevil přinejmenším tucet vojáků. První, který se vrhl do místnosti, ve spěchu naběhl přímo na můj meč. Zemřel s tlumeným bolestným výkřikem, a když jsem vytrhl čepel z jeho hrudi, sesul se mi k nohám.

Během té krátké chvíle, kdy byla moje ocel takto zaměstnána, se podařilo do komnaty proniknout dalším třem mužům, jež tam prakticky vstřčili ti, kteří se mačkali v chodbě za nimi.

Jeden se mě pokusil bodnout a druhý mi zaútočil prudkým úderem na hlavu. Odrazil jsem oba protivníky a má čepel jednomu z nich roztřela lebku.

Na okamžik, pohlcen bojem, jsem zapomněl na všechno ostatní. Cítil jsem, jak se mi rty kříví ve válečnickém úsměvu, který je proslulý na dvou planetách. Znovu, tak jako na mnoha jiných bojištích, můj meč jako by ožil vlastním životem, ale Taridové nebyli špatní šermíři, a už vůbec ne zbabělci. Snažili se proniknout do místnosti i přes mrtvá těla padlých kamarádů.

S myšlenkou na záchranu své princezny jsem se rval s takovým nasazením, že bych je snad dokázal pobít všechny sám. Zezdola však bylo slyšet zvuky mnoha dalších kroků. Přicházely posily!

Zatím to však byl úžasný boj. Kolem mě leželo na podlaze šest mrtvých těl a dalších šest mužů vniklo do místnosti. Kdybych neslyšel onen hluk na schodišti, který se rychle přibližoval, byl bych věřil, že nepřátele zvládnou sám.

Právě jsem se bil s mohutným mužem, jenž mě pomalu zatlačoval

zpět, když jeden z jeho druhů proklouzl za ním a pokusil se mě napadnout z boku a odlákat mou pozornost, zatímco další se ke mně pomalu přesouval z druhé strany.

Moje situace v té chvíli nebyla opravdu záviděníhodná, protože muž, který na mě útočil zepředu, nebyl jen výjimečně silný chlapík, ale současně i skvělý šermíř, leč pak jsem najednou zahlédl, jak se po mé pravici i levici zaleskly další meče. Oba moji protivníci po stranách padli a rychlý pohled mi ukázal, že na jejich místech stojí Ur Jan a Jat Or, kteří mně přišli na pomoc.

Zbývající tři Taridové hrdinně zaujali místa svých padlých druhů, jenže hned za nimi se vrátila na práh místnosti celá lavina ječících válečníků. Posila dorazila.

Konečně se mi podařilo zabít svého soka a mohl jsem si dovolit vrhnout rychlý pohled přes rameno.

Viděl jsem, že všechny ženy stojí s Umkou u okna a Gar Nal na parapetu.

„Rychle, Gar Nale,“ vykřikl jsem, „přesuň ženy do lodi!“

Dalších několik minut jsem byl tak zaměstnán jako málokdy ve svém životě. Všude kolem byli Taridové. Podařilo se jim nás obklíčit. Neustále jsem bojoval proti dvěma až třem šermířům současně. Nestačil jsem sledovat, co se děje jinde v místnosti, leč v myšlenkách jsem měl pouze Dejah Thoris a její bezpečí. V tom okamžiku mě napadlo, že kdybychom náhodou my, kdož svádíme bitvu v komnatě, padli, zůstala by Dejah Thoris v moci Gar Nalově, bez jakéhokoliv ochránce.

Vedle mě stál Jat Or. „Princezna!“ zvolal jsem na něho. „Je sama v lodi s Gar Nalem. Kdybychom oba zemřeli, je ztracená. Okamžitě se k ní připoj!“

„A tebe, můj princi, mám opustit?“ bránil se.

„To není žádost, Jat Ore,“ upozornil jsem ho. „To je rozkaz.“

„Rozumím, můj princi,“ a začal se probíjet k oknu.

„Pomoz mu, Ur Jane,“ nařídil jsem.

Společnými silami se nám podařilo prosekát Jat Orovi cestu k okennímu otvoru, a když už jsme se téměř opírali o vnější zeď, zahlédl jsem něco, co mě naplnilo úžasem. Kus od nás, na jedné straně místnosti, se v sevření dvou strážců zmítala Ozara, jeddara Taridů.

„Zachraň mě, Johne Cartere,“ volala. „Zachraň mě, nebo mě zabi-
jí!“

Neměl jsem na vybranou. Kdybych udělal cokoliv jiného, musel bych obětovat svou čest. Ozara nám umožnila útek. Možná že její konání zachránilo Dejah Thoris. Do nezáviděníhodné situace, v níž byla, se dostala kvůli mé hlouposti, a teď mohla snadno přijít o život.

Jat Orovi, Ur Janovi a mně se nakonec podařilo pobít válečníky, kteří nás bezprostředně ohrožovali, a ti zbývající, z celé skupiny patrně nejméně odvážní, váhali a obávali se nás momentálně napadnout.

Obrátil jsem se ke svým společníkům. „Rychle na palubu,“ přikázal jsem. „Pokuste se bránit přístup do lodi tak dlouho, než přivedu jeddaru.“

Vyrazil jsem k válečníkům, kteří drželi Ozaru, a náhle jsem zjistil, že mám po boku Umku. V bitvě se ukázalo, že je to statečný bojovník a nebezpečný soupeř, i když neměl v ruce meč. Tomu jsem nerozuměl, protože na lodi byla dostatečná zásoba různých zbraní, mezi nimiž si mohl vybrat každý. Teprve později jsem se dozvěděl, že Masenové nepoužívají meče ani dýky, neboť jejich ovládání je jim naprosto neznámé.

Viděl jsem však, jak si vedl v boji. Jeho mocné svaly a strašlivé čelisti dolních úst byly dostatečnou zbraní dokonce i proti meči, zvláště díky Umkově kočičí hbitosti, kterou Masenové vynikali.

Kočí muž už utržil několik zranění a poměrně silně krvácel, stejně jako většina z nás. Zdálo se, že je na pokraji sil, a tak jsem mu přikázal, aby se vrátil do lodi. Zprvu protestoval, ale nakonec přece jen ustoupil a já zůstal v místnosti se zbývajícími Taridy.

Věděl jsem, že je moje pozice beznadějná, leč nemohl jsem nechat v rukou smrti ženu, jež pomohla zachránit mě a všechny ostatní. Když jsem se vrhl na muže, kteří ji obklopovali, vtrhla do místnosti další skupina vojáků.

Ted' už jsem byl skutečně ztracen.

Nově příchozí mi však nevěnovali ani tu nejmenší pozornost, nýbrž rozběhli se rovnou k oknu, za nímž se nacházely obě lodi. Jestli se jim podaří je obsadit, bude osud Dejah Thoris zpečetěn.

Existoval jen jediný způsob, jak jim v tom zabránit a pomoci svým přátelům, i když to znamenalo podepsat vlastní rozsudek smrti. Dva muži, kteří drželi Ozaru, očekávali můj útok, ovšem já posečkal tak dlouho, abych vydal myšlenkový povel mechanickému mozku v přídi Fal Sivasova korábu.

Pak jsem se k němu ohlédl. Ur Jan a Umka stáli ve dveřích, Jat Or s nimi nebyl – nicméně objevil se přesně v okamžiku, kdy se stroj, poslušen mého příkazu, začal vzdalovat.

Mladý padwar byl bledý a volal: „Můj princi, byli jsme zrazeni. Gar Nal uletěl ve své lodi a unesl s sebou Dejah Thoris.“

Poté se na mě Taridové vrhli. Vzápětí mne zasáhl těžký úder do hlavy a přivodil mi milosrdné bezvědomí.

V TEMNÉ KOBCE

Obklopen temnotou a hrobovým tichem jsem pozvolna nabral vědomí. Ležel jsem na chladné kamenné podlaze, hlava mě bolela, a když jsem si ji ohmatával, cítil jsem pod prsty škraloup zaschlé krve a spleené vlasy.

Opile jsem se zvedl do sedu a pak se mi podařilo se postavit. Nakonec jsem si uvědomil, že pravděpodobně nejsem nijak těžce zraněn, a rozhodl jsem se prozkoumat své vězení.

Pohyboval jsem se opatrně a tápal před sebou napřaženýma rukama. Brzy jsem nahnátl kamennou zeď. Šel jsem kousek podél ní a mé prsty narazily na dveře. Byly velmi mohutné a zvenčí dobře zajištěné.

Pokračoval jsem v cestě. Obešel jsem celou místnost a skončil znovu u zmíněných dveří. Cela, v níž mě uvěznili, byla malá. Neměla co nabídnout ani mým očím, ani uším. Začal jsem si uvědomovat, jak vypadá svět slepých a hluchých – byly mi ponechány pouze chuť, čich a hmat.

Onen první smysl mi za těchto okolností nebyl k ničemu; můj nos sice zpočátku zaregistroval pach vlhkosti a zatuchliny, leč posléze si na něj tak přivykl, že ho téměř nevnímal. Takže mi nakonec zbyl jen hmat. Stěna z mohutných kvádrů a v ní dveře uzamčené zvenčí – to byl celý můj svět.

Přemýšlel jsem, jak dlouho mě tady nechají – bylo to jako být pohřben zaživa. Věděl jsem, že se proti té strašlivé jednotvárnosti musím obrnit. Místo společnosti mám jen kamennou zeď, dveře a vlastní myšlenky.

Mé myšlenky! Nebyly nijak příjemné. Myslel jsem na Dejah Thoris, osamocenou a v Gar Nalově moci. Myslel jsem na ubohého Jat Ora uvězněného v lodi, kterou neumí ovládat, a navíc ještě společně s Ur Janem, krutým vrahem ze Zodangy. Věděl jsem, v jakém je duševním stavu – o mém osudu nevěděl zhora nic, a tak bude mít pocit, že celá odpovědnost za záchranu helijské princezny spočívá na jeho bedrech. Přitom ji nemohl ani bránit, ani pomstít.

Myslel jsem na nešťastnou Zandu, k níž byl osud velice nespravedlivý, neboť ji prakticky odsoudil k tomu, aby zemřela v lodi kdesi vysoko nad povrchem tohoto podivného satelitu.

„A Umka? Ano, Umka možná očekával, že zemře, a tak na tom teď nebyl o nic hůř než předtím, než mě potkal.

Nejtrpčí myšlenky mě však napadaly v souvislosti s mou neodpuštělnou neopatrností, jež zavinila celou katastrofu a přivedla do nebezpečí smrti všechny ty, kteří ode mě čekali pomoc a oporu.

Tak jsem si zbytečně přidával k ostatnímu trápení ještě utrpení duševní a ztěžoval si nekonečné hodiny, které se nesnesitelně vlekly. Hrobce podobná díra, v níž jsem byl uvězněn, byla studená a vlhká. Odhadoval jsem, že mě uvrhli do katakomb hluboko pod palácem, kde mi žádná loď nemohla pomoci. Svaly jsem měl ztuhlé, krev mi tělem kolovala pomalu a líně a začala mě pohlcovat beznaděj. Nakonec jsem si uvědomil, že jestli se poddám svému morbidnímu sebeobviňování, budu opravdu ztracen. Znovu a znovu jsem si musel připomínat, že jsem stále ještě naživu. Říkal jsem si, že je život sladký, a dokud trvá, je pořád naděje, že se mi podaří nějak uprchnout a znovu se vydat do světa, abych byl ku prospěchu své princezně.

Opět jsem začal putovat po své cele a několikrát ji obešel, až jsem dokonale znal její rozměry. Pak jsem klusal sem a tam, stále dokola, a jako trénující boxer jsem naznačoval výpady a obranné pozice, dokud se mi krev nerozproudila rychleji, a já cítil, jak se mi tělem rozlívá životní teplo a odplavuje z mého mozku kal ošklivých myšlenek.

To však nešlo dělat neustále, a proto jsem se snažil zabavit jinak, počítal jsem kvádry ve stěnách – začal jsem u dveří a vydal se nalevo. Nebyla to právě nejskvělejší zábava, ale kořenil jsem si ji představami, že třeba najdu nějaký volný kámen nebo dokonce kameny a objevím průchod do další cely, a snad i na svobodu. Tak mi má obrazotvornost pomáhala překonat hrůzy temnoty a ticha.

Nedokázal jsem pochopitelně měřit čas. Nevěděl jsem, jak dlouho mě tady drží, a nakonec mě začala přemáhat únava. Ulehl jsem tedy na studenou vlhkou podlahu.

Když jsem se vzbudil, netušil jsem, kolik času trval můj spánek, ale rozhodně jsem se cítil občerstven. Usoudil jsem, že jsem pravděpodobně prospal stejný počet hodin jako obvykle.

A znovu jsem byl ztuhlý a prochladlý a znovu se pustil do cvičení, které přivedlo můj krevní oběh na normální úroveň – a zatímco jsem se takto zaměstnával, zaslechl jsem hluk za dveřmi své cely.

Zastavil jsem se a naslouchal. Bylo to tak, někdo přicházel. Čekal

jsem a upíral oči směrem, kde byly dveře. Ty se nakonec otevřely a ukázalo se v nich světlo.

Pro člověka, který byl delší dobu uvězněn v naprosté temnotě, to byla záře přímo oslepující. Musel jsem se odvrátit a zakrýt si oči rukou.

Když jsem se opět mohl podívat ke vchodu, spatřil jsem jediného válečníka s pochodní, který nesl mísu s nějakým jídlem a džbán s vodou

Otevřel dveře jen natolik, aby mohl nádoby prostrčit dovnitř a položit je na zem. Viděl jsem, že veřeje jsou zajištěny neobyčejně silným řetězem, takže se daly odsunout pouze na úzkou skulinu, jako by měly mého žalárníka chránit, abych se na něj nevrhl a neuprchl.

Muž pozvedl pochodeň nad hlavu, podíval se na mě a louč zastrčil do pukliny ve zdi, takže ozářila celý vnitřek mé cely, nebo alespoň až k mohutným dřevěným trámům, které jsem zahlédl ve výši asi dvaceti stop nad svou hlavou.

„Tak jsi to nakonec přece jen přežil,“ řekl válečník.

„To jsem na tom mnohem lépe než mnozí, kdo bojovali včera v Diamantové věži,“ odpověděl jsem. „Tedy pokud to bylo včera.“

„Ne, bylo to ještě o den dříve,“ pravil. „Musel to být opravdu úžasný boj,“ dodal. „Já tam sice nebyl, ale od té doby se v celém paláci nemluví o ničem jiném. Ti, kteří se s tebou střetli, tvrdí, že jsi největší šermíř, jaký kdy žil. Byli by rádi, kdybys tady zůstal a bojoval s nimi namísto proti nim, ale Ul Vas je tak rozzuřený, že ho neuspokojí nic jiného než tvá smrt.“

„Dovedu si představit, že ke mně nechová právě přátelské city,“ přikývl jsem“

„Ano, musím říci, že jsi to vystihl docela přesně. Bylo dost špatné už to, že jsi nechal všechny jeho vězně uprchnout, ale chtít s sebou vzít i jeho jeddaru! Fí, to už je opravdu něco! Povídá se, že jsi ještě naživu jen proto, že zatím nevymyslel dostatečně strašný způsob, jak potrestat tvé zločiny.“

„A co se stalo s jeddarou?“ zajímal jsem se.

„Dal ji uvěznit, bude také popravena. Předpokládám, že má v plánu nechat vás utratit oba najednou a možná i stejným způsobem. Je to hanba, zabít takového šermíře, jako jsi ty, ale jsem si jistý, že to bude velmi zajímavé. Doufám, že budu mít štěstí a uvidím to.“

„Ano,“ přikývl jsem, „a přeji ti, ať si to užiješ.“

„Všichni se na to těší a všichni se při tom skvěle pobaví, až na tebe a Ozaru,“ oznamoval mi dobrosrdečně. Pak vytáhl pochodeň, zavřel dveře a zamkl. Vzápětí už jsem jen slyšel, jak se jeho kroky vzdalují.

Pomalů jsem dotápal k místu, kde stály nádoby s potravinami a vodou, a zatímco jsem jedl a pil, přemýšlel jsem o informacích, které jsem se právě dozvěděl, a také o tom, co jsem zahlédl ve světle louče.

Velmi mě zajímaly trámy, jež jsem viděl ve výšce asi dvaceti stop. Zdálo se, že nad nimi už je jen temné prázdno, jako kdyby strop mé cely byl ještě mnohem výše.

Po jídle jsem se rozhodl, že prozkoumám, co leží nad oněmi břevny. Na Marsu mi mé pozemské svaly dovoľovaly vyskočit neobyčejně vysoko. Vzpomněl jsem si na výpočty, podle kterých by mohl dospělý muž na Thurii doskočit až do výšky kolem dvou set stop. Uvědomoval jsem si pochopitelně své zmenšení, takže v poměru k Thurii jsem nebyl větší než na Barsoomu, leč byl jsem si i přesto jistý, že mi mé svaly umožní vymrštit se mnohem výše než kterémukoliv obyvateli Ladanu.

Právě když jsem se chystal vykonat svůj plán, uvědomil jsem si, že je tady jedna dost nepříjemná překážka, která mi stojí v cestě. Kvůli temnotě jsem neviděl trámy a mohlo by se stát, že když vyskočím vzhůru, narazím do některého z nich hlavou, což by pro mě mělo velmi bolestivé, ne-li přímo fatální následky.

Jestliže nevidíte, je velmi těžké určit, jak vysoko jste doskočili, ale já světlo neměl a neexistoval ani způsob, jak si ho opatřit, a tak jsem se rozhodl, že to zkusím a budu přitom jednak opatrný a jednak se spolehnu na své štěstí.

Snažil jsem se proto při každém pokusu vyskočit jen o kousek výš, s rukama vztyčenýma nad hlavou. Netrvalo dlouho a narazil jsem prsty na trám.

Vymrštil jsem se znovu, abych si ověřil jeho přesnou polohu, a pak ještě jednou a břevna se zachytil. Vytáhl jsem se nahoru a pomalu po něm došel ke stěně. Tam jsem se zastavil a tápal nad sebou tak vysoko, jak to jen šlo, avšak nic jsem nenahmátl.

Poté jsem přešel na opačnou stranu trámu, ale ani tam jsem nenašel nic, co by mi dalo nějakou naději.

Bylo by skutečně sebevraždou zkoumat prostor nad sebou tak, že

bych začal vyskakovat ze svého místa vzhůru, a proto jsem se vrátil zpět na podlahu. Vyskočil jsem na další trám a tak postupně prošel všechny, které se ukrývaly v temnotě nad mou hlavou – bohužel vždy se stejným výsledkem.

Mé zklamání bylo opravdu veliké. V situaci, v jaké jsem byl, se lidé chytají i těch nejslabších stébel. Stavějí na nich všechny naděje, představy o budoucnosti, celý život, a když ona stébla nakonec neunesou váhu takové zodpovědnosti, padne člověk do hlubin nejtemnějšího zoufalství.

Ale já si porážku nepřipouštím. Trámy tam byly – a já měl stále silnější pocit, že jsou tam proto, abych je nějakým způsobem využil. Napínal jsem mozek a snažil se vymyslet nějaký plán, který by mi dopomohl k útěku. Byl jsem jako krysa zahnaná do kouta a můj mozek začal fungovat se stejně zoufalou vynalézavostí a lstivostí jako mozek divokého zvířete, které se snaží uprchnout z pasti.

Nakonec mě přece jen něco napadlo. Zdálo se, že mi tu myšlenku saslalo samo nebe, ovšem bylo to spíše tím, že to byl jediný nápad, který se víceméně nabízel, než že by jeho původ byl tak nepochopitelný. Jednalo se o divoký, zoufalý plán, který mimo jiné závisel na mnoha věcech, jež jsem nedokázal ovlivnit. Na to, aby uspěl, by ke mně musel být osud velmi laskavý.

Právě jsem zklamaně seděl na posledním trámu, který jsem prozkoumal, když mi ta myšlenka přišla na mysl. Okamžitě jsem seskočil dolů, přistoupil ke dveřím svého vězení a zaposlouchal se do zvuků za nimi.

Jak dlouho jsem tam stál, nevím. Když mě začala přemáhat únava, lehl jsem si a s uchem přitisknutým na dřevo usnul. Ani po probuzení jsem se od vchodu nevzdaloval. Místo cvičení jsem neustále poskakoval u oněch nyní tak osudových dveří.

Nakonec jsem byl odměněn zvuky, které jsem celou dobu očekával. Přibližovaly se kroky. Bylo je slyšet už z dálky. Zaslechl jsem zvonění kovu o kov. Zvuky sílily. Blížil se strážný nebo žalárník.

Vyskočil jsem na trám, který byl přímo nade dveřmi, přikrčil se tam jako šelma a čekal.

Kroky zastavily přímo před mou celou. Slyšel jsem, jak se odsouvají závory, a pak se vchod pootevřel a objevilo se světlo. Dveřmi se protáhla ruka a položila na zem mísu s jídlem a džbán s vodou. Pak tatáž ruka vstrčila dovnitř planoucí pochodně, kterou následovala

hlava. Viděl jsem, jak se chlapík rozhlíží po vězení.

„Hej! Ty tam! Kde jsi?“ vykřikl žalářník.

Ten hlas nepatřil onomu muži, který mi donesl jídlo minule. Neodpovídal jsem.

„U jeddakovy koruny,“ mumlal bojovník, „cožpak ten chlap vážně uprchl?“

Slyšel jsem, jak něco provádí s řetězem, který zajišťoval věřeje, a mně se málem zastavilo srdce. Bylo by možné, že se mé nejdivočejší předpoklady vyplní? Na této jediné eventualitě, v níž jsem nesmírně doufal, jsem stavěl všechny ostatní plány a naděje.

Dveře se skutečně otevřely a muž opatrně vešel do místnosti. Byl to zavalitý, silný válečník. V levé ruce nesl pochodeň a v pravé dlouhý meč.

Pohyboval se velmi ostražitě a při každém kroku se rozhlížel. Stále ještě se příliš nevzdálil od vchodu. Velmi zvolna vykročil přes kobku a něco nesrozumitelného si mumlal. Já zatím nahoře v temnotě pomalu kráčet po trámu nad jeho hlavou a sledoval, stejně jako šelma připravená ke skoku, každý jeho pohyb. Neustále drmolil jakési poznámky, a když došel k protější stěně, zavrtil v úžasu hlavou, obrátil se a vykročil zpět ke dveřím. Jakmile se ocitl pode mnou, skočil jsem.

TAJNÉ DVEŘE

Když jsem muže srazil k zemi, vykřikl. Jeho volání se rozlehlo kobkou i chodbou za dveřmi a já byl přesvědčen, že musí okamžitě přilákat každého válečníka z paláce.

Jak muž padl, vylétla mu z ruky pochodeň a zhasla. Bojovali jsme v naprosté tmě. Mým prvním cílem bylo umlčet ho, což se stalo okamžitě, jakmile mé prsty nahnátly jeho krk.

Zdálo se téměř zázračným, že se můj sen o útěku začal krok za krokem uskutečňovat. Dávalo mi to naději, že pokud by mně jen trochu přálo štěstí, mohl bych se bez nehody dostat z Ul Vasových spárů.

Válečník, s nímž jsem zápasil na kamenné podlaze, kdesi v hlubinách země pod palácem Taridů, byl muž průměrné síly a netrvalo dlouho a já ho přemohl.

Asi jsem skončil ještě dřív, než by to dokázal někdo jiný, neboť ve chvíli, kdy jsem žalárníkovi stiskl hrdlo, jsem mu současně slíbil, že ho nezabiju, pokud se nebude bránit a přestane křičet.

Pro mě byl nejdůležitější časový faktor, protože i kdyby mužovo volání nezaslechl nikdo z jeho společníků nahoře, bylo celkem logické, že když se v rozumné době nevrátí, začne ho někdo hledat. Jestli se mi má útěk podařit, musím odsud co nejrychleji zmizet, takže sotva jsem žalárníkovi učinil svou nabídku a on se na okamžik přestal zmítat, uvolnil jsem mu hrdlo na tak dlouho, aby ji mohl přijmout či odmítnout.

Byl to inteligentní muž a přijal.

Ihned jsem ho spoutal jeho vlastním řemením a pro jistotu mu vsunul do úst roubík. Pak jsem mu sebral dýku a po krátkém hmatání po zemi jsem našel i dlouhý meč, který mu vypadl z ruky, když jsem na něj zaútočil.

„A teď sbohem, příteli,“ řekl jsem, „nemusíš se cítit pokořen svou porážkou. V boji s Johnem Carterem, helijským princem, padlo mnoho lepších mužů.“

Vzápětí jsem vyšel ven a zamkl za sebou dveře.

Chodba byla velmi tmavá. Zahlédl jsem z ní jen kousek, a to ještě opravdu nakrátko, když mi včera strážný přinesl jídlo.

Zdálo se, že tunel vede od mé cely stále přímo, a teď jsem tedy

tápal hlubokou temnotou oním směrem. Možná jsem měl neznámým prostředím postupovat mnohem pomaleji, avšak na to nebyl čas, protože jestli někdo nahoře zaslechl výkřiky, každou chvíli se tady objeví válečníci a já nestál o to setkat se se skupinou ozbrojenců v téhle slepé uličce.

Jednou rukou jsem se dotýkal stěny, aby mě vedla, a rychle jsem postupoval kupředu. Ušel jsem nějakých sto yardů, když se přede mnou objevil velmi slabý náznak světla. Nevypadalo jako nažloutlý plamen pochodně, spíše jako rozptýlené světlo denní.

Čím víc jsem se přibližoval, tím byl onen svit silnější, a nakonec jsem došel na úpatí schodiště, na něž matné paprsky dopadaly shora.

Celou tu dobu nebylo slyšet jediný zvuk, který by naznačoval, že někdo přichází pátrat po žalárníkovi, takže když jsem začal vystupovat po schodech, byl jsem o něco klidnější a cítil se poněkud bezpečněji.

S nesmírnou opatrností jsem vystoupil do horního patra. Tady bylo opět mnohem více světla. Ocítl jsem se v krátké chodbě, která měla po každé straně jedny dveře a kousek přede mnou ústila do jakési příčné galerie. Postupoval jsem rychle kupředu, protože i v hodně šerém koridoru bylo na cestu vidět mnohem lépe než dole v podzemí.

Blahopřál jsem si ke štěstí a právě se chystal zahrnout do příčné chodby, když jsem se v jejím záhybu srazil s jinou postavou.

Byla to žena. Naše setkání ji pravděpodobně překvapilo mnohem víc než mě a začala křičet.

Věděl jsem, že jí musím zabránit, aby vyvolala poplach, a proto jsem ji pevně sevřel a jednou rukou jí zakryl ústa.

Stáli jsme na rohu příčné galerie a já měl rozhled po celé její délce, a přestože se mi podařilo ženu zatím umlčet, viděl jsem, že do chodby na vzdálenějším konci vstoupili dva válečníci. Šli mým směrem. Bylo jasné, že jsem si blahopřál příliš brzy.

Kdybych nesvíral v náručí svou zajatkyni, mohl bych ještě vyhledat nějaký úkryt, nebo na oba muže počkat v záloze a pak je rychle zabít, dřív než by způsobili poplach. Jenže teď jsem měl obě ruce zaměstnány, neboť jednou jsem musel držet zmítající se dívku a druhou jí ucpávat ústa.

Zabít jsem ji nemohl, a kdybych ji pustil, měl bych během několika vteřin v patách celý palác. Zdálo se, že je má situace naprosto ztracená, ale já se nevzdával. Dostal jsem se až sem, a nepřipustím,

aby mě porazili.

Pak jsem si vzpomněl na ony dveře, které jsem před chvilkou minul v krátké chodbě. Jedny z nich jsem měl jen několik kroků za zády.

„Mlč a já ti neublížím,“ zašeptal jsem a odvěkl dívku k nejbližšímu vchodu.

Naštěstí byly dveře odemčeny, avšak co bylo za nimi, neměl jsem ani zdání. Musel jsem přemýšlet rychle a rozhodnout se, co udělám, když bude místnost obsazena. Zdálo se, že mohu učinit jen jedinou věc – vstřícit dívku dovnitř a pak se rozběhnout vstříc oběma válečníkům, kteří se přibližovali. Jinak řečeno, vybojovat si cestu z Ul Vasova paláce – dosti šílený plán, uvážíme-li, že mi v cestě stálo půl tisíce mužů.

Naštěstí byla komnata prázdná – to jsem poznal ihned, jakmile jsem do ní vstoupil, protože byla skvěle osvětlená několika okny. Zavřel jsem dveře, opřel se o ně zevnitř zády a napjatě naslouchal. Zatím jsem neměl čas prohlédnout si svou zajatkyň; byl jsem příliš soustředěný na to, abych zaslechl, co se děje v chodbě. Zahnou oba bojovníci, které jsem viděl, do tohoto průchodu? Nevejdou třeba z nějakého důvodu přímo sem do místnosti?

Musel jsem nevědomky uvolnit dlaň, kterou jsem tiskl na dívčina ústa, protože než jsem tomu stačil zabránit, strhla si mou ruku ze rtů a zvolala tiše: „John Carter!“

Zadíval jsem se na ni s překvapením, leč pak jsem ji poznal. Byla to Ulah, Ozařina otrokyně.

„Ulah,“ promluvil jsem k ní naléhavě, „prosím, nenut' mě, abych ti ublížil! Nechci ublížit nikomu tady v paláci, chci jen uprchnout.

Závisí na tom mnohem víc než jen můj vlastní život, závisí na tom tolik, že jsem ochoten porušit nepsané tabu svého lidu a zabít i tebe, ženu, pokud to bude nezbytné pro můj útek.“

„Nemusíš se mě bát,“ řekla. „Já tě nezradím.“

„Jsi moudrá dívka,“ pravil jsem. „Koupila sis svůj život velmi lacino.“

„To nebylo kvůli tomu, abych si zachránila život,“ zavrtěla hlavou. „Nezradila bych tě v žádném případě.“

„Ale proč? Vždyť mně nic nedlužíš.“

„Já miluji svou paní, jeddaru Ozaru,“ odvětila prostě.

„A co to s tím má společného?“

„Neublížila bych nikomu, koho má paní miluje.“

Samozřejmě, věděl jsem, že Ulah trochu přehání, že se nechává unést svou představivostí, ale protože nebylo důležité, co si myslela, pokud mi byla ochotná pomoci, neodporoval jsem jí.

„Kde je teď tvá paní?“

„Je přímo tady v té věži,“ odpověděla. „Je uvězněna v téže komnatě, jako je tahle, ale o patro výš. Ul Vas ji tam dal zavřít, dokud nevymyslí, jak ji usmrtí. Ach, Johnne Cartere, zachraň mou paní, prosím!“

„Jak ses dozvěděla moje jméno, Ulah?“ napadlo mě.

„Řekla mi ho jeddara,“ odvětila dívka, „ona o tobě mluví neustále.“

„Ty se v paláci vyznáš mnohem lépe než já, Ulah. Existuje tady nějaká cesta, kudy bychom se k jeddare dostali? Dokázala bys jí dopravit nějaký vzkaz? Mohli bychom ji vysvobodit z té komnaty?“

„Myslím, že ne,“ zavrtěla hlavou. „Dveře jsou zamčeny a před nimi stojí ve dne v noci na stráži dva válečníci.“

Přistoupil jsem k oknu a vyhlédl ven. Zdálo se, že není nikdo v dohledu. Pak jsem se vyklonil, jak jen to šlo, a podíval se nahoru. Nějakých patnáct stop nade mnou bylo další okno. Obrátil jsem se zpět k dívce.

„Jsi si jistá, že je jeddara v té místnosti přímo nad námi?“

„Vím to jistě.“

„A chtěla bys jí pomoci k útěku?“

„Samozřejmě. Není nic, co bych neudělala, abych jí posloužila.“

„K čemu se užívá tahle komnata?“

„Ted' k ničemu,“ zamyslela se. „Vidíš, že je všechno pokryto prachem. Nikdo už ji dlouho neobýval.“

„Nakolik je pravděpodobné, že sem někdo vejde? Myslíš, že bych se tady mohl do večera ukrýt?“

„Jsem si jistá, že tady budeš v dokonalém bezpečí,“ odpověděla.

„Nevím, proč by sem měl kdokoli chodit.“

„Výborně!“ zvolal jsem. „Vážně chceš pomoci své paní k útěku?“

„Z celého srdce,“ řekla. „Nepřežila bych, kdybych ji viděla umírat.“

„Pak bys jí mohla skutečně pomoci.“

„Jak?“

„Přines mi pevné lano a silný hák. Myslíš, že se ti to podaří?“

„Jak dlouhé lano?“

„Aspoň dvacet stop.“

„A kdy ty věci potřebuješ?“

„Kdykoliv, kdy je budeš moci přinést bez nebezpečí, že tě chytanou, ale nejpozději do dnešní půlnoci.“

„To nebude problém,“ přikývla. „Půjdu hned.“

Musel jsem jí věřit, neměl jsem jinou možnost, a proto jsem ji nechal odejít.

Když mne opustila a já za ní zavřel dveře, našel jsem na vnitřní straně těžkou závoru a zastrčil ji, aby mě v místnosti nikdo nemohl překvapit. Pak jsem si sedl, opřel se zády o zed' a čekal.

Byly to dlouhé hodiny a táhly se jako nekonečné. Nemohl jsem než se neustále sám sebe ptát, jak ode mne bylo prozíravé tak bezmezně důvěřovat otrokyni Ulah. Vždyť jsem o ní nic nevěděl. Proč by měla pomáhat k útěku úplnému cizinci? Bylo možné, že ji ke mně opravdu vážala ona tenká nitka, již si ovšem pouze vysnila ve své obrazotvornosti? Oddanost, kterou cítila ke své paní? Třeba už oznámila, že mě našla, a já budu vzápětí chycen. Nedivil bych se, kdyby měla mezi vojáky milence, protože byla velmi půvabná. Jak by mu mohla lépe posloužit než mu prozradit, kde se ukrývám, aby byl původcem mého opětovného polapení, a dosáhl tak jistého povýšení?

Na sklonku odpoledne jsem zaslechl na chodbě kroky, které se přibližovaly k mému úkrytu. Byly to první zvuky od chvíle, kdy Ulah odešla. Věřil jsem, že jsou to vojáci, kteří mě přicházejí zatknout. Rozhodl jsem se, že svůj život prodám skutečně drazé. Postavil jsem se za dveře s taseným mečem v ruce, leč kroky prošly kolem a ani nezpomalily. Směřovaly ke schodišti, po němž jsem se dostal z temnoty katakomb.

Zanedlouho jsem slyšel, jak se tytéž kroky vracejí. Bylo to několik mužů, kteří vzrušeně hovořili, ale za silnými dveřmi jsem nedokázal zachytit o čem. Když byli z doslechu, ulehčeně jsem si oddechl a má důvěra v Ulah zesílila.

Snesla se noc. Za mnoha okny, která jsem viděl z komnaty, se začala rozsvěcovat světla.

Proč se Ulah nevrací? Nepodařilo se jí najít lano a hák? Zdržel ji někdo nebo snad něco? Jak nesmyslné otázky napadají člověka, který je v tak zoufalé situaci jako já!

Nakonec jsem zaslechl přede dveřmi slabé zvuky. Neslyšel jsem předtím nikoho přicházet, ale bylo jasné, že se do nich někdo opírá a pokouší se vstoupit. Přistoupil jsem k dřevěné desce a přitiskl na ni ucho. Vzápětí bylo slyšet slabý hlas: „Otevři, to jsem já, Ulah.“

Jakmile jsem uvolnil závoru a za dveřmi se skutečně objevila jeddařina otrokyně, nesmírně se mi ulevilo. V místnosti byla dokonalá tma, taková, že jsme jeden druhého takřka neviděli.

„Myslel sis, že už se nevrátím, že, Johne Cartere?“

„Měl jsem jisté pochybnosti,“ připustil jsem. „Podařilo se ti sehnat ty věci, o které jsem žádal?“

„Ano, tady jsou,“ odpověděla a já cítil, jak mi do ruky tiskne lano a hák.

„Výborně!“ zvolal jsem. „Zjistila jsi na svých dnešních cestách něco, co by mohlo tvé jeddaře pomoci?“

„Nic. Nic, co by ti pomohlo, spíše naopak. Dozvěděla jsem se něco, co by ti naopak mohlo útek ze zámku ztížit, pokud je to vůbec možná věc, o čemž dost pochybuji.“

„Co se stalo?“

„Zjistili, že jsi uprchl z vězení,“ odvětila. „Válečník, kterého tam poslali s jídlem, se nevrátil, a když ho šli ostatní hledat, našli ho v tvé cele svázaného a s roubíkem v ústech.“

„Takže to byli oni, koho jsem odpoledne slyšel projít kolem,“ zasmušil jsem se. „Je divné, že neprohledali tuhle místnost.“

„Mysleli, že ses pustil jiným směrem,“ vysvětlovala. „Prohledávají jinou část paláce.“

„Ale dřív nebo později dorazí i sem?“ zeptal jsem se.

„Asi ano,“ připustila. „Nakonec prohledají každou komnatu v zámku, jenže to bude dlouho trvat.“

„Provedla jsi to skvěle, Ulah,“ pochválil jsem ji. „Je mi líto, že ti nemohu nabídnout na oplátku nic víc než své díky.“

„Ráda bych udělala mnohem víc,“ odpověděla. „Není nic, co bych neobětovala, abych pomohla tobě a Ozaře.“

„Víc už opravdu udělat nemůžeš,“ ubezpečil jsem ji. „Možná by bylo lepší, kdybys teď šla, dřív než zjistí, že mi pomáháš, nebo než tě tady se mnou chytí.“

„Určitě už nemohu nic jiného učinit?“

„Nic, Ulah,“ řekl jsem a otevřel dveře, aby mohla vyklouznout. „Takže sbohem a mnoho štěstí, Johne Cartere,“ zašeptala a dveře se

za ní zavřely.

Jakmile jsem znovu zasunul závory, okamžitě jsem přešel k oknu. Zatím se dokonale setmělo. Chtěl jsem čekat až do půlnoci, než palác utichne a okna se pozhasínají, a teprve pak se pustit do provádění plánu na záchranu jeddary, ale když jsem se nyní dozvěděl, že po mně pátrají a prohledávají celý zámek, odložil jsem všechny ohledy stranou a mým jediným měřítkem byl čas.

Uvázal jsem pevně hák na jeden konec lana, sedl si na parapet a vyklonil se, jak nejdál to šlo.

Vzal jsem konec provazu do levé ruky, hák do pravé a lano jsem celou délkou nechal splývat dolů podél stěny věže.

Pak jsem odhadl vzdálenost k římse onoho okna nade mnou. Zdála se mi najednou příliš velká, než aby se mi podařil úspěšný hod z místa, kde jsem seděl, a tak jsem se postavil na parapet. Tím jsem se dostal přece jen o něco blíže svému cíli a navíc jsem získal prostor k volnějším pohybům.

Snažil jsem se podniknout všechno pro to, aby byl můj vrh úspěšný hned při prvním pokusu. Jinak hrozilo nebezpečí, že hák zazvoní o kamennou zeď věže a přiláká ke mně nežádoucí pozornost.

Stál jsem tam několik minut, znovu a znovu jsem si měřil pohledem vzdálenost k hornímu oknu a opakoval všechny pohyby, aniž bych zatím provaz vypustil z ruky.

Jakmile jsem cítil, že jsem správně odhadl vzdálenost i sílu potřebnou k hodu, roztočil jsem hák ještě jednou a tentokrát ho pustil.

Viděl jsem jasně kamennou římsu pod horním oknem, protože z místnosti za ním vycházelo slabé světlo. Hák se mihl vzduchem a bylo slyšet tiché zazvonění kovu o kámen. Zatáhl jsem za lano.

Hák se zachytil! Zavěsil jsem se na provaz téměř celou vahou, a on držel. Chvilku jsem čekal, zda zvuk nepřilákal Ozařinu pozornost, nebo snad někoho, kdo s ní mohl být v komnatě.

Shora se však nic neozývalo a já se pověsil na lano.

Musel jsem šplhat velmi opatrně, jelikož jsem neměl představu, jak bezpečně se hák nahoře uchytil.

Vzdálenost nebyla velká, ale mně se zdálo, že než jsem se dotkl parapetu nad sebou, uběhla celá věčnost.

Nejdříve jsem se tam chytil prsty jedné ruky a pak se přitáhl, než se mi podařilo opřít se i prsty ruky druhé. Pomalu, s využitím značné síly, jsem se pak vysoukal nahoru, až se mé oči ocitly nad úrovní

římasy. Naskytl se mi pohled do velké, chabě osvětlené místnosti, která se zdála prázdná.

Vytáhl jsem se tak vysoko, abych mohl na parapet zvednout jedno koleno, a neustále jsem dával pozor, aby se hák neuvolnil ze svého místa.

Když jsem konečně zaujal relativně bezpečné postavení, vklouzl jsem do místnosti a vzal s sebou i hák, protože kdyby spadl z římasy, byl by to můj konec.

Teď jsem viděl, že komnata není prázdná. Z lůžka na protilehlé straně vstala žena. Upírala na mě oči naplněné hrůzou. Byla to Ozara. Zdálo se, že chce vykřiknout.

Zvedl jsem rychle prst ke rtům a přikročil k ní. „Bud' zticha, Ozaro,“ zašeptal jsem. „Přišel jsem tě zachránit.“

„John Carter!“ vydechla mé jméno hlasem tak tichým, že by ho na chodbě nedokázal nikdo zaslechnout. Přistoupila ke mně a ovinula mi ruce kolem krku.

„Pojď,“ pobízel jsem ji, „musíme odtud okamžitě pryč. Nemluv, aby nás někdo nezaslechl.“

Odvedl jsem ji k oknu, vtáhl lano dovnitř a jeho spodní konec jí uvázal kolem pasu.

„Spustím tě do okna, které leží přímo pod námi,“ zašeptal jsem. „Jakmile budeš bezpečně uvnitř, odvážeš lano a necháš ho volně viset, abych ho mohl použít.“

Přikývla a já ji spustil dolů. Po chvílce jsem cítil, že lano povolilo, a bylo jasné, že se dostala do spodní místnosti. Čekal jsem, až se provaz uvolní, pak jsem zachytil hák na parapetu, kde jsem zatím seděl, a rychle sklouzl dolů.

Nechtěl jsem nechat lano s hákem tam, kde byly, protože v případě, že by někdo vstoupil do Ozařiny cely, bylo by mu okamžitě jasné, kudy a kam utekla, a já nevěděl, jak dlouho budeme muset v dolní místnosti ještě čekat.

Opatrně jsem tedy setřásl hák a bylo štěstí, že se mi ho v pádu podařilo zachytit, dřív než způsobil hluk.

Ledva jsem vklouzl do místnosti, Ozara ke mně přistoupila a položila mi ruce dlaněmi na hrud'. Celá se chvěla, a když promluvila, třásl se jí hlas.

„Byla jsem tak překvapená, když jsem tě uviděla, Johne Cartere,“ zašeptala. „Myslela jsem, že jsi mrtev. Viděla jsem, jak tě srazili k

zemi, a Ul Vas mi řekl, že tě zabili. Bylo to opravdu strašlivé zranění, nevím, jak je možné, že jsi to přežil. Když jsi stanul v té horní místnosti proti mně a já viděla zaschlou krev na tvém obličejí a na hlavě, myslela jsem, že za mnou přišel mrtvý.“

„Zapomněl jsem, jak hrozný na mě musí být pohled,“ přikývl jsem. „Neměl jsem možnost se umýt od chvíle, kdy mě poranili. Ta trocha vody, kterou mi přinesli, sotva stačila uhasit mou žízeň, ale co se týče toho zranění, nevádí mi. Jsem už docela v pořádku, byla to jen povrchová rána.“

„Měla jsem o tebe takový strach! Ty jsi pro mě tolik riskoval, i když jsi mohl uprchnout sám se svými přáteli.“

„Myslíš, že se jim podařilo uniknout?“ zeptal jsem se.

„Určitě,“ přitakala. „Ul Vas kvůli tomu strašlivě zuří. Jestli neutěcháme, draze mu za všechno zaplatíme.“

„Víš o nějaké cestě, kterou bychom se dostali z tohoto paláce?“ otázal jsem se.

„Existuje tajná chodba, o níž ví jen Ul Vas a dva z jeho nejvěrnějších otroků,“ odpověděla. „Tedy Ul Vas si to myslí, ale já o ní vím také. Vede k okraji řeky, do místa, kde městské hradby stoupají z jejích vod.“

Ul Vas není svým lidem příliš oblíben. V zámku bují nejrůznější intriky a spiknutí. Existují tady skupiny, které by Ul Vase rády svrhly a dosadily na trůn nového jeddaka. Někteří z jeho odpůrců jsou tak mocní, že si Ul Vas netroufá je otevřeně zničit. Ty dává často zavraždit tajně a pak je spolu se svými dvěma služebníky odnáší onou chodbou a háže do řeky.

Jednou, když jsem měla podezření, že má něco podobného v úmyslu, sledovala jsem ho. Doufala jsem, že objevím nějakou cestu, kudy bych mohla uniknout a vrátit se ke své rodině v Domnii, ale když jsem viděla, kde chodba končí, dostala jsem strach a neodvážila se vskočit do vody a plavat. A i kdybych sebrala odvahu, na druhé straně řeky je hustý prales plný šelem a divoké zvěře. Nevím, Johnne Cartere, jestli nám hrozí větší nebezpečí tam, v řece a hvozdech, nebo tady, v Ul Vasově paláci.“

„Když zůstaneme tady, Ozaro, je jisté, že zemřeme, a není pro nás úniku. Ale v řece nebo v pralese máme pořád naději, protože divoká zvířata většinou nejsou ani zdaleka tak krutá jako lidé.“

„To dobře vím,“ přikývla, „ovšem v pralese jsou také lidé, hrozní

lidé.“

„Dobrá, ale to už musíme riskovat, Ozaro,“ řekl jsem jí. „Půjdeš se mnou?“

„Kamkoliv mě vezmeš, Johne Cartere,“ pravila. „Kamkoliv nás osud zavane, budu šťastná, když budu s tebou. Měla jsem velkou zlost, když jsem zjistila, že miluješ tu ženu z Barsoomu,“ pokračovala, „ale ona je pryč a já tě budu mít jen pro sebe.“

„Je to má družka, Ozaro.“

„Miluješ ji?“ podívala se na mě.

„Ano, miluji,“ přikývl jsem.

„V pořádku, ale ona je teď pryč a ty jsi můj.“

Neměl jsem v té chvíli čas ani chuť rozebírat tyhle věci. Bylo jasné, že je umíněná a že si vždycky bude hledat vlastní cesty, jak dosáhnout toho, co chce. Navíc byla zatím zvyklá, že všechno jde vždycky po jejím, bez ohledu na to, jakou hloupost si vymyslela. Později, jestli to všechno přežijeme, se mi snad podaří přivést ji trochu k rozumu, ale nyní je třeba věnovat se našemu útěku.

„Kde ta tajná chodba začíná?“ otázal jsem se. „Dostaneme se tam odsud?“

„Jistě,“ přitakala, „pojď za mnou.“

Vyšli jsme z místnosti na chodbu. Byla velmi temná, ale nakonec jsme dotápali ke schodišti, po němž jsem ráno unikl z katakomb.

Když tudy začala sestupovat do podzemí, zeptal jsem se jí: „Jsi si jistá, že jdeme správným směrem? Ty schody vedou dolů, k cele, kde jsem byl uvězněn.“

„To je možné,“ přisvědčila, „ale tato chodba směřuje také do vzdálenější části paláce, k řece, a tam najdeme tajný východ, který hledáme.“

Doufal jsem jen, že ví, o čem mluví, a následoval jsem ji dolů po schodišti a stygickou tmou v tunelu, do něhož jsme vstoupili.

Když jsem tudy šel sám, řídil jsem se hmatem, jednou rukou jsem opatrně jel po stěně. Ozara teď kráčela podél protější zdi a urazili jsme jen krátký kousek cesty, když zahrnula do chodby odbočující vpravo, kterou jsem předtím pochopitelně minul, poněvadž jsem sledoval protilehlou stranu tunelu a v naprosté temnotě jsem nic neviděl.

Novou cestou jsme šli opravdu velmi dlouho, nicméně nakonec přece jen skončila a my vystoupili po točitém schodišti o patro výše.

Tam jsme se zastavili na prahu dalšího koridoru, celkem dobře osvětleného.

„Pokud se dostaneme na druhý konec téhle chodby, aniž nás někdo spatří, budeme v bezpečí,“ sdělila mi Ozara. „Tam jsou totiž falešné dveře a za nimi začíná tajný tunel, který vede k řece.“

Oba jsme napjatě poslouchali. „Nikoho neslyším,“ řekla po chvíli.

„Ani já ne.“

Vykročili jsme dlouhou chodbou a já viděl, že po obou stranách jsou dveře. Naštěstí byly zatím všechny, kolem kterých jsme museli projít, zavřené.

Byli jsme asi v polovině cesty, když mou pozornost přilákal slabý zvuk někde za našimi zády. Jakmile jsem se ohlédl, zjistil jsem, že z jedné místnosti, kterou už jsme minuli, vyšli dva muži.

Obraceli se k nám právě zády, aby vykročili opačným směrem, a už jsem si chtěl vydechnout úlevou, když se na prahu komnaty objevil muž třetí.

Bylo to snad nějakým zlomyslným úkladem osudu, ale právě tehle muž se podíval naším směrem a okamžitě ze sebe vyrazil užaslý a poplašný výkřik.

„Jeddara!“ zvolal. „To je jeddara a ten černovlasý!“

Trojice se okamžitě rozběhla k nám. Byli jsme sotva na půli cesty ke dveřím vedoucím na svobodu.

Utíkat před nepřítelem je něco, co nedělá mému žaludku ani trochu dobře, ale teď jsem neměl na vybranou, protože kdybych zůstal stát a pustil se do boje, byl by náš osud brzy zpečetěn. Dali jsme se tedy s Ozarou na úprk.

Trojice pronásledovatelů křičela z plných hrdel, samozřejmě proto, aby přivolala posily.

Něco mě donutilo, abych tasil, což jsem také v běhu udělal, a to nás pravděpodobně zachránilo, neboť právě když jsme se přibližovali k dalším dveřím po naší levici, vystoupil z nich muž, kterého očividně přilákal hluk. Ozara se kolem něj prosmekla v okamžiku, kdy vytáhl meč. Já ani nezpomalil a rozpoltil mu hlavu v běhu.

Vzápětí jsme se zastavili u falešných dveří a Ozara začala hledat skrytý mechanismus, kterým se otevíraly. Trojice našich pronásledovatelů se rychle blížila.

„Buď klidná, Ozaro,“ hovořil jsem k ní přes rameno, jelikož mi bylo jasné, že by ve svém rozrušení nemusela uspět vůbec.

„Hrozně se mi třesou ruce,“ řekla. „Určitě nás dohoní dříve, než se mi to podaří otevřít!“

„Nedělej si s nimi starosti, já je bez problémů zdržím. Dokážeš to!“ Tři muži se na mě vrhli. Poznal jsem v nich důstojníky jeddakovy gardy, neboť jejich řemení a znaky byly stejné jako ty, které měl na sobě Zamak, a z toho jsem odvodil – a správně – že to budou dobří šermíři.

Ten první na mě zaútočil přímo z běhu, jako by si myslel, že se mu podaří srazit mě první ranou, leč to většinou nebývá moudré. Prohnal jsem mu čepel srdcem.

Když padl, vrhla se na mě zbylá dvojice, avšak mnohem opatrněji, a jejich zbraně se neustále točily kolem a snažily se proniknout mou obranou, nicméně můj meč se pohyboval rychlostí myšlenky a já kolem sebe upletl doslova ocelovou síť.

Bohužel, dokonalá obrana mi v tomto případě nestačila, neboť zatímco budu odrážet jejich útoky, zdrží mě tady moji protivníci, dokud nedorazí posily. Kdyby se tak stalo, jistě by mě snadno přemohli.

Naštěstí se mi v té chvíli podařilo přejít z obranné pozice do útoku a hrot mého meče lehce zasáhl jednoho z mých soků na pravé straně hrudi. Proti své vůli uskočil zpět, a když jsem ho měl na okamžik z cesty, vrhl jsem se na jeho druha a rozťal mu těžkou ranou hrudník.

Ani jedno poranění nebylo smrtelné, leč obě mé protivníky dosti zpomalila. Ozara stále ještě zápolila se dveřmi. Zdálo se, že pokud je rychle neotevře, bude naše situace čím dál nepříjemnější. Na konci chodby jsem totiž zahlédl další skupinku vojáků, která běžela přímo k nám. To jsem však Ozaře neřekl, ani jsem ji nepobízel k většímu spěchu, protože bylo jasné, že by pak dveře ve svém vzrušení nemusela otevřít vůbec.

Oba zranění důstojníci mě začali skutečně tísnit. Byli to odvážní vojáci a důstojní soupeři. Je vždycky čest stát proti takovým protivníkům, i když člověk většinou lituje, že právě je musí zabít. Bohužel, neměl jsem na výběr, neboť se mi právě za zády ozval Ozařin ulehčený výkřik.

„Otevřely se! Johne Cartere, ty dveře se otevřely! Pojd', pospěš si!“ Ovšem právě nyní mě oba moji soupeři tísnilo natolik, že jsem se od nich nedokázal vzdálit.

To však trvalo jen chvilíčku. Pak jsem zmobilizoval všechny re-

zervy a vrhl se na ně s takovou silou a divokostí, že něco podobného v životě nezažili. Prudký sek srazil k zemi jednoho, a zatímco padal, prohnal jsem druhému čepel hrudí.

Posila, která se blížila, stačila doběhnout sotva do poloviny chodby, když jsem se protáhl úzkým otvorem a Ozara za mnou přibouchla tajná dvířka.

Znovu jsme se ocitli v naprosté temnotě. „Pospíchej,“ pobízela mě Ozara. „Chodba je rovná a vede ve stejné výši až ke svému konci.“ Utíkali jsme tmou. Slyšel jsem, jak někdo daleko za mnou otvírá vchod a tunelem za našimi zády se žene větší množství mužů. Náhle jsem narazil do Ozary. Byli jsme na konci chodby a jeddara stála u dveří, které tentokrát otevřela mnohem rychleji. Zhouply se ven a já pod námi spatřil zpěněnou hladinu řeky a na druhé straně pochmurný obrys pralesa.

Jak chladná a záhadná vypadala ona řeka! Jaká tajemství, nebezpečí a hrůzy se ukrývají v zelených hlubinách lesa na protějším břehu? Jenže ty myšlenky mně proběhly hlavou jen letmo a příliš jsem se jimi nezatěžoval. Válečníci, kteří nás měli polapit a znovu odvést do vězení, kde bychom očekávali smrt, nám byli v patách. Zvedl jsem proto Ozaru do náručí a vrhl se do vln.

ZPĚT NA BARSOOM

Temné, nepřátelské vody se nám zavřely nad hlavami a zavířily kolem, když jsme se vynořili na hladinu. Stejně tak nepřátelsky se tvářila černá hmota pralesa na druhém břehu. Dokonce i sténání větru ve větvích stromů jako by bylo nezřetelným varováním, tajuplným a výhrůžným. V otevřených dveřích za námi se tísnilo několik válečníků a volalo za námi kletby.

Vyrazil jsem okamžitě k protějšímu břehu. Ozaru jsem táhl jednou rukou za sebou a snažil se udržet jí obličej nad hladinou. Ležela tak bezvládně, až jsem si myslel, že omdlela, a ani by mě to nepřekvapilo. I ta nejsilnější žena by měla právo ztratit vědomí, kdyby prodělala to, co během posledních dvou dní zažila jeddara.

Leč jakmile jsme dorazili k protilehlému břehu, začala při plných smyslech šplhat na strmý svah.

„Myslel jsem, že jsi omdlela,“ usmál jsem se na ni, „byla jsi tak nehybná.“

„Neumím plavat,“ odpověděla, „a vím, že kdybych se zmítala, ztěžovala bych ti pohyb.“ V duši bývalé jeddary Taridů se skrývalo ještě mnohem víc, než jsem až dosud předpokládal.

„A co uděláme teď, Johne Cartere?“ Zuby jí drkotaly zimou, možná trochu i strachem, a zdálo se, že se cítí velmi špatně.

„Je ti zima,“ řekl jsem, takže jestli najdu něco dost suchého, aby to hořelo, rozděláme si oheň.“

Mladá žena se přiblížila až ke mně. Ucítil jsem, jak se její tělo, opřené o mé, chvěje.

„Je mi sice trochu zima,“ připustila. „ale to nic není – mám především hrozný strach.“

„Čeho se bojíš, Ozaro. Myslíš, že za námi Ul Vas pošle své muže?“

„Ne, to není proto,“ zavrtěla hlavou. „Jeho muži by do pralesa v noci nevstoupili, ani kdyby jim vyhrožoval popravou. Rozmýšleli by se i za světla, zda mají podniknout tak riskantní dobrodružství a vniknout do lesů na téhle straně řeky. Zítra bude Ul Vas vědět, že nemá cenu za námi někoho posílat, protože už budeme mrtví.“

„Proč říkáš takové věci?“ zeptal jsem se.

„Šelmy,“ pravila, „divoká zvířata, která loví jen v noci – těm neu-

tečeme.“

„Ale přesto jsi sem šla dobrovolně a bez protestů!“

„Ul Vas by nás mučil,“ odvětila. „Šelmy mají víc milosrdenství. Poslouchej! Slyšíš, jak se blíží?“

Kdesi v dálce jsem zaslechl podivné mručení a pak strašlivý řev. „Jsou daleko,“ pokrčil jsem rameny.

„Ony přijdou,“ řekla odevzdaně.

„Pak musím rozdělat co nejrychleji oheň, to je udrží v uctivé vzdálenosti.“

„Myslíš?“

„Doufám.“

Přestože byla naprostá tma, začal jsem pátrat po spadáných větších. Netrvalo dlouho a nasbíral jsem slušnou otep a něco suchého listí. Taridové mi nevzali malý váček, který nosím jako většina Barsoomianů u pasu, kde jsem mimo jiné měl i mart'anské zařízení pro rozdělování ohně.

„Řekla jsi, že Taridové by se báli vstoupit do téhle části pralesa dokonce i ve dne,“ poznamenal jsem, když jsem se snažil zapálit připravené listí, jež mělo být základem našeho ohně. „Proč to?“

„Kvůli Masenům,“ vysvětlovala. „Často jich přitáhnou proti proudu řeky obrovské zástupy a loví Taridy. A bohové nechť opatrují každého, koho chytí mimo hradby paláce. Ovšem jen výjimečně se objevují na druhé straně řeky.“

„Proč loví Taridy?“ vyptával jsem se jí dále. „Co od nich chtějí?“

„Potravu,“ odvětila stručně.

„Nechceš tím říci, že Masenové jedí lidské maso?“

Přikývla. „Ano, jedí a mají ho nesmírně rádi.“

Podářilo se mi zapálit suché listí a teď jsem se zaměstnával tím, že jsem rychle přidával na hranici slabé větvičky a snažil se, aby výsledek co nejdříve vypadal jako pořádný oheň.

„Byl jsem delší čas uvězněn s jedním Masenou,“ připomněl jsem jí. „Tvářil se velmi přátelsky.“

„Za takových podmínek jistě.“ přisvědčila. „Nepokusil se tě sníst. Mohl být opravdu velice přátelský, ale kdybys ho potkal tady v pralese, mezi jeho vlastními lidmi, zjistil bys, že se chová úplně jinak. Jsou to prostě šelmy, jako všechna ostatní stvoření, která tu žijí.“

Můj oheň se mezitím rozrostl do celkem úctyhodné velikosti. Osvěťoval stěnu pralesa, vodní hladinu i palác za ní.

Sotva se rozhořel a my se v jeho záři stali viditelnými, začali na nás Taridové z druhé strany řeky pokřikovat a věštili nám brzkou smrt. Teplo ohně na kraji chladného lesa bylo velmi příjemné, poté co jsme vylezli ze studené vody, a záhy nám začínal pomalu usychat oděv. Ozara k němu přistoupila co nejbližší a půvabně před ním protahovala pružné mladé tělo. Nažloutlé plameny ozařovaly její světlou plet', dodávaly nazelenalý odstín modrým vlasům a probudily plamínky dřímající v jejích očích.

Najednou se napjala a zornice se jí rozšířily strachem. „Podívej se!“ zašeptala a ukázala prstem.

Otočil jsem se naznačeným směrem. Z hustých stínů pralesa nás sledovaly dvě planoucí oči.

„Jdou si pro nás,“ řekla Ozara.

Zvedl jsem z ohně žhavou větev a hodil ji směrem k vetřelci. Ozval se zuřivý řev, při němž nám tuhla krev v žilách, a oči zmizely. Ozara se znovu roztrásla a vrhala ustrašené pohledy na všechny strany.

„Tamhle je další,“ zvolala po chvíli, „a tamhle! A tam také!“ Nakrátko jsem zahlédl obrysy obrovského těla, jež se plížilo v temných stínech. Všude kolem jsem teď viděl páry svítících zraků. Hodil jsem po nich ještě několik planoucích větví, ale oči pokaždé zmizely jen na chvíli a pak se vrátily – a vždy byly o něco blíže než předtím. Nyní už zvířata vrčela, prskala a řvala téměř neustále – byl to skutečný koncert hrůzy.

Uvědomil jsem si, že když budu rozhazovat větve na všechny strany, náš oheň dlouho nevydrží, poněvadž jsem neměl nijak velkou zásobu dřeva, z níž bych ho mohl doplňovat.

Něco jsem však udělat musel. Rozhlížel jsem se kolem, abych objevil nějakou cestu, kudy bychom mohli uniknout, a zjistil jsem, že nedaleko nás stojí strom, na který by se dalo poměrně snadno vylézt. Jen takový strom nám mohl pomoci, neboť jsem nepochyboval, že v okamžiku, kdy na něj začneme šplhat, šelmy zaútočí.

Vytáhl jsem z ohně dvě silné žhavé větve a podal je Ozaře. Poté jsem si vybral podobný pár sám.

„Co uděláme?“ zeptala se.

„Pokusíme se vylézt tam na ten strom,“ odpověděl jsem. „Možná že některá z těch bestií umí šplhat, ale to už musíme riskovat. Ta zvířata, která jsem zatím zahlédl, vypadala na šplhání po výškách

příliš těžká.

Pomalů půjdeme směrem ke stromu. Až tam dojdeme, hodíš větve po nejbližším zvířeti a začneš lézt nahoru. Jakmile budeš bezpečně z dosahu, budu tě následovat.“

Mávající kolem sebe planoucími pochodněmi, přemístili jsme se zvolna od ohně ke stromu.

U silného kmene učinila Ozara přesně to, co jsem jí řekl, a když byla v bezpečí, uchopil jsem jednu z hořících větví do zubů, druhou hodil po nejbližším zvířeti a začal spěšně šplhat nahoru.

Šelmy zaútočily téměř okamžitě, ale já byl už dost vysoko na to, aby mě stačily stáhnout dolů. Musím říci, že s kouřem, který mě štípal do očí, a žhavými jiskrami připalujícími mou nahou kůži to byl slušný výkon a bylo štěstí, že jsem to vůbec dokázal. Říkal jsem si však, že potřebujeme světlo té větve, poněvadž jsem nemohl vědět, jací nepřátelé se ukrývají v koruně stromu nad námi.

Vylezl jsem až na ty nejvyšší výhonky, které unesly mou váhu, a rychle prozkoumal celý strom. Díky záři pochodně jsem zjistil, že se tam neukrývají žádní nebezpeční tvorové. Byli jsme tam jen my dva s Ozarou a vysoko v koruně jsem udělal úžasný objev – našel jsem obrovské hnízdo, pečlivě upletené a vyložené měkkou trávou.

Chystal jsem se zavolat na Ozaru, aby vylezla ke mně, ale viděl jsem, jak už stoupá po větvích.

Když spatřila hnízdo, řekla, že je pravděpodobně vyrobili Mase-nové jako prozatímní útulek při nájezdech nebo výzkumných výpravách do okolního lesa. Byl to velmi příjemný nález, neboť jsme objevili místo, kde jsme mohli v pohodlí strávit zbytek noci.

Chvilí sice trvalo, než jsme přivykli řevu a mručení zvířat hluboko pod námi, ale nakonec jsme usnuli. Když jsme se ráno probudili, byly šelmy ty tam a prales byl klidný a tichý.

Ozara mi řekla, že její zem, Domnia, leží za horami, které se zvedaly nad okrajem hvozdu, a že bychom tam mohli doputovat podél řeky. To ovšem vyžadovalo dojít po proudu dost daleko, až ke konci horského pásma, a tam se pustit proti toku jiné řeky dál, až do Domnie.

Nejpozoruhodnější na následujících dvou dnech bylo, že jsme je vůbec přežili. Potravy jsme našli hojnost, a protože jsme se nikdy příliš nevzdalovali od řeky, netrpěli jsme ani nedostatkem vody – zato nás ve dne v noci ohrožovali potulní dravci.

Vždycky jsme se před nimi stačili zachránit tím, že jsme vylezli na strom, avšak třikrát nás zaskočili a já byl přinucen spolehnout se na svůj meč, který se mi pro obranu před těmi obludami zdál velmi nedostatečný.

Naštěstí se mi v oněch třech případech podařilo zvířata zabít, i když musím přiznat, že se mi tenkrát zdálo, že jsem měl pokaždé výjimečné štěstí – a dnes jsem o tom přesvědčen dvojnásobně.

Ted' jsme byli, Ozara i já, v mnohem lepším duševním stavu. Přežili jsme už poměrně dlouho a ona cítila, že má opravdu naději dostat se do své rodné Domnie, ačkoliv zpočátku nevěřila, že zůstane naživu po první noci.

Chvílemi měla dost veselou náladu a musím říci, že byla velice příjemnou společnicí, zejména třetího dne ráno, když jsme celkem rychle postupovali na cestě za naším vzdáleným cílem.

Prales byl až nepřírozeně tichý a my jsme celý den nepotkali jedinou šelmu. Náhle se však kolem rozlehl divoký pokřik a současně se na nás z úkrytů v okolních křovinách a ve stromech vrhlo více než dvacet hrůzných postav.

Ozaře odumřela slova na rtech. „Masenové!“ zvolala zděšeně. Obklopili nás a začali stahovat kruh. Přestali křičet a počali tiše přist. To mi připadalo mnohem děsivější. Když se přiblížili, rozhodl jsem se, že naše životy prodám co nejdražší, ačkoliv jsem nepochyboval, že nás nakonec dostanou. Viděl jsem bojovat Umku a věděl jsem, co nás čeká.

I když se neustále přibližovali, nezdálo se, že by se nemohli dočkat boje. Postoupili nejprve na jedné straně, pak na druhé, ale já vždy couvl tak, abych si od nich udržoval jistý odstup, a teprve pozdě jsem si uvědomil, že mnou vlastně manipulují, aby mě dostali na místo, kde mě chtěli mít.

Nakonec jsem byl přesně tam, kam mě hodlali dostat – stál jsem pod obrovským, rozložitým stromem. Náhle z jeho větví seskočil jeden Masena a srazil mě k zemi. V tom okamžiku se jich na mě se-sypalo několik a další se zmocnili Ozary. Odzbrojili mě dřív, než jsem stačil zasadit jediný úder mečem.

Vzápětí nastalo dlouhé a složité mňoukání a předení – zdálo se, že Masenové mají mezi sebou nějakou při, ale poněvadž ji vedli ve svém jazyce, nerozuměl jsem jí. Nakonec se pustili podél řeky a vlekli nás s sebou.

Po nějaké hodině jsme dorazili do části pralesa, kde byly křoví a podrost pečlivě vysekány. Půda pod stromy vypadala spíše jako udržovaný anglický trávník a větve korun byly ořezány tak, že začínaly až hodně vysoko nad zemí.

Když jsme přišli na okraj onoho zdánlivého parku, počali naši věznitelé vydávat hlasitý řev, na který se jim dostalo odpovědi z okolních upravených stromů.

Byli jsme přivlečeni k patě obrovského kmenu, na nějž několik našich nepřátel vyšplhalo stejně rychle a lehce jako kočky.

Pak nastala obtíž s tím, jak dostat nahoru nás. Viděli jsme, že tento problém dělá Masenům skutečně velké starosti. Kmen stromu měl takový průměr, že na něj nemohl vylézt žádný obyčejný člověk, a všechny větve byly odsekány tak vysoko, že by tam nikdo z ostatních obyvatel Thurie neměl naději vyskočit. Mohl jsem se nahoru dostat snadno, avšak neviděl jsem důvod, proč jim to prozrazovat. Ozara tam ovšem sama rozhodně vyšplhat nemohla.

Nakonec, po dlouhém mňoukání, předení a nemalém prskání, ti shora spustili dolů pružnou pevnou liánu. Vzápětí svalnatý Masena, jeden z našich uchvatitelů, uchopil Ozaru kolem pasu a druhou rukou a oběma nohama se zachytil liány. Kočičí muži nahoře pak nahradili motor a takto vytvořený lidský výtah zvedl dvojici vzhůru.

Stejným způsobem vytáhli i mě a další cesta do koruny už byla snadná.

Vyšplhali jsme sotva několik stop, když jsme se ocitli na hrubě sroubené plošině, na níž byl postaven jeden z oněch podivných vzdušných domů Masenů.

Rozhlédl jsem se a uviděl všude kolem, kam mé oči pronikly hustými korunami, množství podobných příbytků. Na různých místech byly stromy spojeny mohutnými větvemi, zdola odřezanými, které sloužily jako můstky nebo snad cesty mezi jednotlivými domy. Jinde byly jen napjaté liány a po nich museli Masenové ručkovat.

Chatrč, do níž nás přivedli, byla poměrně velká a snadno pojala nejen dvacet mužů, kteří nás zajali, ale ještě dalších padesát, kteří se tam rychle shromáždili.

Masenové posedávali kolem a upírali pohled na vzdálený konec místnosti, kde se rozvaloval jediný muž, o němž jsem se domníval, že je jejich králem.

Nastalo nezbytné mňoukání a předení spojené se zvláštními pohy-

by, jak o nás debatovali ve svém jazyce, a já nakonec začal ztrácet trpělivost. Vzpomněl jsem si, že Umka hovořil řečí Taridů, a pomyslel jsem si, že je dost pravděpodobné, že se tady najde ještě někdo další.

Proto jsem je oslovil nářečím obyvatel zámku.

„Proč jste nás zajali?“ zeptal jsem se. „Nejsme vaši nepřátelé. Uprchli jsme ze zajetí Taridů, kteří našimi nepřáteli jsou. Uvěznili nás a chtěli nás zabít. Rozumí někdo z vás tomu, co říkám?“

„Já ti rozumím,“ odpověděl ten, kterého jsem považoval za krále. „Rozumím tvým slovům, ale tvé argumenty nemají žádný význam. Když opustíme naše domy a vydáme se dolů do pralesa, nemáme v úmyslu ublížit jedinému živému tvorů, a přesto nás to nechrání před šelmami, které se živí masem svých obětí. Je jen málo argumentů, jež dovedou překřičet řeč prázdného žaludku.“

„Tím chceš naznačit, že nás sníte?“

„Samozřejmě,“ přikývl.

Ozara se ke mně přitiskla. „To je náš konec,“ prohlásila, „a jak strašlivý konec! Moc jsme si nepomohli, když jsme uprchli Ul Vasovi!“

„Užili jsme si alespoň tři dny svobody, o které bychom jinak byli zkráceni,“ připomněl jsem jí. „A kromě toho, jednou musí zemřít každý.“

Král Masenů promluvil ke svým poddaným v jejich jazyce. Ti začali okamžitě mňoukat a přist a s divokým prskáním se jich několik chopilo mě a další Ozary a vlekli nás k východu z domu.

Už jsme byli téměř ve dveřích, když se na prahu objevil osamocенý Masena a zastavil se přímo před námi.

„Umko!“ vykřikl jsem.

„To je John Carter!“ zvolal Masena. „Co tady děláš? A co tady dělá jeddara Taridů?“

„Uprchli jsme Ul Vasovi a teď nás chtějí tví lidé sníst,“ sděloval jsem mu.

Umka promluvil s muži, kteří nás drželi. Ti na okamžik zaváhali a pak nás zavedli zpět před krále, kterého Umka oslovil. Hovořil s ním několik minut.

Když skončil, proběhla mezi králem a ostatními muži v místnosti poměrně vzrušená diskuse. Jakmile bylo po všem, obrátil se Umka ke mně.

„Budete propuštěni na svobodu,“ řekl mi, „jako dík za to, co jste pro mě udělali. Musíte však okamžitě opustit naši zem.“

„Nic nám nebude vyhovovat líp,“ ujistil jsem ho.

„Několik z nás půjde s vámi a já sám dohlédnu, aby na vás neútočili naši lidé, dokud budete na území Masenů.“

Teprve když jsme se vydali s naší podivnou eskortou na cestu, zeptal jsem se Umky, co ví o našich přátelích.

„Potom, co jsme opustili palác Taridů,“ vysvětloval, „jsme se dlouho jen tak bez cíle vznášeli vzduchem. Oni chtěli pronásledovat muže, který odletěl s ženou v druhé lodi, jenže nevěděli, kde hledat. Dnes jsem se díval dolů a poznal jsem, že jsme nad územím Masenů, a tak jsem je požádal, aby mě vysadili. Udělali to, a pokud vím, budou stále ještě tam, kde jsme se rozloučili, protože chtěli nabrat pitnou vodu, nasbírat ovoce a ulovit nějakou zvěř.“

Jak mně Umka dále sdělil, loď nepřistála nijak daleko od místa, kde jsme byli, a na mou žádost nás Masenové vedli přímo tam. Když jsme se přiblížili k místu, kde se měl nacházet koráb, srdce dvou členů naší skupiny málem přestala bít očekáváním, tak obrovské bylo naše napětí. Poznání, jehož se nám vzápětí mělo dostat, totiž mohlo pro mě a pro Ozaru znamenat rozdíl mezi životem a smrtí.

A pak jsme jej skutečně spatřili – podivný létající stroj, spočívající na malé mytíně v pralese.

Umka si myslel, že bude lepší, když se k plavidlu jeho soukmenovci nepřiblíží, neboť by je nemusel zvládnout v přítomnosti našich druhů, kterým neslíbili bezpečnost. Proto jsme mu poděkovali, popřáli hodně štěstí a on i se svými strašidelnými společníky zmizel v porostu.

Ani jeden z trojice na lodi dosud náš příchod nezpozoroval a byli jsme už téměř u nich, když nás konečně objevili. Víтали nás s nadšením, jako dva přátele, kteří se vrátili z mrtvých. Dokonce i Ur Jan byl upřímně rád, že mě vidí.

Zodangský vrah byl nesmírně rozzuřen na Gar Nala, jenž porušil svou přísahu, a teď, k mému nezměrnému úžasu, položil svůj meč k mým nohám a přísahal mi věčnou věrnost.

„Nikdy ve svém životě jsem nebojoval bok po boku s takovým šermířem a válečníkem,“ pravil, „a už nikdy nikdo nebude moci prohlásit, že jsem proti němu pozvedl meč.“

Přijal jsem jeho závazek a pak jsem se zeptal, jak se s korábem

dostali na tohle místo.

„Zanda byla jediná, kdo něco věděl o ovládnání lodi,“ vysvětloval Jat Or. „Po několika opatrných pokusech zjistila, že ji dokáže řídit.“ Pyšně se na Zandu podíval a já z úsměvu, který si vyměnili, dost vyčetl.

„Zdá se, že ti všechna ta dobrodružství ani v nejmenším neublížila, spíš naopak,“ obrátil jsem se k dívce. „Připadáš mi velmi šťastná.“

„Já jsem velmi šťastná, *Vandore*,“ odvětila, „šťastnější, než jsem si myslela, že kdy v životě budu.“

Jméno Vandor zdůraznila a já měl dojem, že jsem kdesi hluboko v jejích očích zahlédl jiskřičky veselí.

„Je tvé štěstí tak velké, že už jsi zapomněla i na svou přísahu, že zabiješ Johna Cartera?“

Opětovala můj škádlivý úsměv, když odpovídala: „Neznám nikoho, kdo by se jmenoval John Carter.“

Jat Or a Ur Jan se smáli, leč viděl jsem, že Ozara nechápe, co se tady děje.

„Doufám už kvůli němu, že se s ním nikdy nesetkáš, Zando,“ řekl jsem. „Víš, já ho mám docela rád a dost by mi vadilo, kdyby ho někdo zabil.“

„Ano,“ přikývla, „i já bych ho nerada zabila, neboť dnes vím, že je to nejdůležitější muž a nejlepší přítel na celém světě – snad s jedinou výjimkou,“ dodala a vrhla rychlý pohled na Jat Ora.

Dlouho jsme probírali situaci a pokoušeli se vymyslet nějaké plány do budoucnosti. Nakonec jsme se rozhodli jednat podle Ozařina návrhu – odletět do Domnie a požádat o pomoc jejího otce. Odtamtud bychom také mohli mnohem snáz pořádat výpravy, při nichž bychom pátrali po Gar Nalovi a Dejah Thoris.

Nebudu vás unavovat popisem cesty do Ozařiny vlasti a přivítání, jehož se nám tam dostalo od jejího otce, ani nehodlám líčit divy, které jsme viděli v onom thurijském městě.

Ozařin otec je jeddak Domnie. Je to mocný muž, který má politický vliv na většinu ostatních měst bližšího měsíce. Jeho agenti jsou ve všech zemích, s nimiž udržuje styky, ať už přátelské, či nikoliv. Netrvalo proto dlouho a dostal zprávu, že podivný objekt, který plul vzduchem, byl zneškodněn a zajat v oblasti zvané Ombra. V objektu byli muž a žena.

Domniáni nám sdělili přesné údaje, podle nichž se dostaneme do Ombry, a když nás přinutili slíbit, že se vrátíme, abychom jim popsali, jak dopadlo celé naše dobrodružství, a užili si ještě jejich pohostinnosti, rozloučili se s námi.

Mé loučení s Ozarou bylo opravdu velmi bolestné. Řekla, že mě upřímně miluje, ale že se smířila s tím, že mé srdce náleží jiné. Projevila úžasnou sílu charakteru, v níž jsem ani nevěřil, a popřála mi, abych našel svou princeznu a užíval si štěstí, které si zasloužím.

Když naše loď vystoupila nad Domnií, má duše byla plná radosti, tak velká byla moje jistota, že se už brzy shledám se svou úžasnou Dejah Thoris. O svém úspěchu jsem nepochyboval, mimo jiné i proto, že mi Ozařin otec popsal povahu jeddaka Ombry. Byl to velký zbabělec a jakákoliv ukázka síly ho srazí na kolena a přinutí prosit o milost.

Mohli jsme totiž Ombranům předvést názorný vzorek moci, o jaké se jim nikdy ani nesnilo, poněvadž jsme zjistili, že se stejně jako ostatní obyvatelé Thurie nikdy nesetkali se střelnými zbraněmi.

Měl jsem v plánu letět nízko při zemi a z této výhodné pozice požádat o vydání Dejah Thoris a Gar Nala, aniž bych tak padl domorodcům do rukou.

Pokud by odmítli, čímž jsem si byl skoro jistý, byl jsem rozhodnut ukázat jim prostřednictvím lodních děl, jakou sílu mají barsoomské střelné zbraně. Věřil jsem, že taková demonstrace přivede jeddaka k rozumu, a doufal, že se všechno odbude bez zbytečných ztrát na životech.

Když jsme vypluli k Ombře, byli jsme celkem veselí. Jat Or a Zanda si vyprávěli o domově, který si chtěli založit v Heliu, a Ur Jan se předem těšil na dobré postavení mezi mými muži, které jsem mu nabídl, a na čestný a úctyhodný život.

Pak mě Zanda náhle upozornila, že nabíráme příliš rychle výšku a že se jí točí hlava. Vzápětí omdlela. V témže okamžiku jsem ucítil, jak se i mě zmocňuje slabost, a vedle mě se tiše sesul k zemi Ur Jan.

Dopotáceli jsme se s Jat Orem do řídicí místnosti a tam jsme zjistili, že loď skutečně míří do nebezpečných výšin. Okamžitě jsem přikázal mozku, aby zvýšil dodávku kyslíku a pak rychle sestoupil nad povrch oběžnice.

Poslechl mé instrukce, co se týkalo dodávky kyslíku, leč koráb stoupal dál, až se dostal do sfér, které výškoměr nedokázal zazname-

nat.

Jak se nám Thuria začala zmenšovat za zádí, uvědomil jsem si, že se řítíme vpřed nesmírnou rychlostí – rychlostí, která mnohokrát převyšuje tu, již jsem nařídil.

Bylo jasné, že mozek se dokonale vymkl mé kontrole. Nemohl jsem vůbec nic dělat, a proto jsem se vrátil do kajuty, kde se mezitím díky zvýšené dodávce kyslíku jak Zanda, tak Ur Jan probrali.

Oznámil jsem jim, že loď letí šílenou rychlostí vesmírem – neznámým směrem k cíli, který jsme se neodvažovali ani hádat.

Mé naděje, tak skvělé a zaručené, se najednou ocitly v troskách, a čím víc jsme se vzdalovali od Thurie, tím větší bylo mé zoufalství, nicméně pokoušel jsem se své pocity před společníky nedávat najevo.

Pak se ovšem ukázalo, že se z nějakého důvodu vracíme na Barsoom, a v nás ožila naděje, že unikneme neblahému osudu. Jakmile jsme se přiblížili k povrchu planety, začalo být jasné, že loď je pod dokonalou kontrolou, a mne napadlo, jestli snad mechanický mozek náhle skutečně neobjevil dar samostatného myšlení, protože jsme ani já, ani mí kolegové koráb neřídili.

Byla noc, velmi temná noc. Loď se přibližovala k velkému městu. Viděl jsem před námi světla, a když jsme se ocitli ještě blíž, poznal jsem, že je to Zodanga.

Loď, jako kdyby byla řízena lidskou rukou a mozkiem, tiše přeletěla východní hradbu města, sklouzla do temných ulic a dál směřovala ke svému neznámému cíli.

Jenže onen cíl pro nás dlouho neznámý nezůstal. Nakonec mi začalo být okolí povědomé. Pohybovali jsme se velmi pomalu. Zanda byla se mnou ve velitelské místnosti a vyhlížela jedním z předových okének.

„To je Fal Sivasův dům!“ zvolala.

I já tu budovu poznal a pak jsem těsně před námi uviděl otevřená vrata obrovského hangáru, odkud jsem ukradl Fal Sivasův vynález. S dokonalou přesností se letoun otočil tak, že jeho zád' směřovala přímo do vrat, a když zacouval dovnitř, usadil se na své podpěry. Na můj příkaz se dvířka otevřela a k zemi se spustil žebřík. O chvíli později už jsem pátral po Fal Sivasvi, abych si od něho vyžádal nějaké vysvětlení. Ur Jan a Jat Or mě s tasenými meči provázeli a Zanda se nám držela v patách.

Zamířil jsem do Fal Sivasových komnat. Byt byl opuštěný, ale když jsem z něj vycházel, spatřil jsem vedle dveří připevněný papír. Byl adresován mně. Vzal jsem ho a četl:

*Od Fal Sivase ze Zodangy
Johnu Carterovi z Helia*

Dávám ti na vědomí:

Zradil jsi mě. Ukradl jsi mi mou loď. Myslel sis, že tvůj zakrnělý mozek dokáže překonat mozek velkého Fal Sivase.

Dobrá, Johne Cartere, bude to souboj mozků – mého proti tvému. Uvidíme, kdo zvítězí.

Volám svou loď zpět.

Přikazuji jí, aby se vrátila plnou rychlostí zpět, ať už je kdekoliv. Nesmí dovolit žádnému jinému mozku, aby změnil její kurs. Poroučím jí, aby se vrátila do svého hangáru a tam zůstala, dokud jí nevydám jiné rozkazy.

Věz tedy, Johne Cartere, že pokud čteš tento lístek, já, Fal Sivas, zvítězil, a dokud budu žít, nepřinutí jiný mozek než ten můj loď k tomu, aby se pohnula.

Mohl jsem jí přikázat, aby se zřítila na zem a roztránila se na kusy, ale pak bych se nemohl těšit z tvé porážky, jak právě činím. Nehledej mě. Jsem ukryt na místě, kde mě nikdy nenajdeš. Dopsal jsem, co jsem chtěl. To je vše.

V závěrečné poznámce byla jistá neodvolatelnost a převaha, která se zdála ničit i tu nejmenší naději.

Mlčky jsem lístek podal Jat Orovi a požádal, aby ho ostatním přečetl nahlas. Sotva se tak stalo, tasil Ur Jan svůj krátký meč a podal mi ho jílcem napřed.

„Já jsem příčinou všech tvých neštěstí a zármutku,“ řekl. „Můj život patří tobě. Nabízím ti ho jako výkupné.“

Zavrtěl jsem hlavou a odstrčil jeho ruku stranou. „Nevěděl jsi, co děláš, Ur Jane.“

„Možná to přece jen ještě není konec,“ ozvala se náhle Zanda. „Což by se mohl Fal Sivas ukrýt tak, aby ho skupina odhodlaných lidí nenašla?“

„Zasvěťme své životy tomuto cíli,“ řekl Jat Or, „a přísahejme prá-

vě tady, v jeho domě, že ho nakonec uštve jako divokou zvěř.“ Když jsme tak všichni čtyři učinili, vyšli jsme do chodby. Spatřili jsme, že se k nám přibližuje jakýsi muž. Kradl se tiše a po špičkách směrem k nám, avšak nevšiml si nás, neboť právě vrhal kradmý pohled přes rameno, jako by se bál, že mu zezadu hrozí nebezpečí. Ledva se otočil tváří ke mně, byli jsme překvapeni oba. Byl to Rapas Ulsio.

Při pohledu na mě a Ur Jana, stojící bok po boku, Krysa v obličeji zešedl. Zaváhal, jako kdyby se chtěl dát na útěk, ale pak si to raději rozmyslel, protože se znovu obrátil k nám a užasle na nás zíral.

Jakmile jsme k němu došli, podařilo se mu na tváři vykouzlit přihlouplý úsměv. „Vandore!“ zvolal. „To je ale překvapení. Rád tě zase vidím.“

„Ano, o tom nepochybuji,“ odvětil jsem. „Co tady děláš?“

„Přišel jsem navštívit Fal Sivase.“

„Vážně jsi čekal, že ho tady najdeš?“ zavrčel na něj Ur Jan.

„Jistě,“ přikývl Rapas.

„Tak proč se domem plížíš po špičkách?“ zajímal se bývalý vrah. „Lžeš, Rapasi. Ty dobře víš, že tady Fal Sivas není. Kdyby sis myslel, že tu je, neodvážil by ses ani přiblížit k jeho paláci, protože víš, že Fal Sivas zjistil, že jsi v mých službách.“

Ur Jan rychle skočil kupředu a chytil Rapase za hrdlo. „Poslouchej, ty kryso,“ řval děsivým hlasem, „ty víš, kde Fal Sivas je. Okamžitě mi to řekni, nebo ti zakroutím krk!“

Malý chlapík sípal a svíjel se v Ur Janově sevření.

„Nech mě, pusť mě, neubližuj mi,“ ječel. „Vždyť mě zabiješ!“

„Konečně jsi jednou řekl pravdu,“ zavrčel vrah. „Tak rychle, ven s tím. Kde je Fat Sivas?“

„A když ti to řeknu, slíbíš, že mě nezabiješ?“ žadonil Krysa.

„Slíbíme ti ještě více,“ vmísil jsem se do hovoru. „Prozrad' nám, kde je Fat Sivas, a dostaneš tolik zlata, kolik sám vážíš.“

„Tak mluv!“ zařval znovu Ur Jan a zatřásl s drobným chlapíkem jako se skutečnou krysou.

„Fal Sivas je v Gar Nalově domě,“ zašeptal Rapas, „ale neříkejte mu, že jsem vám to pověděl, neříkejte mu to, nebo mě dá utratit nějakou příšernou smrtí!“

Neodvážil jsem se Rapase pustit z obavy, aby nás opět nezradil, a co víc, slíbil, že nás dovede do Gar Nalova sídla a k místnosti, kde

bychom našli Fal Sivas.

Nedokázal jsem si představit, co Fal Sivas dělá v Gar Nalově domě za jeho nepřítomnosti, pokud se tam ovšem nevypravil, aby se mu pokusil uloupit některá z jeho tajemství. Koneckonců bylo mi to celkem jedno a ani jsem se dál Rapase nevyptával. Nebylo to pro mě důležité. Stačilo, že tam Fal Sivas je a že ho tam najdu.

Bylo asi půl deváté zody, tedy zhruba kolem pozemské půlnoci, když jsme došli ke Gar Nalovu paláci. Rapas nás skutečně vpustil dovnitř a vedl nás po úzkých rampách do třetího patra a pak do zadní části budovy. Cestou jsme nepotkali jediného člověka. Postupovali jsme pomalu a mlčky, až se nakonec náš průvodce zastavil před jedněmi dveřmi.

„Tady je to,“ zašeptal.

„Otevři,“ přikázal jsem.

Pokusil se o to, ale dveře byly zamčeny. Ur Jan ho odstrčil stranou a vrhl se svou obrovskou vahou proti dřevěné výplni. Deska se s hlasitým praskotem vyvrátila dovnitř. Přeskočil jsem práh a tam, u jednoho stolu, seděli Fal Sivas a Gar Nal. Gar Nal – onen muž, o němž jsem se domníval, že je v zajetí ve městě Ombra na bližším z obou marťanských měsíců!

Jakmile ti dva poznali Ur Jana a mě, vyskočili a jejich d'ábelské tváře by mohly sloužit jako předlohy pro ztělesnění úžasu a hrůzy. Vrhli jsem se kupředu a chopil se Gar Nala, dříve než stačil tasit meč, a Ur Jan popadl Fal Sivas. Byl by ho okamžitě zabil, ale já mu to zakázal. Chtěl jsem se především dozvědět o osudu Dejah Thoris a jeden z těch dvou musel znát pravdu. Proto nesměli zemřít dříve, než zjistím, co potřebuji.

„Co tady děláš, Gar Nale?“ zamračil jsem se. „Myslel jsem, že jsi vězněn v Ombře.“

„Uprchl jsem,“ odpověděl.

„Víš, kde je moje princezna?“ pokračoval jsem ve výslechu.

„Ano.“

„Kde?“

V očích se mu objevil mazaný výraz. „To bys rád věděl, že?“ ušklíbl se. „Vážně si myslíš, že je Gar Nal takový hlupák a řekne ti to? Ne, ne, dokud to vím jen já a ty nikoliv, neodvážíš se mě zabít!“

„Já už z něj pravdu dostanu,“ zavrčel Ur Jan. „Hej, Rapasi, rozpal dýku. Musí být rozžhavená dorůda!“ Avšak když jsme se rozhlédli

kolem, zjistili jsme, že je Rapas pryč. Využil vhodné příležitosti a zmizel.

„No nic,“ odplivl si Ur Jan, „udělám to sám. Ale dovol mi, abych nejdřív zabil Fal Sivase!“

„Ne! Ne!“ křičel zděšeně starý vynálezce. „Nebyl jsem to já, kdo unesl helijskou princeznu, to všechno Gar Nal!“

Pak se ti dva začali navzájem obviňovat. Z jejich hádky jsem nakonec zjistil, že po Gar Nalově návratu z Thurie oba velcí vynálezci – ale ještě větší lumpové – uzavřeli příměří a spojili své síly, protože se více obávali mne než jeden druhého. Gar Nal měl Fal Sivase ukrýt a na oplátku mu měl Fal Sivas vydat tajemství svého mechanického mozku.

Oba si byli jisti, že Gar Nalův dům je to poslední místo na světě, kde bych Fal Sivase hledal. Gar Nal nařídil svým sloužícím i otrokům, aby tvrdili, že se dosud nevrátil z cesty, na niž se vydal s Ur Janem. Tak chtěl vzbudit dojem, že je stále na Thurii, a ještě této noci měl v úmyslu odletět do jakéhosi vzdáleného úkrytu.

Všechny ty jejich řeči mě však pramálo zajímaly. Nestaral jsem se o ně. Chtěl jsem vědět jen jedno jediné, totiž co se stalo s Dejah Thoris.

„Kde je má princezna, Gar Nale?“ naléhal jsem. „Řekni mi to a já ušetřím tvůj život.“

„Je pořád ještě v Ombře,“ odvětil.

Pak jsem se obrátil k Fat Sivasovi. „Právě jsi vyslechl svůj rozsudek smrti,“ oznámil jsem mu.

„Jak to?“ nechápal. „Co já s tím mám společného?“

„Bráníš mi v tom, abych ovládal mechanický mozek tvé lodi, a tvá loď je jediný prostředek, s nímž se mohu dostat na Thurii.“

Ur Jan pozvedl meč, aby mu rozpoltil hlavu, avšak ten zbabělec padl na kolena a žadonil o život.

„Ušetři mě,“ křičel, „a já ti vydám svou loď a zařídím vše tak, aby tě její mozek poslouchal!“

„Nemohu ti už věřit,“ odpověděl jsem.

„Můžeš mě vzít s sebou,“ kvílel, „to bude pořád mnohem lepší než smrt!“

„Dobrá,“ přikývl jsem, „ale jakmile se pokusíš mařit mé plány, nebo mě dokonce oklamat, zaplatíš za svou zradu životem.“

Obrátil jsem se ke dveřím. „Ještě dnes v noci se vracím na Thu-

rii,“ oznámil jsem svým společníkům. „Beru s sebou Fal Sivase, a až se vrátím se svou princeznou – neboť bez ní je můj návrat nemožný – doufám, že se vám budu moci nějak hmotně odměnit za vaši věrnost a přátelství.“

„Letím s tebou, můj princi,“ postavil se Jat Or vedle mne. „A žádnou odměnu nežádám.“

„A já rovněž,“ prohlásila Zanda.

„Já také,“ zabručel Ur Jan, „ale nejdřív mi dovol, můj princi, abych prohnal čepel meče srdcem tohohle zrádce,“ dodal a přistoupil ke Gar Nalovi. „Za to, co udělal, by měl zemřít. Dal ti své slovo a porušil ho.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Nedělej to,“ požádal jsem jej. „Řekl mi, kde najdu princeznu, a já mu za to oplátkou slíbil život a bezpečí.“

Jen velmi nerad a s netajeným nesouhlasem vrátil Ur Jan meč do pochvy a pak jsme všichni čtyři, s Fal Sivase mezi sebou, vykročili ke dveřím. Ostatní šli přede mnou. Byl jsem poslední a zrovna jsem se chystal vkročit do chodby, když jsem zaslechl, jak se v protější stěně místnosti, kterou právě opouštím, někde za mými zády, otvírají dveře. Vrhл jsem pohled přes rameno a tam, ve tmavém otvoru na protilehlé straně komnaty, stála Dejah Thoris.

Rozběhla se ke mně s rozevřenou náručí a já se vrhl k ní. Dýchala těžce, a když jsem ji objal, roztrásla se. „Můj princi,“ rozplakala se, „myslela jsem, že to nestihnu. Slyšela jsem každé slovo, které padlo v téhle místnosti, ale byla jsem svázána a měla jsem ucpaná ústa, takže jsem vás nemohla varovat, že vás Gar Nat znovu podvádí. Právě v téhle chvíli se mi podařilo osvobodit.“

Můj užaslý výkřik poté, co jsem ji spatřil, přivolał zpět i mé druhy, takže se všichni vrátili do komnaty – a zatímco jsem svíral svou princeznu v náruči, mihl se kolem mě Ur Jan a prohnal svůj meč Gar Nalovým odporným srdcem.

Edice
JOHN CARTER, PÁN MARSU
svazek VIII.

Edgar Rice Burroughs
MISTŘI MEČE NA MARSU

Z anglického originálu *Swords of Mars*
přeložil Jan Kantůrek
Ilustrace Zdeněk Netopil
Obálka s použitím ilustrace Zdeňka Netopila“
vazba a grafická úprava Pavel Štefan
Vydalo nakladatelství Ladislav Horáček – Paseka
v Praze a Litomyšli roku 2000
jako svou 355“ publikaci
Vydání první
Redaktoři Nadá Svobodová a Ivan Beránek
Technická redaktorka Jana Marešová
Sazba a reprodukce Lexa & Špelina, Praha
Vytiskl PB Tisk, Příbram

ISBN 80-7185-275-9